

МАРК ОЛДЪН ПРИЗРАКЪТ

Превод от английски: Емилия Масларова, 2000

chitanka.info

На майка ми Кортни Олдън, както винаги с любов.

Отново бих искал да изкажа своята признателност на Даян Крафорд — походите са толкова много, че няма да ми стигне място да ги изброя, а също на Ричард Пайн и на Лори Андиман, задето ме взимат насериозно, и на Карло Фарньоли за неговата безкористност. Вие сте най-прекрасните хора в Ню Йорк.

*И мигар някой по-добре от мен
познава
горчилката на скърби тежки,
на съжалението привкуса
коварен.*

*Понеже който повече животи
от един живее,
смъртта по-често също
изживява.*

*„Балада
за тъмницата и
за наученото в
нея“*

*Оскар
Уайлд*

1

НЕВИДИМИЯ

Следеше я от два дена. Причакваше я в здрача, докато тя излезе от жилището си в Манхатън.

Тръгна в прохладната юнска утрин подире ѝ и я наблюдаваше как си прави кроса в Сентръл Парк.

Кара след нея с автомобила и до Куинс, където тя влезе в празен италиански ресторант и цели четирийсет минути седя сама в едно от сепаретата в дъното. Беше като на тръни.

Предположи, че са ѝ вързали тенекия.

Наблюдаваше я през прозореца на ресторанта и си записваше в дневника. Жената говори два пъти по клетъчния телефон, после си поръча салата, която не докосна.

Той си водеше дневник за всяка жена — записваше случките, впечатленията, изживяванията си.

Единствена тя още беше жива.

Той се върна в колата. Не се притесняваше, че трябва да чака — беше упорит, притежаваше силна воля и волско търпение. Преднамерено създаваше у другите впечатлението, че е мудар и не му пука от нищо, обаче умът му беше остър като бръснач.

Включи касетофона, отпи от кафето, после се отпусна на предната седалка. Отметна глава и затвори очи. Заслуша Павароти — бива ли човек да се занемари така и да напълнее толкова!

Обичаше жената точно както обичаше операта. Безразсъдно и безогледно: всичко или нищо. Изпуснеше ли я от поглед, не го свърташе на едно място.

Поразмисли и отсъди, че кривокракия доминиканец с планинския велосипед, когото беше засякъл на Кълъмбъс Авеню, също я следва. Келешът му с келеш току надигаше бутилката минерална вода „Евиан“ и се правеше, че, видите ли, разглежда витрините. Много хитро, няма що!

Той знаеше защо онзи я следи. Тя беше тикнала доста народ зад решетките и някой сигурно искаше да ѝ отмъсти.

Доминиканецът като нищо можеше да е и джебчия. Наркопласбор, тръгнал да си гледа альш-вериша. Или пък да ѝ е харесал например задника и да му се е дощяло да я види отблизо. Латиноамериканците, Бог да ги поживи, си умираха да се размотават пеш — може пък човекът да беше излязъл да се поразтърпче. Или си търсеше с кого да поиграе баскетбол на един кош — по пет долара на калпак. Съществуваха хиляди причини да снове с черното си велосипедче от Кълъмбъс Авеню до Сентръл Парк откъм страната на Уест Сайд и обратно.

Всъщност доминиканецът беше поръчков убиец — имаше в актива си към седем-осем трупа. Мъжът по една случайност беше в полицейския участък, когато доведоха доминиканеца и го тикнаха в ареста, но не за убийство, а задето подпалил псе и го метнал, моля ви се, от покрив в Уошингтън Хайтс.

Жената още висеше в ресторанта. Отпиваше от капучиното и си поглеждаше часовника.

Беше невъзможно Невидимия да я защити от всичките ѝ врагове. Бяха прекалено много.

Имаше си план. Беше обмислил всичко до най-малките подробности.

Да се вдигнат и да се махнат от Ню Йорк. Само двамата. С достатъчно мангизи, та да си живеят като царе до края на живота.

Той беше самоуверен и спокоен. Благодарение на тай-чи-чуана и оригамите: с тай-чи-чуана се поддържаше във форма и си каляваше духа, с оригамите се учеше да е търпелив и да цени красивото.

„Направиш ли хиляда оригами на жеравчета, желанието ти ще се изпълни.“

Сгъваше ли жеравче, винаги се сецаше за жената.

Тя излезе от ресторанта и отиде с колата в обществената библиотека в Куинс, където се зае да преглежда старите течения на нюйоркските вестници. Преснима няколко страници, с което само разпали любопитството му.

Прииска му се да я види по-отблизо, но после се отказа. Защо да дърпа дявола за опашката!

И добре, че не влезе в библиотеката. След няколко минути кой, мислите, нахълта вътре: любовникът ѝ, бивш следовател от отдел „Убийства“ в Нюйоркското управление на полицията, сега работеше в частна охранителна фирма.

Двамата с жената хапнаха в един китайски ресторант наблизо, прочетоха заедно през смях късметчетата в курабийките. После отидоха в нашумял напоследък кубински нощен клуб в Джаксън Хайтс, където свиреше оркестър, и танцуваха салса. Вътре нямаше къде игла да падне, Невидимия ги наблюдаваше от барплота. Докато гледаше жената, чак му притъмня — тя танцуваше страхотно, все едно те прелъстяваше или аха, и ще получи оргазъм.

Полунощ. Жената си тръгна заедно със своя любовник от клуба и двамата отидоха в жилището му в Бруклин Хайтс. Още във входа започнаха да се целуват, после се качиха на асансьора. Невидимия потрепери отвратен. Виж ги ти, тръгнали да се натискат по входовете!

Погледна в огледалото за обратно виждане и се замисли за случките от деня — разглеждаше под лупа всяка постъпка на жената. Тя явно си беше наумила нещо. Ами да!

Светна си с фенерчето във форма на писалка и зачете дневника.

Италианският ресторант. Библиотеката.

„А, такава ли била работата!“ — рече си той.

Точно така, не ѝ бяха вързали тенекия. Беше отишла в ресторанта, защото имаше среща, нещо като кратка спявка край лагерния огън. Само че задочна.

Жената бе разговаряла с някого, скрил се или в кухнята, или в склада. Това обясняваше клетъчния телефон и защо тя нервничеше. Защо си взе салата, но дори не я опита.

Събираше информация. Беше му ясна като разтворена книга. Невидимия знаеше прекрасно кого е взела на мушка. За да предпази един от най-високопоставените мъже в града, той беше извършил убийство и сега жената го разследваше.

Едно на нула за него.

2

РОС МАГЕЛАН

Наближаваше три след полунощ, когато тя излезе от жилището си в Манхатън и се запъти с колата към магистрала „Брукнър“ в Южен Бронкс. Спря зад клюмнал билборд, извади от жабката пистолета и слезе от автомобила.

Тръгна към втората кола, спряла от другата страна на билборда. Щом наближи, дребничкият мъж зад волана отключи задната врата. Беше трийсет и осем годишен пуерториканец, пет години по-голям от жената и цяла педя по-нисък от нея, с оредяваща коса, вързана отзад на опашка. Беше скрил очите си зад тъмни очила. Държеше между палеца и показалеца цигара.

Детектив Рос Магелан седна на задната седалка. Пъхна оръжието в джоба на якето.

— Добро утро, Фреди — поздрави го тя. — Защо ме викаш?

Детектив Фреди Паласио я погледна в огледалото за обратно виждане и се почеса по носа.

— Каква тъмница е тук!

Магистралата тънеше в непрогледен мрак. Крадци бяха задигнали жиците на току-що поставените улични лампи и ги бяха продали за скрап.

— Нали не искаше да привличаме вниманието? — напомни му Рос. — Ето, не го привличаме.

— Нека поговорим какво *не* искам — рече Фреди. — Не искам да лежа в пандиза. С Джо Лабриола си правите оглушки, а аз ви поднасям на тепсия най-значимия случай в живота. Трябва да ми се отплатите. Нищо на тоя свят не се дава даром.

— Ясно — каза Рос и махна с ръка, за да прогони комара пред лицето си. — Пречукваш проститутка, раняваш клиента ѝ и после се измъкваш сух от водата. Така ли?

Фреди махна тъмните очила. Току примигваше.

— Ти на мен, аз на теб — отвърна той. — Ето това ти казвам, нищо повече.

Рос поклати глава.

— Уж сме работили заедно, а не съм забелязвала да си чак такъв глупак. Но това беше преди две години.

— Глупак ли! — тросна се Фреди и пламна от яд.

— Как я мислиш тая работа! Толкова ли не знаеш, че да сводничиш на две и повече проститутки е углавно престъпление, за което могат да ти лепнат от една до седем години затвор?

— Два пъти съм се развеждал, съвсем се разорих с тия издръжки. Сега пък едно курве от Бруклин седнало, моля ти се, да твърди, че съм баща на детето му. Адвокатът ѝ само ми опява да съм платял. Трябваше да предприема нещо?

— Затова ли се хващаш след работа да обслужваш компаньонки, да ги разкарваш с колата и да си им нещо като телохранител — подсмихна се Рос. — Закарваш ги, значи, на сеанса, висиш отвън, докато свършат, после влизаш и прибираш мангизите. Делите на три: момичето, агенцията и ти. Само че ти си се полакомил, решил си, че ти е малко!

— Дай да не говорим за това! — вдигна той ръце.

— Бива ли да си толкова алчен! — продължи Рос. — Едно от момичетата ти изпява, че има редовен клиент, зъболекар, който по съвместителство върти и далаверки с някакви жабари от Статън Айланд. Миналата седмица зъболекарят довтасва на срещата със сто бона в брой. Ти вадиш патлака, онзи обаче също не е вчерашен, и той вади оръжие и става мазало — две секунди по-късно ти вече си затънал до гуша в лайна. — Тя намигна на Фреди. — Знаеш ли какъв ти е проблемът? Още се изживяваш като ченге. Въобразяваш си, че топката е в твоето поле и държиш всички козове. Всички ченгета, дете им е изстинало местенцето, се чувстват така. Да, ама не — надвеси се тя към него и му рече благо-благо, като за по-убедително го потупваше по китката: — Вземат ли ти пистолета и полицейската значка, по-добре си избий от главата, че си ченге, особено пък когато те заплашват от две до петнайсет години за второ убийство.

— Ти я работиш тая работа вече дванайсет години — вметна Фреди. — А Лабриола сигурно има петнайсет като федерален прокурор.

— Е, и?

— С тоя случай ще се покриете със слава. Сега си втори ранг. Сипаш ли Райнър, повишението ти е в кърпа вързано. А колкото до Лабриола, той преспокойно може да зареже прокуратурата на САЩ и да се кандидатира я за сенатор, я за друго. Поднасям ви на тепсия съдията, който оглавява отделение „Наркотици“ в Нюйоркския съд. Без да сте си мръднали и пръста, ще обвините Адам Райнър, в каквото ви душа иска: в измами, в укриване на вещественни доказателства, в изтръгване на свидетелски показания с непозволени средства. Хващала ли си някога по-едра риба? Съмнявам се.

— Ако очакваш да ти кажа колко си добричък и каква голяма услуга ми правиш, няма да стане — отсече Рос. — Щеше да загазиш здравата, ако не беше извадил такъв късмет. Но ето че ти провървя. Съдбата те среща със съдия, който е заклет комарджия и си покрива загубите от хазарт с рушвети. Райнър може и да е лайно, но и ти, драги ми Фреди, също си оплел конците.

— Това не променя нищо — възрази той. — Ако не бях аз, на куково лято щяхте да хванете Райнър. Съдията не е вчерашен, няма да седне да играе тук покер, я! Ходи извън града. Всичко си е скрито-покрито. Разправя наляво и надясно, че заминавал на семинар на правистите, на съвещание на правоохранителните органи, на юридически конференции. А в града, да го вържеш, не сяда да играе комар — къде ти! Върви, че го гони, хлъзгав е като червей.

— И ето че ми го поднасяш в дар, само фльонгата липсва. Ти си ни бил един Дядо Коледа, бе, Фреди!

Той оголи в усмивка грозните си зъби.

— Е, да, провървя ми, но фактът си факт. Все някой трябваше да вози с лимузината Райнър на частните му покерджийски сбирки. По една случайност това бях аз.

— Не си приписвай всички заслуги, де — спря го Рос. — Помогнаха ти и на теб. Познаваш адвоката, дето е приятел на съдията Райнър. Тъкмо той те уреди с компаньонките. Както ти казах, късметлия си си, не може да ти се отрече.

— И теб си те бива! Каква черна неблагодарност! Все пак ти правя услуга. И друг път съм ти спасявал кожата. Или забрави?

Рос си погледна дланите.

— Питам се кога ще почнеш да ми го натякваш — тросна се ядно тя.

Фреди вдигна показалец.

— Райнър насмалко да те очисти. Сега ще му го връщаш тъпкано. И то благодарение на кого — на Фреди! Без мен друг път щеше да го пипнеш — къде ти! Не ти е в стила. Сега обаче можеш като нищо да го пратиш на топло. Все пак не забравяй благодарение на кого.

Тя погледна с присвити очи непълната луна.

— Помня, съдията Райнър пусна на свобода един психопат, макар и да знаеше, че той ми има зъб. Помня и как същият този психопат премаза Елизабет Руис, блъсна я със сто и петдесет километра в час. Беше се припознал, мислеше, че съм аз. Главата ѝ отхвърча като плондер. Понякога не знам дали е сън, или наистина съм го изживяла. При всички положения никак не е приятно да се разхождаш с примка на шията.

— Така и не го хванаха.

— Не. Разхожда си се на свобода. Сигурно е в Албания или в Сърбия. Някъде оттам е. Опитах се да го издиря чрез Интерпол, но и те не успяха да го открият. — Рос се облегна на седалката. — Но карай. Дай да не се отплесваме и да поговорим за теб. Свързах се с Лабриола само защото ти настоя. Попритиснах го да склучи с теб сделка. Ако питаш мен, доста изгодна. Пак заради теб склоних да работя под прикритие и да посъбера доказателства срещу Райнър. — Тя поклати глава. — А сега искаш от мен да се държа като последната патка. Без тия! Ида ли пак при Лабриола, той няма да се съгласи да променяме уговорката. Ще вдигне ръце, ще оттегли предложението и тогава зле ти се пише — пак ще ти се понесе славата на човек, на когото не може да се разчита. При тези обстоятелства се съмнявам да се извие опашка от кандидати да работят с теб.

Фреди почука по волана.

— Не ми се лежи в затвора с типове, които знаят, че съм ченге. Разбери, бе, жена, ще си имам големи неприятности.

Рос поклати глава.

— Какво толкова си се затръшкал — чудо голямо, че си щял да лежиш една година в базата на военновъздушните сили в Еглин във Флорида. Все пак няма да си в някаква дупка на гъза на географията —

ще си отживееш. Топъл климат, накъдето се обърнеш — палми. И много портокали. Там излежават присъди все директори на банки, конгресмени, хакери, счетоводители, някой и друг информатор. Ще се справиш, не е болка за умирање. Една година ще хващаш слънчев загар, после ще се установиш другаде с нова самоличност. Лабриола настоява да полежиш малко в затвора. При облекчен режим. Какво да те правя, като си оплескал работата! Все пак убийство си е това.

— Не ми се лежи, ти казвам — знаеше си своето той. — Поговори с Лабриола. Убеди го да не се инати — бълха го ухапала, че няма да лежа в затвора. Кажи му, щом приключим със случая, направо да ми сменя самоличността и да се приключва. Излъжи го, ако се налага. Ти си най-добрата полицайка под прикритие, с която някога съм работил. А ченгетата под прикритие ги бива най-вече за това — да лъжат.

Рос се усмихна към мушиците, които се виеха пред прозореца. Работиш ли под прикритие, мускулите не помагат, важното е да си убедителен, особено ако трябва да спасяваш кожата. Все едно си актриса — разиграваш хората и им вадиш душата с памук. Харесваше й.

Тя погледна Фреди.

— Между другото, аз никога не лъжа. Казвам неща, с които другите сами си се залъгват.

— Така ли му викаш?

— И никога не приказвам повече, отколкото трябва. В случай че те интересува, това му е цаката — да си държиш езика зад зъбите.

— Наблюдавал съм те по време на акция — рече Фреди. — Виждал съм те как лъжеш с дума, с поглед. Виждал съм те да лъжеш и с мълчание. Бива си те, така да знаеш!

— Важното е да се хванат — каза Рос. — А не как го постигам. Най-малкото за мен. Пък и за хората, при които работя.

Той потрепери.

— В отдела ти вършиш най-опасната работа. Направо не мога да ти се начудя. Една погрешна стъпка, и край, с теб е свършено. Нареддаш се в почетния списък на ченгета, загинали при изпълнение на служебния дълг. Всъщност, като се замисля, май знам как издържаш.

— Как?

— Пристрастена си — отвърна мъжът. — Умираш си от страх, но си пристрастена.

— Пристрастена към какво?

— Към тръпката на двойствения живот. Към това да побеждаваш, да мамиш хората. Особено пък онези, които, надушат ли, че си ченге, ще те пречукат на място.

— Сигурно си прав — съгласи се тя. — Междувременно Лабриола иска Райнър. И той като мен си има причини. С или без теб няма да се откажем. Можеш да ни помогнеш, можеш и да ни издъниш. Сам решавай.

Фреди взе да си гризе кожичките и когато заговори, от устата му се подаваше нокътче.

— Помниш ли, докато работехме заедно, се срещрахме ей там с информаторите. Хрумна ти, че тук няма да се притесняваме да не подслушват телефона или стаята и да не ни наблюдават с камери. Хитро. Живот си живеехме, нали?

Рос затвори очи. Фреди ѝ намекваше, че му е длъжница.

И наистина си беше така.

Рос и Фреди бяха по дирите на наркотрафиканти от Ямайка, окопали се в погребално бюро в Ист Вилдж: пласираха хероина и кокаина направо върху ковчезите. Носеха хоккейни каски и хирургически ръкавици, за да не оставят следи, по които да установят самоличността им. Рос беше „вуйчо“ — на жаргона на полицаите от Нюйоркското управление това означаваше ченге под прикритие. Успя да излъже бандитите и да се промъкне посред нощ в погребалното бюро, за да купи дрогата, необходима, за да им издадат заповед за задържане. Само как се беше издокарала — с впита къса рокля, черно червило и обици до раменете! Фреди пък ѝ беше „призрак“ — пак на жаргона на Нюйоркското управление това е ченге, което я покрива. Стоеше на отсрещния тротоар, преструвайки се на пияница. Как не му замръзна задникът в тия преси до коляно! Беше със слушалки — само Рос да му кажеше кодовата думичка, и щеше да се хвърли да ѝ помага. Така и стана — Фреди нахълта през предната врата на погребалното бюро с насочено оръжие и уби на място с два куршума един от наркопласьорите — беше допрял нож до гръкляна на Рос, тъкмо да я изнасили.

— В момента само трима души знаят, че помагаш да пипнем Райнър: шефът ми, Лабриола и аз. Почнеш ли да се пазариш, броят им се увеличава. И тогава му мисли! Колкото повече хора знаят, толкова по-голяма е вероятността да си изпатиш.

Фреди погледна запаленото връхче на цигарата. Прехапа долната си устна. Накрая издиша цигарения дим и каза:

— Я стига си дрънкала глупости!

Тя започна да си играе с ключовете от колата в джоба на якето.

— Животът е тежък, Фреди. Още по-тежък е, когато вземеш да оглупяваш. Лабриола може да те отърве от съда и да те включи в програмата за защита на свидетелите. А без това си за никъде, понеже загази ли, Райнър ще повлече след себе си и други. Хора с неуправляеми престъпни наклонности.

— Албанците — рече мъжът. — Райнър и адвокатът му Лу Анджело са се сдушили с тая паплач. Тия са си луди, ще знаеш. Ще ти теглят куршума за едните връзки на обувките и окото им няма да мигне.

Рос кимна.

— Надали изгаряш от желание да те докопат. Пак ли мислиш, че ти дрънкам глупости?

Фреди поклати глава.

— И аз не знам какво да мисля.

— Ето какво. Ако продължаваш да играеш по нервите на Лабриола, нищо чудно да те обесят за езика и тогава ще се молиш да умреш час по-скоро.

Мъжът се умълча. Накрая рече:

— Добре де, а ако ида във Флорида?

— Като се замислиш, има и по-гадни места.

Фреди се почеса по върха на носа.

— Чист хазарт си е да се явя пред съда. И понеже стана дума за хазарт, ако се вярва на Лу Анджело, снощи Райнър потрошил на покер в Бостън шейсет и пет бона.

Рос размаха ръка. Димът от цигарата на Фреди идваше право в лицето ѝ. Отвори вратата и слезе от колата. Не беше палила цигара, откакто беше напуснала отдел „Наркотици“, където работеше с Фреди, и се бе преместила в Бюрото за борба с организираната престъпност.

Имаше време, когато не издържаше и час без цигара. Не се чувстваше жива, ако не се тровеше. Сега караше на кафе и дъвка. Не искаше и да чуе за тютюн.

Прозина се и тръгна към своята кола. Направо ѝ се драйфаше от цигарения дим. Как ли не го беше забелязвала досега?

Фреди я последва. Точно както навремето, когато работеха заедно.

Отношенията им бяха чисто служебни. Рос не си падаше по ниски мъже, които смърдят на гимнастически салон. Беше висока метър и седемдесет и три и стърчеше с цяла глава над Фреди, което притесняваше по-скоро него, отколкото нея.

Освен това беше кубинка. А кубинците гледат отвисоко пуерториканците, не ги имат за хора — за тях те са някакви маймуни, които говорят развален испански. Всъщност кубинците си падат сноби, които гледат отвисоко всички.

Отидоха при колата на Рос и Фреди каза:

— Според Лу Анджели ония от агенцията за компаньонки се пенявели заради проблема ми. Пък и Райнър му е голяма грижа.

Тя се облегна на капака на колата и погледна звездите.

— Животът никак не е лек, когато си адвокат, бияч и мърляч.

— Между другото как се погаждате с Анджели? — поинтересува се той.

— Погаждаме си се чудесно. Благодаря ти, че ни запозна. Накрая ще стигнем дотам той да разкаже как е пренасял пари в брой, предадени от албанците за един високопоставен съдия. Твърди, че на драго сърце би ме взел за клиентка.

— Мен ако питаш, не само за клиентка — прихна Фреди. — Прехвърлил е шейсетте, а още се пише голям тъпкач. Хвана ли се на въдицата?

— Да, повярва на всичко до последната дума. Господин Анджели е готов да се закълне, че се занимавам с латиноамериканска музика. Казвам се Рос Марино и си имам цяла звукозаписна компания: „Джи анд И Рекърдс“. Помниш ли Глория Пас?

— Как да не я помня, собственичката на „Джи анд И“. Благодарение на теб брат ѝ отърва пандиза. Хубаво момче. И късметлийче. Като нищо щеше да отнесе солена присъда. И да се изпедерасти.

— Пас е готова на всичко за мен — отбеляза Рос.

Фреди запали поредната цигара.

— Снощи трябваше аз да карам Райнър. Два бона, дотам и обратно. Но Лу ме посъветва при тези обстоятелства да не съм се бутал между шамарите. За да ми покажел колко ме цени, ми даде пет стотаката и взе друг шофьор. И той ченге.

— Кой?

— Един чернокож, казва се Кливланд Нобълс. Работи в отдел „Улична престъпност“. Нощно време е охрана в клуб „Ацтек“ нагоре по Десето Авеню, така са се запознали с Лу. Адвокатчето си мре по клубовете. И по ченгетата. — Фреди щракна с пръсти. — А, докато не съм забравил. Съдията и Лу Анджелио са подхванали нова далавера.

— Не им ли стигат парите от благотворителното дружество, дето им служи за параван?

— Не, на Райнър парите никога не му стигат — отвърна мъжът. — От покер не печели достатъчно, за да си покрие дълговете. Разправя, моля ти се, че е решил да се кандидатира за съдия в Манхатънското отделение на Съда по наследствени дела и настояничество. Хванал е Анджелио да му събира дарения за изборната кампания. Ха познай къде отиват парите.

— Райнър купува вълнена прежда, за да плете чорапи за бездомниците.

— Не съвсем. Мангизите идват главно от адвокати, които си правят тънките сметки и се домогват до благоволенieto на Райнър. Понеже за тях големите пари падат тъкмо от дела за наследства.

— Рано или късно всеки си развързва езика — отбеляза Рос. — Това е сред първите неща, които едно ченге научава. Работата ми е да накарам Лу Анджелио да се разприказва.

— Не е кой знае каква философия — вметна Фреди. — Докато обикаляхме клубовете, човек не можеше да вземе думата от него. Дай му да се перчи с познанствата си. И кого е попилял в съда. Бутах му две линийки кокаин и не можеш да му затвориш устата. Момичетата от агенцията за компаньонки му викат Мара Подробната. Така научих и за полицайката, дето Анджелио твърди, че закрилял. Станала е свидетелка на убийство, разправяла, че можела да тикне в затвора някаква мно-ого важна клечка и едно ченге. Попитах го защо я е взел под крилото си, а

той, моля ти се, взе да си прави оглушки, престори се, че не ме е чул. Провери ли за какво става въпрос?

— Вчера — отвърна Рос. — Отидох в любимия ресторант на Анджели в Куинс и си побъбрих с едно негово приятелче — келнера Емилио. Поне мисля, че беше той. Като се заинати, не иска да излезе от кухнята, и туйто, наложи се да приказваме по телефона. Разправя ми: дори и да съм била приятелка на полицайката, не искал да го виждат, че разговаря с мен. Страх го било, че онзи калтак, дето я издирвал, можел да погне и него. Обясних му, че не съм й приятелка и просто ми е любопитно. А оня пак мълчи като риба, не иска да изплюе камъчето. Казах му твоето име, но и това не помогна.

— Какво да го правиш, пъзльо си е — ухили се Фреди.

— Седнал да ме убеждава, че вече не пласирал дрога.

— Дрън-дрън. Пласира, та пушек се вдига. Работи в ресторанта колкото за прикритие. Пък е и безопасно, така се среща с клиентите на публично място. По-трудно е да го оберат. А нали и трябва да декларира пред данъчните някакъв законен доход! Ти какво си мислиш, че Анджели бие път чак до Куинс, за да им опита спагетите ли? Оттам се снабдява с кокаин за шефа си.

— Емилио твърди, че полицайката, ако тя изобщо е полицайка, се била изнесла, вече не живеела при него. Не знаел къде е. Подметна, че Лу Анджели сигурно знае, но да съм питала направо него. Прегледах и стари броеве на вестниците да видя дали Анджели се е забъркал в нещо, в което са участвали и полицайки. Нищо. Пратих и Кони да се поразрови. Да видим какво ще направи.

— Казвала ли си на някого за изчезналата полицайка?

— Ако имаш предвид другите ченгета, не, не съм им казвала. Нали уж преследвам продажен съдия, а не издирвам полицайка, скрила се вдън земя, понеже някакво ченге ѝ е взело мерника. При всички положения знаем за нея единствено от Лу Анджели. Може да е само пушилка и Анджели да ме праца за зелен хайвер. Човек трябва да си отваря очите на четири. Засега нека си остане между нас.

Рос загледа как един самолет със запалени светлилки по крилата се плъзва през луната.

— Понеже стана дума за това — рече тя, — споменавал ли си на някого за разследването?

— Не. Защо?

— Защото ме следят.

— Сега я втасахме! — вдигна ръце Фреди. — Не можа ли да ми кажеш малко по-рано?

— Не исках да те притеснявам, преди да сме обсъдили важните неща. Пък и не знам кой ме следи. Не съм го виждала, само го усещам.

— Щом не си го виждала, откъде си толкова сигурна?

— Сигурна съм. Интуиция!

— Ами сега! — завайка се Фреди. — Каза ли на колегите?

Рос отвърна, че не им е казвала. Надушеха ли в полицейското, че някой я следи, щяха да я отстранят от случая. И да я пратят някъде на сигурно. Сега-засега не беше готова да живее като заложница.

Първо трябваше да си свърши работата. Да тикне зад решетките съдията Райнър. Чак тогава щеше да се заеме с копелдака, който слухтеше подире ѝ.

— Ами ако е човек на Райнър и те следи, за да спипа мен? — възкликна Фреди. — Вие сте виновни, така да знаеш. Някой ме е издал.

— Голям глупак си — скастри го Рос. — Лабриола знае кой си. За кой дявол ще ме следи? Същото важи и за шефа.

— Ами ченгетата от екипа, с който работиш? Райнър е могъл да подкупи всеки от тях.

Рос поклати глава.

— Работили сме заедно и преди. Залагам си главата за тия момчета. Ако Райнър се бе добрал до някого от тях, случаят отдавна да е приключил. Нямах да се мотаем, вече щяхме да сме го окошарили с всичките му салтанати: заповед за задържане, обвинителен акт и така нататък. Все пак се опитвам да го тикнем в затвора, забрави ли?

Рос допълни, че Райнър ще се брани с всички средства, до които се докопа. Ще вдигне на крак евреите, които ще обвинят нюйоркската полиция в антисемитизъм, а политиците ще почнат да се заканват, че ще избегнат ченгетата по стълбовете на уличните лампи. Не е изключено дори да им прати някои от ония чалнати главорези, албанците. Засега обаче той не беше предприел нищо.

— Значи твърдиш, че те следи някакъв ненормалник? — въздъхна Фреди. — И е взел на мушка теб, а не мен?

Рос отвърна, че поне изглежда така, после се качи на колата. Не спомена обаче, че не вярва в съвпаденията и че съдията Райнър и

ненормалникът надали случайно са се появили едновременно в живота
й.

3

ЗА ПОЛЗАТА ОТ ПРОСТИТЕ НЕЩА

Невидимия проникна с откраднат ключ в подземния гараж на блока на Осемдесет и първа улица в Ист Сайд. Отключи зеленото беемве, спряно при един от асансьорите. Беше четири и петнайсет след полунощ.

Бръкна под предната седалка и извади касетофонче с микрокасета, която още се въртеше. Спря я и я върна.

Намали височината на звука, долепи касетофона до ухото си и заслуша записа.

Вдигна вежда. Виж ти!

Тази нощ детектив Рос Магелан бе отишла на срещата със своя информатор именно със зеленото беемве. Автомобилът, както и жилището горе, където сега Магелан сигурно спеше непробудно, бяха на Бюрото за борба с организираната престъпност. Бяха иззети от израелец, организирал най-мощната фирма за пиратски видеокасети в Манхатън и озовал се заради това зад решетките. Магелан използваше автомобила и жилището, когато работеше под прикритие, и го раздаваше тежко.

Невидимия пхна касетофончето в джоба на ризата си и почука по него с пръст. Само една светица знае да пази тайни, а Рос Магелан не беше светица.

Но и той не беше светец.

Беше се сдобил с дубликати от всички ключове на Магелан: от двата апартамента, от двете коли, от шкафчето във фитнес залата. И от кабинета ѝ в Бюрото за борба с организираната престъпност.

Също тъй усърдно бе проучил миналото ѝ. Знаеше, че тя има по-малка сестра, пратена в лудница на Лонг Айланд. Знаеше и че Магелан е способна да убие човек и няма да се спре пред нищо, само и само да прати на топло съдията Райнър.

Знаеше и защо е бил убит мъжът на детектив Магелан. И защо тя се подвизава под чуждо име. Жената беше издигнала около себе си

истинска непробиваема стена. Невидимия обаче я рушеше тухла по тухла.

Затвори вратата на беembeто. Тихо. Алармата изобщо не беше проблем. Той я беше обезвредил още предния ден. Познаваше Магелан и правилно бе предположил, че тя е прекалено заета, та да се занимава с алармата.

„Кажки своята тайна на вятъра и той ще я пошушне на дърветата.“ Невидимия се подсмихна самодоволно. Дори вятърът и дърветата не знаеха за Рос Магелан повече от него.

Той знаеше доста и за Фреди Паласио. Двамата с детектив Паласио бяха работили заедно — съвсем за кратко. Но Паласио си имаше проблем — беше тъп като галош. Как иначе да опишеш ченге, което взима, моля ви се, пари от проститутки и стреля по въоръжен до зъби зъболекар?

Магелан беше по-умна. По-умна от Паласио, но не и от Невидимия. Тя поне не създаваше главоболия на другите ченгета.

Детектив Паласио беше загазил не на шега. Но карай — и без друго не му оставаше да живее дълго.

Щом научи за срещата тази нощ, Невидимия реши да сложи подслушватели в автомобила на Магелан. Почти веднага обаче се отказа. Подслушвателните му устройства не бяха от най-мощните — ако жената излезеше от обсега им, той така и нямаше да чуе разговора.

Нямаше и как да се приближи — щяха да го видят. Магелан, Бог да я поживи, беше изключително предпазлива. Браво на нея! Обмисляше всичко до най-малките подробности. Насрочи срещата за час, когато улиците са безлюдни. И със затворени очи щеше да забележи, че я следят.

Невидимия трябваше да се справи и със смущенията от електрониката, движещите се коли, телефоните в тях и високите сгради. Пъхнеше ли се колата под мост, и връзката с подслушвателното устройство се губеше напълно.

Невидимия не обичаше сложните неща. Смяташе за най-добър прекия подход. Затова и сложи касетофончето в колата на Магелан и зачака тя да се върне в подземния гараж.

Щом се прибра от Бронкс, Магелан обиколи два пъти карето, за да се увери, че не я следят. Мъжът само дето не се изсмя на глас.

Видя как тя оставя беемвето в гаража, после застава на входа и оглежда безлюдната улица.

Взря се към мястото, където той се бе спотаил, но не забеляза нищо. Мъжът стоеше неподвижно, като истукан. Наблюдаваше я с присвити очи. Умираще си от удоволствие, че Рос Магелан е негова дори в този миг, докато му обръща гръб и влиза в гаража.

Микрокасетата. Невидимия я докосна отново. За да успееш ти, трябва да се издъни друг. Тази нощ той бе успял, а Рос Магелан се беше провалила. И това бе поредният знак, че тя му принадлежи.

Смъкна ръкавиците. Беше време да се прибира и да поспи няколко часа, преди да отиде в полицейския участък.

Излезе от гаража — силует, изгубил се в мрака. Незабелязан и незабележим. Пое по безлюдните улици към огнения изгрев.

4

НОВИНА, КОЯТО ЩЕ СВЪРШИ РАБОТА

Беше един без петнайсет, когато Рос Магелан отиде в прокуратурата на Фоули Скуеър и завари Джо Лабриола да обядва. Федералният прокурор ѝ отвори вратата на кабинета и се ръкува с нея, без да я поглежда в очите.

— Нощес разговарях с М. — каза му тя. — Райнър и Лу Анджелио са завъртели нова далавера. Както е тръгнало, ще можем да ги обвиним в още една измама.

М. беше кодовото име на Фреди. Беше инициалът на второто му име — М. като Мануел.

— Бог понякога е милостив — отбеляза Джо Лабриола.

Беше четирийсет и шест годишен италианец, висок колкото Рос, но по-едър от нея, с клонест нос и шкембенце. Носеше тъмен костюм, сива риза и кафява вратовръзка на жълти стикчета за голф. И той като всички прокурори, с които беше работила Рос, беше агресивен и напорист, винаги държеше да е пръв. Хора като него нямаха приятели.

При прозореца стоеше още един мъж — беше се загледал в гърба на Федералния поправителен център. Това бе специален агент Франк Бийб от ФБР, четирийсет и пет годишен провинциалист от Джорджия с бичи врат и склучени вежди. Беше едър като канара, падаше си по кадифените костюми и кафявите боти; оттам беше и прякорът му Мечока. Бийб беше свързката по разследването на съдията Райнър, брънката между Нюйоркското полицейско управление, което го провеждаше, и федералните власти, които даваха парите.

Рос работеше с Мечока от пет дена, но и те ѝ бяха достатъчни, за да разбере, че агентът е ужасно стиснат и не си пада купонджия. Притесняваха я най-вече леденосините му очи, които сякаш я разсъбличаха.

Жената седна на коженото канапе под цветните фотографии на президента и на главния прокурор и разказа на Лабриола и на Бийб за скалпената предизборна кампания на съдията Райнър. Докато тя

говореше, Лабриола седна зад писалището и продължи да се храни — боцкаше с пластмасовата вилица от чийзбургера с кашкавал и пържените картофи.

— Браво на теб — рече той, щом Рос млъкна. — Щях да бъда още по-доволен, ако ми беше казала, че си влязла под кожата на Лу Анджели дотолкова, че да го принудиш да пропее за Райнър.

— Пак не е малко за пет дена — възрази жената. — Поне аз съм на такова мнение.

— Можеше и да е по-добре.

— Я обясни!

Лабриола набоде едно картофче и го лапна.

— Досега господин Анджели трябваше да си казва: „Не натопя ли Райнър, ще ме тикнат на топло.“ Съобщи ми, ако го е направил.

— Не, не го е направил — отвърна Рос. — Няма да го направи нито днес, нито утре. Но и това ще стане.

Франк Бийб се извърна към нея и я прониза с очи.

— Недей да увърташ, драга — рече й. — Или си обработила Анджели, или не си успяла да го направиш. Тук средно положение няма.

— Довечера отиваме на танци — провлачи Рос, като гледаше Бийб право в очите. — Аз, едно приятелче, Лу Анджели и още някой. Разбира се, не е госпожа Анджели.

Франк Бийб се подпря с месеста ръка на перваза.

— Сигурно ти си предложила да купонясвате за сметка на данъкоплатеца.

От тона му разбра, че той не е в див възторг от решението й. Не му отговори. Взе да си драска заврънкулки в бележника — нека Лабриола и Мечока си мислят, че си води бележки. Трябваше да помисли и да види как да излезе на глава с тия мухльовци.

Нарисува конска глава — разтворени ноздри, щръкнали уши. Яздеше още от десетгодишна. Когато постъпи в полицията, я пратиха най-напред в конната част — да охранява шествия и митинги, да патрулира из Омагьосаната гора, както ченгетата наричаха Сентръл Парк. Някой бе казал, че конят е опасен и отпред, и отзад, а по средата е неудобен. Не и ако знаеш как да го прилъжеш.

Мухльовците, значи. Според Рос важното бе да не им се плашиш. Да не позволяваш да ти взимат страха. Да не им се хващаш на

номерата.

А днес следобед и двамата ѝ се правеха на интересни. И тя знаеше защо.

Сутринта бе чела „Таймс“, статията с продължение, където бяха подредили Лабриола. Преди една година той беше издал заповед за задържането на някаква важна птица от Уолстрийт, беше издал обвинителен акт и беше тикнал човека в затвора, а после се беше оказало, че клетникът е невинен. Както отбелязваше журналистът от „Таймс“, това бил поредният случай на злоупотреба с власт. Намекваше и за други издънки на федералните прокурори.

А Лабриола се бе запалил да става политик. Писанията в „Таймс“ му трябваха точно колкото на дявола тамян. Те му напомняха неприятно, че не може да напуска опозорен Министерството на правосъдието.

А опандизеше ли съдията Райнър, щеше да се покрие със слава.

Колкото до Мечока, той не можеше да се похвали, че е попаднал на страниците на „Таймс“. Но също се чувстваше минат. Вчера шефовете на ФБР го бяха изпързали, като вместо него бяха предпочели по-млад агент, при това чернокож, за ръководител на отдела за борба с тероризма.

Рос не се и съмняваше, че приятелите и роднините ще го натякват на Мечока следващия път, когато той замъкнеше дебелия си задник в Джорджия.

Мечока също искаше да блесне в разследването на Райнър, за да натрие носовете на шефовете си и да им покаже, че още е рано да го отписват. Междувременно разправяше под път и над път, че понеже е бял, е станал поредната жертва на политическата целесъобразност.

Рос поразшири ноздрите на коня. Лабриола и Мечока драпаха със зъби и нокти да махнат петното от имената си и да се издигнат в кариерата. Но не беше зле да се вслушат в съвета ѝ: домогваш ли се до нещо, ставаш податлив за манипулации.

— Точно така, на мен ми хрумна да ходим на танци. Така ще се поопознаем с Лу Анджелио — рече тя на Бийб, без да вдига очи от бележника. — Спомена, че на младини бил печелил конкурси по мамбо в Катскилс. Докато следвал право, работел като помощник-келнер. Подхвърлих, че мъжът ми е в затвора и не ми дава развод. Той начаса предложи да ми помогне. Значи е захапал вдицата.

Следващата стъпка е да обсъдим сумите. — Тя вдигна очи от рисунката. — Но нека първо поговорим за М. Не му се ходи в затвора.

Лабриола стисна с все сила пластмасовата вилица.

— Ново дваисет!

Свъсен, Бийб се отместил от перваза и скръсти ръце на огромната си гръд.

— Казах му да не се притеснява — погледна Рос кончето. — Но той настоява за гаранции, че ще работи само с мен.

— Какво е седнал пак да се пазари, нали се разбрахме — сопна се Лабриола. — Нюйоркската полиция разследва Райнър. Федералните власти само отпускат средствата. Вие го арестувате. Ние го съдим във федерален съд.

Рос затвори бележника.

— Обясних на М., че няма да преразгледаш споразумението. Сделката си е сделка. Хрумна ми, че ако М. бие отбой и ти го погнеш, съдията Райнър няма начин да не надуши, че го разследват. Ще погне и нас. Кметът и губернаторът са подкрепили назначаването му, значи ще ни погнат и те. И тогава ела да гледаш — ще ни вземат на мушка евреите и всички възможни сдружения на юристи в щата...

Лабриола затули очи с дланта си.

— Накъде биеш?

— Не можем без М. — отвърна Рос.

— Излиза, че не можем и без теб, та той да не забатачи нещо — изсумтя Бийб.

— Нали няма да идваш с нас довечера? — усмихна му се благо- благо жената.

— Точно това и смятам да направя.

— Без тия!

— Малкото ви купонче довечера ще бъде платено с държавни пари. Затова и, драга ми госпожичке, смятам да го посетя.

Рос погледна Лабриола и зачака. Прокурорът се вторачи в нея и скастри Бийб:

— Тя не ти е госпожичка, Франк, ще ѝ говориш на „детектив Магелан“, чу ли. Все пак живеем във времето на еманципацията. И я остави да си върши работата. На Нюйоркската полиция не ѝ е по джоба да финансира разследването, затова и плащаме ние, ФБР ще се появява на сцената само когато има нужда от пари. Например, когато

се стигне до това на Анджели или на М. да се бутне рушвет. Ти си само свидетел, имаш грижата единствено парите да не попаднат в погрешните ръце.

— Или в банковата сметка на детективите от Нюйоркската полиция в някоя офшорка — подсмихна се специалният агент.

Лабриола го изглежда.

— Разследването се провежда от детектив Магелан. Ако тя опре до теб, сама ще ти каже. Точка по въпроса.

— Просто си върша работата, госпожице Магелан — прониза я Бийб с леден поглед.

— Не госпожица, а детектив — поправи го тя. — Започва с буквата „д“. Дето е след „г“. Да не би да си женомразец и да не искаш да работиш с полицайки?

Бийб сведе очи.

— Не искам да работя с полицайки, които спестяват истината. И чийто живот се състои само от интриги.

— Както е тръгнало, ще ме изкараш генетично сбъркана психопатка — рече Рос. — Родена лъжкиня.

— Ти го каза, не аз.

— Бива ли да си такъв кон с капаци! Я си отпусни душата.

— А ти си мери думите.

Лабриола се прокашля и каза тихо:

— Изпроси си го, Франк. Работил съм с Рос. Нямах да е тук, ако не си разбираше от работата.

— Щом толкова си разбира от работата — подметна Бийб, — как е допуснала да й пречукат свидетелка?

Лабриола изпревари Рос, която понечи да отговори. Вдигна ръце, за да ги спре, и рязко изрече:

— Вече прекали, Франк. Прекрачи всякакви граници. Гледай да не загазиш. — Погледна полицаиката. — Остави ме да се оправям аз. — После заобяснява на Бийб така, сякаш говореше на бавноразвиващо се дете: — Рос разследваше банда албанци в Бронкс — ограбваха бижутерии. Правеха големи удари, задигаха главно диаманти, бяха хвърлили всички в ужас. Рос се докопа до един от тях, казваше се Сами...

— Сали — поправи го жената и изглежда на кръв Бийб. — Сали Корат.

— Сали — повтори Лабриола. — Успя да го излъже, че била пласьорка на крадени скъпоценни камъни. Оня ѝ повярва, че е гъста с мангизлии от Южна Америка — реши, че става въпрос за колумбийци. След като го спипахме, Сали научил отнякъде, че Рос го е преметнала и е ченге. Ще спомена и че си падаше по нея. Един вид, двойна издънка. Не стига че го е натопила, ами му е разбила и сърцето. И така, на сцената в целия си блясък се появява съдията Райнър, който отказва да гледа делото при закрити врата точно когато Рос дава свидетелски показания срещу бандата на Сали. Съдиите го правят, за да предпазят от покушение внедрените ченгета. Това си е неписан закон. Но не и за Райнър. Гледа делото при открити врата и Сали и пасмината му научават коя е Рос. За капак Райнър пуска Сали под някаква мижава гаранция. — Прокурорът отпи от диетичната кока-кола и продължи: — Рос имаше приятелка бижутерка. Елизабет Руис.

— Беше ми не само приятелка, но и роднина. Бяхме много близки — поправи го тя.

Прокурорът кимна.

— Та госпожица Руис държеше бижутерски магазин. Двете с Рос си приличаха много. Хората ги мислеха за сестри. За да помогне на Рос да спипа бандата на Сали, Руис излъга албанеца, че била съучастница на Рос. Дори се съгласи да свидетелства пред съда, че е видяла как Сали ѝ носи в бижутерията крадени камъни. За беда още преди да се е явила в съда, Сали я уби и духна от страната. После се оказа, че е искал да пречука не Руис, а Рос. Албанците са си побъркани, а Сали беше от най-побърканите. Явно се е вбесил, че една жена му е погодила такъв номер. — Лабриола допи колата и рече: — За смъртта на Елизабет Руис е виновна не Рос, а Райнър, който и досега прави услуги на ония оръфляци, албанците. Сега обаче благодарение на Рос и на приятелчето ѝ М. имаме възможност да го докажем.

Бийб се обърна към Лабриола, сякаш Рос изобщо не беше в стаята:

— Заложил съм всичко на този случай. Толкова ли не разбира?

— Не съм ти подчинена — напомни му Рос. — Проумееш ли го, всичко ще върви по вода. Остави аз да се оправям с М. и Анджели.

Агентът от ФБР извърна очи към тавана.

— Господ да ни е на помощ.

Пейджърът на Рос изпиука. Тя погледна върху екранчето кой се обажда и извади от дамската си чанта клетъчния телефон. Обясни на Лабриола, че я търси шефът ѝ и трябва на всяка цена да му позвъни.

Прокурорът кимна.

Началник ѝ беше лейтенант Карло Фарньоли, амбициозен мъж, предразположен към депресии — сприятеляваше се само с хора, които могат да му бъдат полезни.

Рос набра номера му, долепи телефона до ухото си и рече:

— Какво става, Лу?

— Извинявай, че те прекъсвам — отвърна Фарньоли. — Имам новина, която ще ти свърши работа. За онзи кретен, дето те следи от няколко дни. Забелязвала ли си нещо необичайно?

Ужас! Рос стисна очи. Фарньоли не пасеше трева. От сто километра надуваше, че има нещо гнило. Разбереше ли, че тя укрива информация, моментално щеше да я отстрани от случая.

Нямаше да има друг избор. Само това оставаше — професионалното му досие да се „разкраси“ с някой мъртъв полицай под прикритие. Особено пък полицайка.

Рос му каза истината:

— Не съм виждала никого.

— Вече е все тая — отвърна той. — Сутринта са го намерили. На пустеещ парцел в Бронкс. Закопчан с белезници и изгорен. Който му е светил маслото, хич не се е шегувал. Преди да го подпали, му е скачал по гърба, докато му е строшил гръбнака.

Фарньоли подметна, че може би извършител бил някой превъртял танцьор, да речем, Фред Астер или Джийн Кели, но лично той се съмнявал. При всички положения щял да бъде признателен, ако Рос наминела веднага към него — да обсъдели нещата.

5 ПСЕТО

Наркопласьорът живееше в порутен блок на Сто и седма улица в Куинс, на хвърлей от католическата черква.

Тъкмо бе минало полунощ, когато, понесъл новичко дипломатическо куфарче, Невидимия почука на вратата на апартамента на осмия етаж. Отвътре се разляя куче. Невидимия не се изненада, но не му стана и приятно. Кучетата на наркопласьорите най-често бяха или питбули, или ротвайлери — все псета убийци.

Докосна пистолета марка „Глок“ в кобура отляво под якето. Предпочиташе да не го вади, но всичко щеше да зависи от псето, което лаеше, та се късаше. Преди година беше участвал в акция по залавянето на наркопласьор в Източен Ню Йорк и бе видял как две от ченгетата изстрелват десет патрона в питбула му, който им се бе нахвърлил, готов да ги разкъса. Съвсем разлютено, кучето продължи да напада, докато един от полицаите не го премаза с бейзболна бухалка.

Мъжът вдигна дипломатическото куфарче към шпионката, та Емилио Албърт, келнер и по съвместителство пласьор на дрога, да види инициалите „Л. А.“ отгоре. Лу Анджели не жалеше парите, обличаше се като пръв тузар, затова и съгледвачът се бе изръсил за най-хубавото куфарче и за лъскавия монограм отгоре. Беше въз тежичко, но иначе си струваше парите. Дано и господин Албърт го оценеше и отвореше вратата.

Невидимия продължи да чака в коридора, осветяван само от две прашни голи мъждиви крушки, увиснали от напукания таван. Както личеше, тук живееха главно латиноамериканци. Вероятно незаконни имигранти, стиснали фалшивите зелени карти и дебнеци на наркотика на оптимизма. Чакаха и на тях да им се усмихне щастието, а междувреме поминуваха от преоценено месо и пикаеха по входовете, нещо, което не засилваше кой знае колко уважението на Невидимия към чуждата култура.

От другата страна на вратата се чу мъжки глас:

— С теб ли говорих преди малко по телефона?

— Аз съм шофьорът на господин Анджелио — отвърна съгледвачът. — А ти кой си, Емилио от ресторанта ли?

— Кажу ми на господин Анджелио да не ми праща хора вкъщи.

— Ще му предам на всяка цена. Но сега не му е до приказки. Забавлява две дами на задната седалка на лимузината.

— Ах, негодникът му с негодник. Затова, значи, не вдига телефона. Толкова ли няма кой да му каже, че на тия години не е препоръчително да чука по две наведнъж?

— Ще ги съди, ако пострада. Имаш ли нещо против да ми дадеш пакета, че бързам.

Емилио Албърт се подсмихна.

— Какво ти става, бе, човек, да не се уплаши от латиноамериканците?

— Не бих казал. По-скоро те се страхуват от мен.

И това си беше голата истина.

— Защо така? Да не би да не спазваш пътните знаци?

— Ами да. Какво толкова да им спазвам!

Невидимия разтърка тила си. Виж го ти задръстеняка му със задръстеняк, седнал да му разправя да не му пращали хора вкъщи — без тия! Наркопласьорите бяха алчни и Емилио Албърт надали правеше изключение.

— Господин Анджелио ти е признателен, че ще изпълниш толкова бързо поръчката — подхвана Невидимия. — Разрешу ми да ти платя допълнително, задето ти губим времето и ти създаваме главоболия.

— Хиляди благодарности, но гледайте да не се повтаря.

— Само тази вечер и повече няма да ми видиш очите.

„Можеш да разчиташ на това.“

Невидимия чу как онзи маха металния прът, сложен напреки на вратата. После отключи бравите. Изкомандва нещо на испански и питбулът млъкна.

Той въздъхна. Докосна с език горната си устна. Зелените му очи гледаха стръвно — човек с такъв поглед не знаеше прошка.

Входната врата се отвори и посетителят се озова в мансардно жилище със скосен таван и протрит килим. Навсякъде по пода, столовете и продънения диван бяха нахвърляни видеокасети,

компактдискове, книжки с комикси. Върху масичката, която аха, и да се разпадне, се мъдреха джаджите, без които не може никой наркопласъор: везни, целофанови пликчета, кокаин, стъкленички, пари в брой. Нямахше климатична инсталация, помещението се проветряваше направо през прозореца с изглед към улицата.

В тясното антре стоеше младичък пуерториканец, гушнал пушка с рязана цев. Беше късокрак, чипонос, бе вързал мазната си черна коса на самурайско кокче. Беше в торбести бермудки в защитен цвят, бели еспадрили и тениска с надпис „АКО НА ВСЯКА ЦЕНА ТРЯБВА ДА БЪДЕ УНИЩОЖЕН ЗА ЕДНА НОЩ: ВОЕННОМОРСКИ СИЛИ НА САЩ“.

Емилио Албърт не беше и помирисвал военноморските сили. Личеше си от сто километра — все пак Невидимия беше служил там. Разпознаваше от далеч морските пехотинци. Та затова и разбра, че Емилио само се перчи: дето се вика, гладна кокошка просо сънува. Дрънка небивалици колкото да шашне момичетата. Нямахше сила да залепи и пощенска марка, камо ли да издържи трите месеца в лагера за предварителна подготовка.

„Пъзльо си е“ — беше казал Фреди Паласио.

И все пак не беше зле Невидимия да си има едно наум, тъй като Емилио имаше пушка и питбул. Звярът беше приклепнал до господаря си и оглеждаше посетителя. Явно се бе усъмнил. То оставаше да не се усъмни. Съмнението бе първото оръжие на едно куче пазач.

Емилио наведе пушката, махна на мъжа да влиза и заключи вратата.

Беше сам, компания му правеше само транзисторът, откъдето се разнасяше вездесъщото задължително меренге, толкова любимо на латиноамериканците и тъй омразно на Невидимия.

Посетителят кимна към псето.

— Лази ми по нервите. Я го затвори в банята и да приключваме.

Емилио погледна кучето.

— Та какво, значи, господин Анджелио ти е казал да ми платиш допълнително. Колко?

— Двойно за кокаина — вдигна Невидимия пачката банкноти. — Плюс стотачка, задето ти се изтърсваме в къщата.

Емилио погледна парите и се наведе да почеше питбула по главата.

— Хайде да са двеста — рече. — Янки, кучето де, мре за сладолед. От скъпия — „Хааген Даз“.

Невидимия се направи на много възмутен.

— Злоупотребяваш с добротата на господин Анджелио.

— Щом толкова не му харесва, прав му път, да върви другаде.

— Май нямам избор — сви рамене посетителят.

— Точно така, нямаш.

— Добре, двеста, но нито цент повече.

— Става.

Емилио сложи пушката върху масичката. Каза нещо на испански на питбула и го отведе в банята. Кучето го последва и беше заключено.

Наркопласьорът се обърна, спря като закован и вдигна ръце.

Надянал черни ръкавици, посетителят беше насочил пистолета към главата му.

— Няма да те обирам — поясни.

Отстъпи, докато не усети зад краката си масичката.

— Щом няма да ме обираш, за какво ти е тоя патлак? — попита Емилио.

— Ще стигнем и до него. — Мъжът му посочи с пистолета да се приближи. — Лягай на пода. По лице.

Емилио се подчини.

— Къде е полицайката? — попита Невидимия. — Оная, дето снабдяваш с дрога.

Емилио понадигна глава.

— Не познавам никаква полицайка.

Гостът наду до дупка транзистора. Остави глока върху масичката, скочи и стъпи с два крака върху гърба на младежа. Онзи изпищя. Питбулът се разляя като обезумял от банята и заблъска с глава по вратата.

— Може да приключим бързо и лесно, но може и да ти се стъжни животът — предупреди посетителят. — Сам избирай.

Емилио проплака:

— Кълна се в майка си, нямам представа къде се запиля тая твоя полицайка. Изнесе се, и толкоз.

— Къде?

— Не ми каза. Ако не съм знаел, нямало да съм я изпортел. Така разправа.

Невидимия кимна.

— Точно в стила на Джен. Беше добро ченге, преди да започне да се друса. Едно от най-добрите ченгета под прикритие, които някога съм познавал. За какво друго си гукахте освен за цената на ония лайна.

Емилио зяпна посетителя.

— Ти си ченгето, което се е опитало да я очисти. Точно от теб се страхуваше тя.

— Ние с Джен Санчес имаме сметки за разчистване. Нека не се впускаме в подробности. Споменавала ли ти е как се казвам или нещо друго за мен?

Наркопласьорът поклати глава.

— Не. Каза ми само, че и двамата сте ченгета, че сте работили заедно и си се опитал да ѝ светиш маслото! Твърдеше, че ще отърве кожата само ако ти решиш, че вече е мъртва.

— Да, насмалко да ме метне. Насмалко.

Емилио отпусна глава върху пода.

— Ще очистиш и мен.

Не прозвуча като въпрос.

Невидимия се надвеси над него и рече:

— А сега повтори дума по дума последния си разговор с Джен Санчес. Дума по дума, чу ли? Не пропускай нищо.

Прас, чу се как се цепи дърво. Гостенинът погледна нагоре и видя как Янки промушва глава през вратата на банята.

Без да сваля очи от звяра, мъжът се пресегна и взе пистолета. Емилио само това и чакаше — веднага се опита да се надигне от пода. Грабна масичката и я стовари с все сила на земята, по килима се разхвърчаха дрога, храна, оръжие. Посетителят се завъртя като пумпал, препъна се в масичката и се свлече върху Емилио, който го изтласка и запълзя към прозореца. Гостът обаче се претърколи по корем и го хвана за панталоните. Но после го изпусна, впи пръсти в глезена на младежа и го затегли, като го обърна по гръб.

Емилио го ритна със свободния крак точно по челото. Но въпреки болката Невидимия не го пусна. Емилио го ритна няколко пъти по ръката и той отслаби хватката. Най-после наркопласьорът успя да се отскубне. Скочи и се завтече към прозореца, а Невидимия хукна подире му.

Не щеш ли, спря, дочул лая на кучето. Обърна се и що да види — питбулът пробил дупка във вратата. Оголил зъби, той се стрелна право към неканения гостенин.

6

ЗАБРАВИ СИ НЕЩО

Питбулът беше голям звяр. Набит и мускулест, с къс квадратен череп и черен нос. Тъмните му кръгли очи гледаха право напред. Ушите му бяха мънички и розови, предните крака — леко извити встрани.

Тежеше има-няма двайсетина кила. Но като всички питбули, бе най-якото куче за размерите си.

— Убий го! — взе да го насъсква Емилио. — Разкъсай го на парченца!

Емилио видя, че нападателят му е препречил пътя към вратата. А и да стигнеше някак до нея, щеше да си играе до утре с четирите брави и металния лост.

Прозорецът! Ето откъде щеше да духне. Докато се измъква, Янки щеше да наръфа задника на тъпото ченге.

После Емилио щеше да се спотаи я в Пуерто Рико, я в Санто Доминго, докато тук нещата се поуспокоят, а след това щеше да се върне в Ню Йорк и пак да си продава мечти.

Прекрачи перваза и стъпи на тясната издатина, опасала сградата. Разперил ръце, застана с лице към външната стена. После се пристраши да пристъпи, като си шептеше: „Само не гледай надолу! Прави, каквото правиш, Емилио, но не гледай надолу.“

Прекръсти се, пое си дълбоко дъх и запристъпя сантиметър по сантиметър към свободата.

Невидимия нямаше за кога да се мотае. Емилио беше видял лицето му. Той не можеше да остави онзи кретен да му се изплъзне.

Но първо питбулът.

Най-лесният начин да се отърве от звяра беше да му тегли куршума. Ала нямаше време да се оглежда и да търси по пода оржието, своя пистолет или пушката с рязаната цев на Емилио.

Грабна дипломатическото куфарче, приклепна и го изпречи пред питбула. Псето заби зъби в твърдата кожа. И се почна едно боричкане. Невидимия срещу Янки.

Гостът беше строен и мускулист, в отлична физическа форма. Но не беше подготвен да мери сили с питбул — едва ли някога щеше да бъде готов за подобна дивотия. Рано или късно — сигурно рано, псето щеше да надделее и Невидимия щеше да се прости с живота.

„Импровизирай.“ Грабна металната вилица, оставена в кутията с пица, и я забучи в носа на питбула. Кучето се дръпна назад с разкъравена муцуна и нагази във видеокасетите. Хлъзна се върху пластмасовите кутийки и за миг изгуби равновесие. Невидимия само това и чакаше. За броените секунди, с които разполагаше, откри пушката, стисна я за цевта и замлати кучето по главата и гърба, като въртеше оръжието със страшна ярост, без изобщо да мисли за опасностите. Спря се чак когато псето се свлече бездиханно.

Готово! Сега оставаше господарят.

Все така стиснал пушката, мъжът отиде запъхтян на прозореца.

„Я да те видим сега!“

Емилио не беше стигнал далеч. Беше го хванало шубето. Или може би бе решил да се върне. При всички положения беше съвсем близо до прозореца, само да се пресегнеш; и ще го хванеш.

Не че Невидимия смяташе да го гони. Имаше новолуние, беше към двајсетина градуса. Но первазът около сградата не бе предвиден за разходки. Беше широк най-много педя, на места се беше пропукал и бе оцвъкн от гълъбите.

Пък и нямаше аварийно стълбище. Най-малкото от тази страна на сградата.

Невидимия си каза, че Емилио не е изневерил на своята природа. Беше си глътнал езика от страх и стоеше на едно място.

При вида на нападателя си трепна, дръпна се и заяви:

— Няма пък да се върна.

— Ти си знаеш — подметна неканеният гост.

И дума не можеше да става да го застреля — в трупа щяха да останат куршуми. И криминалистите щяха да разберат от чие оръжие са дошли. От друга страна пък, не можеше да допусне той мухльо да му се изплъзне. През деня беше идвал да огледа сградата и бе видял откъм източната страна аварийно стълбище. Дали да не принудеше

Емилио да стигне в отчаянието си дотам? Но той нямаше за кога да виси тук и да го чака да се прекатерва.

Беше време за План Б.

Той се върна в стаята. Питбулът още дишаше, но вече береше душа. Невидимия вдигна обездвиженото псе и се върна при прозореца.

— Забрави си нещо — подвикна на Емилио. Метна агонизиращото куче към неговия господар. Емилио вдигна ръка да се предпази. Псето го удари по рамото и той изгуби равновесие. Плъзна се, разпищя се, политна заедно с питбула и след миг изчезна.

Мъжът нямаше желание да гледа. Върна се в стаята, прибра глока в кобура и вдигна дипломатическото куфарче. Увери се, че не е забравил нищо, пхна две шишенца с кокаин в джоба на якето и дим да го няма.

Отиде с колата от Куинс в Манхатън, като мина през Трайбъро и по улица „Франклин Делано Рузвелт“. На Деветдесет и шеста улица в Ист Сайд зави надясно, прекоси Сентръл Парк и се озова в Уест Сайд. На Кълъмбъс Авеню спря, понеже светофарът светеше червено, и се възползва от това, за да се погледне в огледалото за обратно виждане. Забеляза леко напрежение — изглеждаше уморен, макар и духът му да бе все така бодър.

„Изненадат ли те, значи вече са те победили наполовина.“ Тази вечер беше допуснал да го изненадат. Някакво си проклето псе, моля ви се!

Невидимия избягваше ругатните, днес обаче не се сдържа. Наистина, проклето куче!

Най-добрият приятел на човека му беше попречил да открие жената, която си въобразяваше, че е премахнал. Жена, която сякаш по чудо още си беше здрава и жива.

Ако Невидимия не следеше Магелан, така и нямаше да разбере за Джен Санчес, полицайката, видяла с очите си как той убива човек. Беше задължен на Магелан, защо да не ѝ благодари!

Още тази нощ.

Както той си знае.

НА ДРУГ ГИ РАЗПРАВЯЙ ТИЯ

Адвокатът Лу Анджелио беше едър като канара плешивеец италианец на шейсет и две години. Кръглото му ухилено лице излъчваше честност, дружелюбност, но и несигурност. Обличаше се като гангстерите от доброто старо време: скъпи прескъпи двуредни костюми, ръчно шити бели ризи, златна гривна, пръстен на кутрето.

Наближаваше полунощ, когато той махна на Рос Магелан от масата в клуб „Типико“ в Уошингтън Хайтс в Манхатън. Тя беше на дансинга с Кони Павлидес, бивше ченге, с което движеше от година. Павлидес беше четирийсетгодишен грък с черни очи, преждевременно побеляла коса, тънка чувствителност и остра интуиция. Беше работил в отдел „Убийства“ в Нюйоркската полиция, но го бяха простреляли и той бе принуден да се пенсионира по-рано. Сега беше вицепрезидент на нюйоркския клон на мощна частна охранителна фирма с представителства из цялата страна.

Анджелио седеше на маса при дансинга заедно с Мърси Хауард, млада негрка, която той наричаше „моята, лична треньорка“. Фреди Паласио обаче беше на друго мнение — той описваше двайсет и две годишната Мърси като професионална компаньонка и момиче на повикване. Беше сред най-търсените в агенцията.

Лу Анджелио бе хлътнал до уши по нея. Но не се налагаше Фреди да го казва на Рос. Тази вечер, докато Мърси шепнеше в ухото на Анджелио, той бе отпуснал длан върху дългото ѝ бедро и я зяпаше в устата. После кимна.

Рос и Кони танцуваха блус до подиума за оркестъра, на няколко крачки от Лу Анджелио, но достатъчно далеч, та той да не ги чува. Бяха си избрали местенце точно пред *conguero*, мъжа на конгата. Рос умираше да удря такъв барабан — така най-бързо се отърсваше от напрежението, неизменно съпътстващо полицейската работа.

Справяше се и с други латиноамерикански ударни инструменти, но конгата, цилиндричен тъпан с кожа само от едната страна, ѝ беше

любимият — ръцете ѝ направо бяха хванали мазоли през годините, откакто тя свиреше на него.

От оркестъра се откъсна късоврат кубинец, който, хванал сребрист тромпет, застана пред микрофона. Но не за да свири, а за да изпее на испански „Сянката на твоята усмивка“. Удоволствие бе да го слушаш, но не и да го гледаш.

Рос видя как Лу Анджели и Мърси Хауард се чукат с шампанското и преплитат длани. Пет пари не даваха, че са различни като небето и земята. Анджели беше стар, имаше три деца, че и внучета. Беше адвокат с яки връзки сред политиците и бе цели четирийсет години по-възрастен от Мърси, която току-що бе получила правото да гласува. Затова пък беше тъмнокожа и гърдеста, с черна свилена коса и пискливо момичешко гласче, пораждащо у мъжете инстинктивното желание да я закрилят.

Но госпожица Мърси пораждаше у Лу Анджели и други желаниа. Той направо я изпиваше с поглед, личеше си, че е на седмото небе от щастие. Освен това тя го караше да развърже кесията. Тази вечер беше с впита в тялото ламена рокля с тънички презрамки, синьо сако със златни копчета и обувки с високи токчета, купени все от Лу Анджели. Той дори оповести с гордост колко струва сакенцето: два бона! Каза на Рос: „Гледай моето момиче, как се остарява!“, а тя само се усмихна.

Рос идваше в клуб „Типико“ най-малко два пъти в месеца. Заведението беше много приятно. На нея ѝ харесваше всичко тук, като се почне от шарените ризи и десетсантиметровите токчета и се стигне до хрома, огледалата и мигащите светлини. Музиката: салса, мамбо, меренге, беше мощна и красива и тя все си я тананикаше.

Управата на клуба я познаваше като Рос Марино, предприемачка кубинка, която раздаваше тлъсти бакшиши наляво и надясно: и на управителя, и на оберкелнера, и на сервитьорите. Буташе по нещичко и на пиколото, задето ѝ разрешава да спира току пред входа и ѝ наглежда колата. Придаваше стил на заведението — винаги идваше изтупана и танцуваше чудесно. Затова и я обслужваха безупречно, а шампанското беше за сметка на заведението. Доведеше ли тук лошите, те направо се прехласваха.

Мърси Хауард също изпадна в див възторг и възкликна:
— Скри ми шапката, ще знаеш!

Тази вечер имаше два оркестъра, които забавляваха пъстрата навалица от латиноамериканци, негри и неколцина авантюристично настроени бели. Както винаги охраната беше много строга. В Уошингтън Хайтс живееха четвърт милион имигранти доминиканци и затова тук нивото на престъпност бе най-високо в града. Освен че бяха претърсвани от глава до пети, клиентите минаваха през два метални детектора, имаше и видеокамера. За удобство на полицията управата на заведението пазеше записите половин година.

Рос целуна Кони по врата и го помилва отзад по главата. Бяха се прегърнали и танцуваха на място. Любовта към Кони ѝ беше единствената утеха в тоя живот. Но тя го споделяше единствено с него.

Двамата танцуваха добре. Кони знаеше как да води и да кърши кръст досущ като латиноамериканец. Улавяше безупречно такта и не се страхуваше да пробва нови стъпки, нови ритми. И подобно на всички други мъже, които танцуват добре и с които Рос беше преспивала, и Кони си го биваше в леглото. Как ли синът на грък месар от Астория, който се е хванал седемнайсетгодишен във флота и е бил толкова недодялан, че два пъти е паднал от палубата, бе успял да усвои разликата между меренге и меренге типико?

Беше се научил да танцува на „предната линия“: като ченге под прикритие по клубовете, баровете и кръчмите на Ню Йорк. Беше се омешвал с престъпните типове, докато събере достатъчно улики, за да арестува някого. Точно в такава долнопробна кръчма го бяха и ранили в хълбока: беше се впуснал да преследва някакъв кибритлия от Ямайка, теглил куршума на един далавераджия, задето бил обидил бременната му жена и я бил заплашвал.

— Вече можеш да си отдъхнеш. Не се налага непрекъснато да се оглеждаш — рече той на Рос. — Я ми разкажи за онзи гадняр, доминиканеца, дето те следеше. И дето му счупиха гръбнака и после го подпалиха. Какъв ли му е бил хороскопът за деня?

— Казваше се Хуан Ривас — отвърна тя. — По прякор Джон-Джон. Двайсетгодишен, нелегален имигрант. Беше в бандата на Las Mupecas, доминиканци, които нападат и обират наркопласъори. Всичките до един са изключително жестоки, хич не си поплюват. Ако се вярва на лейтенант Фарньоли, Джон-Джон се навъртал около жилището ми в Уест Сайд. Аз обаче не съм го виждала.

— А какво значи „mupeca“?

— Кукла. Всички членове на бандата са младички — някъде около двайсетте. Тартори им бяха една жена — Грасиела Катана, и брат ѝ Рики. Доминиканци, пълни откачалки. Сега Грасиела дърпа сама конците. Рики е в пандиза.

— Защо?

— Изнасили осемгодишно момченце. Ще лежи от дваисет до четирийсет години в затвор в северната част на щата. Аз го тикнах на топло.

Кони тежко въздъхна.

— Не знаех.

После замълча.

Рос беше наясно защо. Искаше му се тя да му казва всичко, а Рос все не се претрашаваше. Беше свикнала да е потайна, а навиците трудно се преодоляват.

— Та защо прати Рики на топло? — попита накрая Кони.

Рос го погледна в очите.

— Една хаитянка чистеше вкъщи. Тя ми се оплака, че синът ѝ бил изнасилен от някакъв доминиканец, който я плашел до смърт.

— Майката сигурно е нелегално в страната.

Жената кимна.

— Затова и не отишла в полицията. Притесняваше се да не я изритат с детето от страната. Поговорихме си по женски. После се свързах с имиграционните власти. Накрая ѝ уредиха документите, а аз тикнах Рики на топло. Беше преди две години.

Кони вдигна очи към тавана.

— Доколкото разбрах, и последната инстанция е потвърдила присъдата на Рики. Той вече не може да се надява на чудотворно освобождение. Знае, че ще има да търка нарове, и е бесен. Затова е казал на каква си да прати някого да ти тегли куршума. Следващият въпрос: кой е светил маслото на Джон-Джон?

— Според лейтенант Фарньоли са го убили заради наркотиците — отвърна Рос. — Куклите съвсем се оляха. Тръгнаха да обират caletas.

— Бива ли да са толкова тъпи!

Рос беше напълно съгласна с него. Caletas бяха къщи, където колумбийците държаха парите от дрогата, преди да ги изнесат от страната. Къщите в богаташките предградия се пазеха от колумбийски

семејства, които си живееха като всички останали. Косяха моравата, разхождаха кучето, за Коледа купуваха кукли на децата си. Единственото, което не правеха, бе да канят съседите — да не би да видят натъпканите с банкноти кашони, струпани във всяка стая.

Станеше ли дума да си опазят мангизите, колумбийците бяха готови на всичко, дори да лаят кръв. Изтезаваха и убиваха цели семејства, включително кучетата. Знаеше се за случаи, когато бяха изклали дори пилците в задния двор. Трябваше наистина да си откачен, за да посегнеш на парите им, както правеха Грасиела и „Куклите“.

— По-добре Грасиела да забрави за отмъщенията и да помисли как да остане жива — каза Рос. — Само това оставаше да се притеснявам и за хората, които ме следят. Всеки детектив в Нюйоркската полиция работи средно по двеста случая. Безследно изчезнали котки, серийни убийци: дреболии, тежки дела. Винаги ще се намират и хора, които са недоволни от онова, дето правим. Както казах, не мога да мисля и за тях.

Двамата с Кони бяха говорили за това. Как да се справят със страха. Рос си имаше начин: просто не мислеше за него.

Тази вечер Фарньоли бе настоял някой от полицаите, с които тя работеше в екип, да кара взетата под наем лимузина, същата, за която плащаше ФБР. Така накрая Рос беше тръгнала с Глен Форд, трийсет и пет годишен чернокож детектив с огромни длани и ходила и с непоклатимото убеждение, че най-добрият начин да се сближиш с някоя жена е да преспаш с нея. Сега той чакаше в лимузината и сигурно умуваше кого да опъне.

Рос предпочиташе да я придружава някой, който да не псува и да си мери малко повече думите. Например детектив Хари Ърлс, кротък начетен човечец, който си разбираше от работата. Но той не успя да я придружи — трябвало да се прибира при болнавата си жена.

И Кони по свой си начин държеше Рос под око — и като ченге, и като любовник. Тя му беше признателна за загрижеността. Той обаче също е бил ченге и би трябвало да знае, че работиш ли под прикритие, си длъжен да бъдеш изключително предпазлив. Да не рискуваш излишно. Как да очакваш друг да не ти издава тайните, щом самият ти ги разгласяваш!

Кони знаеше, че Рос разследва съдията Райнър. Знаеше също, че тя обработва Лу Анджело, за да се докопа до съдията. Но толкова.

— Райнър си го заслужава — отбеляза той. — Всички знаят, че е затънал до гуша.

— И какво по-точно знаят?

— Ами например, че е взел подкуп, за да издаде на ония келеши, албанците, двама информатори. По-късно и двамата са намерени мъртви. Подозират го и че е унищожил видеокасета със самопризнанията на Кръстника на албанците. А не е нужно да обяснявам точно на теб, че така е сложил край и на разследването. Заповедите за задържане, свидетелските показания, арестите, направени въз основа на видеокасетата, също отиват на боклука. Чувал съм също, че вадел от досиетата снимките, та издирваните престъпници да не могат да бъдат проследени.

— Какво толкова се е сдушил с тия албанци? — възкликна Рос.

— Живял е известно време в Албания. Баща му е бил дипломат там. Пък и мен ако питаш, албанците сигурно го позлатяват.

— Божичко, и този човек още е съдия!

Кони поклати глава.

— Толкова ли не си научила досега, че в Ню Йорк са най-некадърните съдии? Да не говорим пък, че са и най-наглите. Изобщо не се съобразяват със законодателството на щата, пренаписват Конституцията и тълкуват законите както дяволът евангелието. Нима наистина трябва да ти обяснявам защо Райнър още е съдия?

Рос обви ръце около врата на Кони. Не се налагаше да ѝ обяснява нищо. Тя знаеше.

Да вземем дори Комисията по съдебна етика в щат Ню Йорк, уж призвана да брани обществото от калпави съдии. Къде ти! Комисията не си помръдваше и пръста.

Без да им мигне и окото, членовете ѝ отхвърляха осемдесет и пет на сто от всички жалби срещу съдии в щат Ню Йорк, колкото и тежки да бяха обвиненията. От хиляда и четиристотин съдии, срещу които бяха постъпили оплаквания, бяха наказани едва шестима. Отстранен бе само един. Съдията Райнър преспокойно можеше да си се премени като травестит, да мине, яхнал метла, пред сградата на общината и Комисията пак нямаше да му каже и копче. Опреше ли до некадърни и

продажни съдии, властите в щата Ню Йорк оглушаваха, онемяваха и ослепяваха.

Точно по тази причина Рос беше длъжна да се добере до непоклатими доказателства срещу Райнър. Джо Лабриола нямаше да се задоволи с по-малко. А веднъж получише ли каквото му трябва, щеше да се развихри. Щеше да се чувства в стихията си, вече щеше да е на своя територия и правилата щяха да бъдат в негова полза. Федералните съдилища стояха по-високо от щатските. Издаваните от тях присъди бяха по-тежки, нямаше освобождаване под гаранция и най-важното, Щатската комисия по съдебна етика нямаше никаква власт в тях. Изправеха ли Райнър пред федерален съд, с него беше свършено.

Кубинецът с малките ушенца и късия врат подхвана „Островът“ на Иван Линс, една от любимите песни на Рос. Този път обаче не пееше така романтично. Тя се сети как някъде е чела, че преди да издъхнат, лебедите пеели. Някои хора по-добре първо да умрат, пък после да пеят.

Кони я притисна до себе си.

— Познавам един съдия, който си пада по малолетни проститутки. Доведат ли му някоя в съда, тя си знае, че ще отърве присъдата. Той обаче не ги чука. Възбужда се, като им сипва вино по крачетата и им смуче пръстите. Погледнато така, момичето не е извършило никакво престъпление.

— Така си е — съгласи се Рос и стрелна с очи Лу Анджело.

Адвокатът се прозя и си погледна часовника. Беше танцувал, докато накрая краката вече не го държаха. Не беше чак толкова смотан. Рос бе танцувала няколко пъти с него — ядваше се, макар че дядката тепърва трябваше да усвоява новото меренге.

В промеждутъците, когато не тресеше меса по дансинга, бе успял да излапа огромна пържола и да я полее с конска доза шампанско. Освен това си развърза и езика — бърбеше главно за себе си, пусна и една-две мръсни шегички. Явно вече му се спеше, та две не виждаше. Така де, не беше в първа младост човекът.

Рос хвана Кони за ръка и го дръпна от дансинга. Тази вечер бе научила всичко от игла до конец за любовния живот на Лу Анджело. А също за последните три дела, които бил спечелил. И че възнамерявал да уреди съдията Райнър да го избера в Съда по наследствени дела и

попечителство. Рос искаше да чуе още нещичко, преди Анджели да вдигне гълъбите или да се умори да дрънка.

Той бе споменал и Фреди Паласио, но само мимоходом — отвори дума за него, докато Кони танцуваше с Мърси Хауард. Не искал да се разпростира за проблемите на Фреди. Само създавал неприятности на агенцията за компаньонки, която плащала на Анджели точно за това — да си няма неприятности. За Рос беше добре дошло, че адвокатът не иска да говори за Фреди в присъствието на Кони.

Когато Рос и Кони се върнаха на масата, Лу Анджели и Мърси Хауард бяха долепили главици, гукаха си нещо и се кискаха досущ колежанки на първия си купон. Анджели беше мораво червен. Сграбчи Рос за ръката и я дръпна да седне на стола до него.

— Ела да чуеш — рече ѝ. — Истинска случка. От миналата седмица, когато заведох Мърси и жената във Флорида. Купих едно мезонетче във Форт Лодърдейл, та...

— Моля?! Завел си едновременно и жена си, и Мърси във Флорида?

— Че какво толкова! Нямам тайни от жена си. Та взехме два апартамента с изглед към океана. Жената е в единия, ние с Мърси — в другия. Уредих, значи, прехвърлянето на мезонета и всички ние — аз, жената, Мърси и брокерката по недвижими имоти, отидохме да поразпуснем на плажа. Казва се Лорън, брокерката, де. Седим си, значи, и Лорън ни разправя как се грижела за рибките на някаква дърта еврейка, докато тя карала лятото в Ню Йорк. Мъжът на Лорън не дойде с нас. Остана в кафенето с едни приятели. По едно време Лорън видя в тарапаната някакво свое старо гадже — още от гимназията — не го била срещала от цяла вечност. — Лу Анджели прихна и се смя, докато не се задави. Рос го тупна по гърба. После той продължи: — Още на мига между Лорън и онзи запрехвърчаха искри. Направо си се виждаше. Нали, Мърси?

— Да, бе — изписка негърката.

Лу Анджели се наведе напред.

— Та Лорън вика на мъжа да ѝ правел компания, докато хранела рибките. Тъкмо слезли от асансьора, и онзи да вземе, моля ти се, да пъхне ръка под тениската си, нещо го досърбял коремът. Точно тогава покрай тях минавала друга стара еврейка, която решила, че мъжът вади патлак и е отвлякъл Лорън. Звъни, значи, на ченгетата. Те се изсипват и

отцепват плажа — всичко почерняло от ченгета, членове на отряда за бързо реагиране, ФБР. Вътре опразнили етаж. Довели бабката еврейка да им покаже апартамента и надали уху. И какво чуват — стонове и пъшкане. Все едно Лорън я изнасилват. Избили вратата и що да видят — Лорън му налапала оная работа. Какво да правят, клетите, вдигнали се и се омели. Слезли долу да пийнат по едно, превиват се като ненормални, ще се пръснат от смях. И кой да ги чуе, моля ти се — мъжът на Лорън. Качил се горе човекът — да си търси жената. И я хванал на калъп.

Лу Анджели се закикоти неудържимо. Кони също се засмя. Както и Мърси Хауард.

Рос обаче мълчеше. Не сваляше очи от Анджели.

— И какво стана? — попита.

— Доколкото разбрах, Лорън е получила развод и се е махнала от страната — отвърна адвокатът. — Според едни се била изнесла на Хавайските острови, според други — в Нова Зеландия. Я чакайте да пусна една вода. — Той се изправи. — Връщам се ей сега.

— И аз ще дойда — изчурулика Мърси.

Рос се пресегна да вземе дамската си чанта.

— Ще поискам сметката.

Анджели бръкна да си извади портфейла.

— Сигурна ли си, че не искаш да помогна?

Рос се усмихна.

— Черпи фирмата — потупа тя кафявия плик до питието на адвоката. — А ти ми отговори възможно най-бързо.

В плика имаше документи на звукозаписната компания на Глория Пас. Тази вечер това бе част от прикритието на Рос. Имаше копие от обичаен договор за запис, договори с Американския съюз на композиторите, авторите и издателите, чернова на договор за обезщетение с един от шефовете на компанията, от когото ръководството искаше да се отърве. Всичко си беше съвсем истинско.

Анджели потупа Рос по дланта.

— До края на седмицата всичко ще е тип-топ. Обещавам. — Доближи пръстите й до устните си. — Благодаря ти за вечерта. Накара един щастлив човек да се почувства стар, за което съм ти благодарен от дън душа.

Засмя се и изплези език, червен от мигащите светлини.

Когато Анджели и Мърси си тръгнаха, Рос и Кони продължиха да седят на масата и да слушат как оркестърът свири мелодията от „Семейство Флинтстоун“.

Накрая Кони се усмихна.

— Завел, моля ти се, и жена си, и любовницата си. Това приятелче не си поплюва.

— Да, защото не си знае парите — уточни Рос. — Всеки адвокат, който си има под ръка съдия, бързо пълни гушата.

— Не ти говоря за това. Говоря ти за парите, които краде.

— Защо реши, че краде?

Тя завъртя столчето на чашата с шампанско и поясни:

— Току-що си е купил мезонет във Флорида. Пътешества заедно с жена си и с любовницата си, която по една случайност си пада по скъпите дрешки. И понеже стана дума за дрешки, и костюмите на господин Анджели не са от най-евтините. И накрая — но не и по важност, нашият приятел се кани да настани любовницата си в апартамент недалеч от моето жилище — в Ист Сайд.

— Не е споменавал за това.

— Е, знам от друго място.

„От Фреди Паласио.“

— Та според теб краде, за да си живее като Крез? — рече Кони.

— Сигурна съм — отвърна Рос. — Няма да е първият адвокат, който бърка в меда.

— И от кого краде? — поинтересува се Кони.

— Как от кого, от Райнър, естествено. — Тя се пресегна и хвана ръката му. — Само съдията да надуши, и зле му се пише на Лу Анджели. Като нищо онзи ще прати албанците и тогава адвокатът да му мисли. И мафията гледа да си няма вземане-даване с тях.

— Значи си притиснала Анджели до стената. Или се споразумява с теб, или ще загази здравата.

Рос отговори, че нещата горе-долу стоят така. Не спомена, че Анджели е взел под крилото си полицайка, изложена на смъртна опасност, и че ако помогне да сгащят ченгето, което се опитва да я очисти, няма да му се налага да топи и съдията Райнър.

8

СЛЕДВАЩИТЕ ПЕТ МИНУТИ

„*Един след полунощ.*“ Понесъл изрѣфаното от кучето дипломатическо куфарче, Невидимия проникна с откраднат ключ във входа на пететажната богатска жилищна сграда на Седемдесет и четвърта улица в Уест Сайд, точно до Сентръл Парк.

Въпреки че нямаше портиер и осветлението във входа бе съвсем мъждиво, сградата бе в добро състояние. Виж, тесният асансьор с оглушителен звънец не беше последна дума на техниката. Невидимия се замисли дали да се качи с него на петия етаж. Беше капнал от умора и не му се трамбоваше пеш.

Дръпна се от вратата, за да не го видят. Въпреки че кой ли щеше да го забележи по тая късна доба! И във входа, и на улицата нямаше жива душа. Защо тогава да се качва по стълбището? Какво да се прави, инстинкт — невинаги му подсказваше какво да прави. Затова пък безпогрешно му казваше какво да *не* прави. А тази вечер му нашепваше да не бъде непредпазлив.

Невидимия лапна три дъвки и пхна обвивките в джоба си. Реши все пак да не се качва с асансьора. Беше си опасно. Ако нещо се развалеше, той щеше да бъде принуден да чака, докато някой от живеещите в сградата и асансьорните техници го извадят отвътре. И всички щяха да научат — тогава ела, та гледай! Невидимия щеше да изгуби и Магелан, и петдесетте милиона долара. Нищо чудно да се озове и на електрическия стол, и то само защото е предпочел удобството пред сигурността. Няма по-съвършена духовна дисциплина от това да караш ума да ти се подчинява. Невидимия тръгна по стълбите.

Петият етаж. Както дъвчеше дъвката, той седна на най-горното стъпало в безлюдния вход и отвори дипломатическото куфарче. Беше си просташко да дъвчеш дъвка. Грозно и отвратително. Добре, че наоколо нямаше никого, за да види това негово житейско падение.

Той надяна хирургическите ръкавици. На площадката имаше само два апартамента. Единият беше на някакъв счетоводител, който караше с жена си отпуската в Бразилия. Вторият — прекрасно огромно жилище, беше на Рос Магелан.

И двата апартамента си бяха доста скъпички. В квартала живееха млади заможни хора с добри професии — наоколо имаше магазини за скъпи детски дрешки и спално бельо, както и за скиорски грейки, скроени от компютър така, че да пасват най-добре на тялото на клиента. Но според Невидимия тази част на града беше парвенюшка, тук бъкаше от самовлюбени преуспели младоци, надути като пуяци и тъпи като галоши. Магелан не можеше да си позволи с нейната мижава заплатка такъв апартамент. Беше го купила с пари, които бе наследила от баща си.

Той отвори входната ѝ врата с дубликат от нейните ключове, но не влезе веднага.

Извади от дипломатическото куфарче ножици и лепенки. Отряза две парчета около шест квадратни сантиметра всяко и лепна квадратчетата върху двете ключалки. Отгоре им сложи дъвката, така че лепенката да не се вижда. Влезе в жилището и заключи отвътре.

Постоя известно време в антрето, за да свикне с тъмнината. Усети парфюма на Магелан и свежото ухание на цветята в саксиите. Погледна към осветения от луната прозорец с изглед към Сентръл Парк, после и отражението му в огледалото върху стената. Пред камината имаше кожено канапе и на Невидимия му се стори, че съзира очертанята от тялото на Магелан. Спомни си как е докосвал дрехите ѝ и ги е доближавал до лицето си. Изпита сладостна тръпка и стисна зъби, докато челюстта го заболя.

Извади от дипломатическото куфарче електрическо фенерче и отиде в хола. Беше идвал и друг път в жилището. То бе обзаведено с вкус. Тухлени стени, паркет по пода, вентилатори по таваните — всичко носеше отпечатъка на Магелан. Нямаше нищо излишно или натруфено. В спалнята имаше месингово легло във викториански стил и старовремско дървено люлеещо се конче, които струваха луди пари. Диваните бяха застлани с рисувана на ръка коприна, по тях бяха разхвърлени кадифени възглавнички. Върху полицата над камината бяха подредени медалите на Магелан от Нюйоркското, управление на полицията. Тя бе удостоена с доста награди, ордени за отлична работа

и грамоти. Внушително! Но Магелан наистина си беше неотразима. Колцина полицаи можеха да се похвалят, че едва двайсет и две годишни са получили златна полицейска значка?

Тъпаните конга бяха струпани в ъгъла на хола, който беше на пониско равнище, точно под огромния прозорец в тавана. На масичката до тях бе сложена снимката в сребърна рамка на сестрата на Магелан — Франческа, Франческа Линда Доминика Монис. На галено — Чеси. Седемнайсетгодишна и кръглолика, с черна коса, толкова дълга, че тя можеше да седне на нея. Беше в болница за душевноболни на Лонг Айланд, където лекарите се опитваха да ѝ помогнат да се отърси от спомените от ужасното детство и да си стъпи на краката. Чеси беше голямата тайна на голямата си сестричка. Според Невидимия тя бе най-трагичният недостатък на Магелан и най-уязвимото ѝ място.

Той си направи билков чай, като си светеше с фенерчето. Както и при предишните посещения взе само едно пакетче. Така Магелан нямаше да забележи. Вземеше ли две, тя, каквато си беше мнителна, веднага щеше да открие.

Никога не се докосваше до храната ѝ. Никога не говореше от нейния телефон. Не ѝ влизаше в банята.

Слагаше ръкавици и чистеше след себе си. Щом си изпиеше чая, щеше да изплакне чашата и чинийката и да ги подсуши с чиста носна кърпа, която носеше в джоба си. Пак с нея щеше да избърше и мивката.

Седна с фенерчето върху коленете си пред масичката от тиково дърво и зачака чаят да поизстине. В едната ръка държеше дневника, в другата — стъкленичките с кокаина. Бяха синкави на цвят и върху тях пишеше С. С. — Синя смърт, една от най-търсените дроги.

Чуеше ли „смърт“, средностатистическият гражданин бягаше като от чума. Затова пък средностатистическият дрогер се хвърляше презглава. На пазара на наркотици най-убедителната реклама бе обещанието за бърза смърт. И най-мъглявият намек, че някоя дрога може да завърши със смърт, означаваше за наркоманите, че тя е силна, а оттам и по-привлекателна. Човек си няма представа какво е глупост, докато не поговори с някой дрогер.

Невидимия знаеше доставчика на Синята смърт по име. Точно, той снабдяваше с тоя боклук Емилио Албърт. Дали те двамата с

господин Албърт бяха обсъждали Джен Санчес? Съвсем скоро мъжът щеше да разбере.

Замисли се дали Магелан няма да си дойде тази нощ. Не я очакваше. Тя все пак беше с любовника си. Невидимия смяташе, че Магелан ще приключи с Лу Анджели и след това ще остане да спи в жилището на гърка в Бруклин. Беше завела господин Анджели в един от латиноамериканските клубове, по които толкова си падаше. Невидимия мразеше тези дупки, за него те бяха клоака, където хората се отдават на най-просташките си навици.

Не бе изключено Магелан и гъркът да поканят Анджели в апартамента в Ист Сайд колкото Магелан да се изфука, да се вживее в ролята на преуспяваща шефка на фирма и да се изперчи пред адвокатата, че е мангизлийка. А гъркът, нали й беше предан, също щеше да си изиграе ролята. Понеже той беше бивше ченге, тя щеше да разчита на него да не сгафи нещо. Щеше да го включи в театро̀то. Но само донякъде. Не беше от жените, които споделят всичко с любовниците си.

Беше изключено да доведе господин Анджели тук. Къде ти! Всичките й награди от полицията се мъдреха над камината. Виж, можеше да се прибере със или без гърка. Но Невидимия беше подготвен и за това.

Тази нощ бе дошъл тук ей така, просто защото му се бе приискало. След ужаса, който бе изживял покрай Емилио Албърт, му се щеше Магелан да го утеши. И понеже това не бе възможно, се беше промъкнал в жилището й. Между тези стени беше сам с всичко най-свидно в живота й. В мислите си обаче неизменно беше с нея. Беше нейният любовник — единствен и незаменим, с достъп до всичко нейно, независимо колко лично и съкровено е то. Да, любовта му беше тайна. Но и той като Магелан вече знаеше сладостта на тайните.

Отпи от чая. Беше време да благодари на Магелан.

Сложи дневника на масичката. Отстрани остави фенерчето с лъч, насочен към отворената страница. Пишеше с червено, мастило, със ситни букви върху листа без редове. Оставяше тесни полета, почеркът му беше четлив, без наклон.

Благодари на Магелан, задето го е насочила към Емилио Албърт и така му е показала следата, която щеше да го отведе при Джен Санчес. Описа убийството на Хуан Ривас с четири думи: *наложено от*

здравия разум. Мъжът беше притиснал доминиканеца до стената и онзи бе изпял, че Грасиела Катана му е заповядала да премахне Магелан. След това господин Ривас се бе превърнал в бързоразваляща се стока.

Дали Грасиела щеше да прати друг да тегли куршума на Магелан? Вероятно. Така де, животът ѝ се въртеше около Рики, за нея той бе всичко на този свят — и цел, и смисъл. А Магелан беше тикнала ненагледното ѝ братче зад решетките, при педалите, и с това едва ли бе станала особено симпатична на жестоката Грасиела. Дали слуховете бяха истина? Ако Грасиела и Рики вършеха кръвосмешение и бяха любовници, тя бранеше не само брат си, но и единствения човек на този свят, когото обичаше.

Невидимия се сети и за друг „любовник“ — господин Кони Палвидес. Той още не го знаеше, но вече си беше жив труп.

Спря да пише, облегна се и потъна в мрака. После пак се наведе с мрачно лице над листа и написа: „Положи ме като печат на сърцето си, като пръстен на ръката си, защото любовта е силна като смърт; ревността — люта като преизподня; стрелите ѝ са стрели огнени; тя е пламък много силен.“ Написа стиха няколко пъти, запълни страницата и отгърна следващата, вдъхновен от словата в Песен на песните, точно тогава обаче чу звънеца на асансьора.

Взе фенерчето, отиде на входната врата и надзърна през шпионката. Виждаше цялата площадка. Чу как асансьорът дрънчи на металните въжета. По инстинкт разбра, че идва насам.

Ами сега!

Асансьорът спря в дъното на площадката и от него слезе Магелан, която се прозина. Носеше жълта орхидея, любимото ѝ цвете. Изглеждаше уморена. Но както винаги си беше красива. Толкова красива, че на Невидимия му идеше да я притисне в обятията си и да ѝ каже, че ще я пази, че занапред само той ще има грижата да ѝ бъде добре. Прошепна с едва помръдващи устни думите.

Притисна око към шпионката. Магелан беше съобразителна. Знаеше как да се измъкне и от най-напеченото положение. Само така ще оцелееш, ако работиш под прикритие. Но за Невидимия тя бе предсказуема. Кажеше ли ѝ го, щеше да обиди себелюбието ѝ. Но фактите са си факти.

Угаси фенерчето. Имаше само един начин да влезе или да излезе от жилището: през входната врата. Сградата нямаше аварийно стълбище.

Той се усмихна. Следващите пет минути щеше да падне голям майтап.

9

ИЗПЪРЗАЛЯНИ

Както стоеше пред жилището си, Магелан бръкна в дамската чанта да извади пистолета.

Върху ключалките беше лепната дъвка! Това бе класически номер на крадците, които така се предпазваха да не би собствениците да влязат в апартамента, докато те го обират.

Жената провери стълбището: погледна надолу и нагоре. Май нямаше никого. Но вратата за покрива не се виждаше. За да разбере дали е отворена, Магелан трябваше да се качи горе. Ами ако ѝ бяха устроили клопка!

Погледна в дамската чанта. Устата ѝ пресъхна, присви я под лъжичката. *Не носеше оръжието!*

От притеснение беше забравила, че е тръгнала невъоръжена. Пистолетите: деветмилиметровият и глокът, бяха в жилището в Ист Сайд, заключени в сейфа в пода на гардероба в спалнята.

Работеше ли под прикритие, рядко носеше оръжие. Престъпниците си падаха параноици. Бяха си мнителни. За тях всеки с пистолет беше ченге. За да не буди подозрения, ченгето под прикритие беше принудено да се разхожда невъоръжено сред психари, които, усъмняха ли се в предателство, те застрелваха на място, без да им мигне окото.

Имаше и изключения. Рос носеше оръжие, когато ходеше да купува под прикритие дрога в Южен Бронкс и Източен Ню Йорк. Там си беше опасно, тя се представяше за наркоманка, а в тези квартали редовно изнасилваха и обираха наркоманките.

Беше пазарувала от дребни пласъори, решили на всяка цена да натрупат бързи пари, и бе оцелявала. С времето се бе наложила в професията и бяха започнали да ѝ възлагат по-тежки случаи, например да залавя убийци на ченгета, серийни изнасилвачи, руснаци крадци на произведения на изкуството, негодници, които си изхвърляха отровните отпадъци по обществените плажове. И досега, работеше ли

под прикритие, излизаше невъоръжена. Дори и в по-леките случаи, надушеха ли я, с нея беше свършено. Отиваше в историята.

Беше вперила поглед във вратата на апартамента. Как ли престъпникът бе отворил ключалките, които уж бяха непробиваеми? Беше ѝ ги сложил един от хората на Кони, израелец, бивш агент от разузнаването, станал ключар. Най-добрите ключари в града бяха все израелци, повечето бяха усвоили занаята, докато се бореха с терористите. Човекът на Кони бе препоръчал на Рос да си сложи метална врата, резе и две ключалки с многостранно заключване.

И двете ключалки бяха покрити със стоманени пластини, да не би някой да ги махне отвън с отвертка и клещи. Израелецът беше предупредил Рос да не си губи ключовете, понеже щяло да се наложи да разбиват вратата цели два часа, при това с най-доброто оборудване в света.

Дали някой не бе извадил дубликати от ключовете ѝ? Но тя отхвърли тази мисъл — от нея я побиваха тръпки.

Махна ръка от дамската чанта и се загърна в шала. Трепереше като листо. Който бе проникнал в жилището, беше чул, че асансьорът спира на етаж. Сигурно я гледаше през шпионката. И бе видял, негодникът му с негодник, че е сама.

Рос погледна асансьора. Още беше на етаж, но ако някой го повикаше от партера, тя щеше да загази. Асансьорът щеше да потегли и тогава щеше да бъде принудена да слиза по стълбите. Отново в капан! В полицейската академия я бяха учили да внимава къде стои и най-вече да гледа да не я изненадват в рамката на вратата или на стълбището.

Хукна към асансьора. *Готово!* Качи се, затвори вратата и натисна копчето за партера. Погледна през стъкълцето към жилището си. Видя как входната врата се открява и после бързо се затваря, сякаш престъпникът, проникнал вътре, се е върнал, та да не го забележат.

Вече в асансьора с плъзгане се затвори и втората врата — беше плътна и през нея не се виждаше нищо. Кабинката заслиза надолу, а жената извади от дамската си чанта клетъчния телефон и набра номера на кварталния полицейски участък. Вдигна някой си сержант Нелсън Пендоза. Рос му обясни, че е офицер от полицията и че в апартамента ѝ са проникнали крадци. Каза му името си, отдела, в който работи, и номера на полицейската си значка.

Тъкмо асансьорът стигна първия етаж, и Пендоза съобщи, че колата тръгва незабавно и Рос да не предприема нищо, докато не дойдат полицаите.

Вътрешната врата на асансьора се плъзна и се отвори и Рос застина на място. Ами ако крадецът беше изтичал по стълбището, за да я пресрещне на партера? Но тя нямаше избор, трябваше да рискува. За предпочитане бе всичко друго, но не и да я изненадат, както стои невъоръжена в асансьора.

Излезе във входа и изтича навън.

Беше съвсем сама на безлюдната улица, наскривена сред тузарските къщи и небостъргачите. Точно отсреща имаше детска музикална школа с вход, тъмен като пастта на тунел. Можеше да се скрие там, докато дойде полицията. Тъкмо щеше да види, ако някой излезеше от нейния вход. Стисна шала, прекоси уличното платно и се шмугна в тъмния вход.

Чу как се троши стъкло и трепна. Звукът долетя от другия край на улицата, където имаше висока сграда, обърната към Сентръл Парк. *Рос не беше сама!* Наведе се напред, надзърна от мрака и видя заметнат с армейско одеяло чернокож бездомник с шапка за баня, който ровеше из боклукчийските кофи. Каквото намереше, го товареше на количка за пазаруване, задигната от някой супермаркет. Беше прекалено зает, за да забележи Рос.

Тя отново се облегна на вратата на школата и погледна нагоре към жилището си. Прозорците се чернееха. По нищо не личеше някой да е влизал вътре. Рос обаче бе видяла как входната ѝ врата се отваря. *Всъщност наистина ли бе видяла?*

Излезе от мрака и в светлината на уличните лампи погледна часовника си. Беше два без петнайсет. Пак се скри в тъмата. Пушеше ѝ се, би дала мило и драго да намери отнякъде оръжие.

Утре щеше да ходи при Чеси в болницата. Затова и не бе отишла у Кони и не го беше поканила тук. Смяташе да тръгне по-рано, за да се върне преди вечерните задръствания. За да се види с Чеси, си беше взела извънредна почивка. Всички полицаи в отдела имаха право на пет такива дни в годината, за да си вършат личната работа. Никой не искаше обяснения, човек можеше да ги използва както намери за добре. Последния път бе ходила с Кони в Атлантик Сити, където спечелиха на джакпот седемстотин долара, но на бърза ръка ги

профукаха за вечеря и шампанско в „Докс Ойстър Хаус“, най-стария ресторант в града.

Рос запристъпва от крак на крак, но не защото ѝ беше студено, а защото беше притеснена. Къде се мотаеха тия ченгета? И какво да направи тя, ако някой кретен излезе от входа с откраднатите ѝ вещи? Тъкмо си го помисли, и иззад ъгъла се показа патрулна кола със запалени червени и бели светлини върху покрива. Не бяха включили сирената. Браво на тях.

Жената изтича на платното и размаха ръце. Автомобилът намали скоростта и тя посочи към сградата. Колата спря и от нея слязоха двама униформени полицаи.

Единият беше негър с трапчинки на квадратното лице. Върху ламинираната значка пишеше, че се казвал Дайхаус, шеф на патрула беше той. Колежката му — трътлеста бяла жена с тънка горна устна, се казваше Макавой. И двамата носеха дълги черни електрически фенерчета. Рос им обясни, че работи под прикритие и полицейската значка и личната ѝ карта са в жилището. Допълни, че откакто е изтичала навън, никой не е влизал и не е излизал от сградата.

— Асансьорите вдигат шум — каза Дайхаус. — Ще се качим по стълбите. Къде е апартаментът ви?

— На петия етаж — отвърна Рос.

Макавой погледна сградата.

— Ама че работа, на последния етаж!

Дайхаус се ухили.

— Правилно преброи. Дай да се качваме.

Макавой откопча кобура. Първо обаче изгледа злобно Рос.

Тя отвори вратата на входа и пусна униформените полицаи пред себе си. Вътре посочи стълбището.

Петият етаж.

— Я елате насам, детектив Магелан!

Дайхаус стоеше пред входната врата на апартамента с насочено към нея фенерче. Макавой бе застанала встрани и беше скръстила ръце пред гърдите си. Затвори очи и поклати глава. Рос веднага надуши, че не ѝ е особено симпатична. То оставаше да ѝ е симпатична! И ченгетата бяха хора като всички останали — не бяха застраховани срещу завистта. А ръка за ръка със завистта вървеше подлизурството. „Как можеш да натикаш двацет ченгета в полицейска кола? Като

повишиш единия: после ела да гледаш, всички се юрват да му лижат задника!“

Рос и Макавой не бяха достигнали стадия на подлизурщината. Макавой още си се разхождаше в униформа — дори и да завиждаше на Рос, задето е по-хубава и се е издигнала до детектив, засега не можеше да ѝ бъде полезна с нищо. Трътлата стоеше в коридора като истукан и не помръдваше — нека Рос си се промушва покрай нея.

— Погледнете ключалките и ми кажете какво виждате! — рече Дайхаус на Рос.

На Рос ѝ идеше да изкрещи: дъвката я нямаше. Беше изчезнала яко дим. Сякаш никой не се беше и докосвал до двете ключалки. Зави ѝ се свят.

Дайхаус изключи фенерчето и въздъхна тежко.

— Нали нямате нищо против да ни кажете още веднъж какво видяхте, когато се прибрахте? — попита я той.

Рос докосна с пръсти ключалките.

— Видях, че върху ключалките е лепната дъвка. Не можех да пъхна ключовете.

Макавой се вторачи във фенерчето.

— Както виждам, тази вечер, детектив, сте се забавлявали. Случайно да сте прекалили с чашките?

Дайхаус стрелна с поглед колежката си и поклати лекичко глава.

— Да влизаме — прикани я той.

Рос отключи, влезе в антрето и включи осветлението. Дайхаус и Макавой се хванаха за кобурите. Полицаят посочи към колежката си и тя кимна, после се дръпна и се притаи точно зад вратата. Чернокожото ченге влезе заедно с Рос в жилището.

— Вижте дали ви липсва нещо — рече ѝ.

Тя огледа стаите една по една. Всичко си беше на мястото. По нищо не личеше някой да е влизал.

Закри с длани очите си и седна при масичката от тиково дърво. Ето! Пак я бе връхлетяло онова гадно чувство. Същото, което бе изпитала, щом осъзна, че някой я наблюдава, а тя, колкото и да е добра, все не може да го спипа. Веднага след смъртта на Хуан Ривас чувството я бе напуснало за няколко часа и на нея ѝ беше олекнало. Сега обаче то отново я беше обхванало с пълна сила.

Невидимия, влязъл в живота ѝ, откакто ѝ бяха възложили случая с Райнър, пак се навърташе наоколо. Тази вечер бе идвал в къщата ѝ.

— От дрехите виждам, че сте ходили на заведение — подхвана пак Макавой. — Много ли ви се наложи да пиете?

— Бях по работа — отвърна Рос и дръпна едно от чекмеджетата от страни на масичката.

— Така ли му викате вече? — подметна Макавой. — Да не би някой да ви е изпързлял? Както в онзи филм с Ингрид Бергман. Но онова беше само на кино. Направо не проумявам за какво става въпрос. Между другото, още не сте ни показали никакъв документ за самоличност.

Дайхаус погледна колежката си.

— Я по-кратко! Жената наистина е от службите. Толкова ли не виждаш ония нещица над камината?

Полицайката сви рамене.

— Само си върша работата. Ами ако е откраднала ключа от истинския собственик? Ако ни пързеля? Не го изключвам.

Рос извади от чекмеджето личната си карта и златната полицейска значка, после ги връчи на Дайхаус.

Той провери картата и пак погледна наградите над камината.

— Следовател втори ранг в отдел „Организирана престъпност“. Вие сте си направо звезда — отбеляза той и в гласа му прозвучаха уважение и страхопочитание. — Радвам се да се запознаем, детектив!

Макавой също се взря в личната карта, после я върна на Рос, без да я поглежда. Щеше да се пръсне от завист. Когато млада жена като Рос се издигнеше до следовател втори ранг, това означаваше, че или е много добра, или има дебели връзки. При всички положения стоеше много по-високо от полицаите в униформа. Само да звъннеше, където трябва, и Макавой щеше да охранява следващите двацет години Черната джамия в Харлем.

— Проверете покрива — каза Рос на Дайхаус. — Вижте дали личи по нещо някой да е прониквал или да е излизал оттам.

Чернокожият кимна на колежката си, която излезе от жилището. Рос огледа стаята. Нищо не беше разместено. Тя обаче беше сигурна, че някой е идвал.

След броени минути Макавой се върна, клатейки глава. Вратата към покрива била заключена отвътре. Нямало следи да е била

разбивана.

— Длъжни сме да докладваме случая, детектив — каза Дайхаус на Рос.

Тя кимна. На тяхно място щеше да стори същото. Както и да извърташе нещата, приличаше на истеричка, вдигнала фалшива тревога. Нима Невидимия си бе наумил да я направи за смях?

Дайхаус се свърза по радиостанцията с участъка. След малко двамата с Макавой се качиха на асансьора и заслизаха към първия етаж, а Рос остана сама. Отиде до прозореца към улицата. Сега пред сградата вече имаше три полицейски коли. Цели три автомобила, пълни с ченгета, които бе вдигнала на крак и които за нищо на света нямаше да повярват, че им е казала истината.

Загледа как автомобилите си тръгват един по един, след тях мина и такси с включена табела „Не работи“.

После улицата отново опустя. Рос се чувстваше кръгла глупачка.

От притеснение не ѝ се спеше, затова отиде в кухнята. Смяташе да пийне чаша билков чай — дано се поуспокои. Ако не поспеше поне няколко часа, утре надали щеше да издържи.

Тъкмо умуваше какво ще обяснява на Фарньоли, когато докосна с ръка чайника.

Отскочи като ужилена. Чайникът беше топъл.

10

ТАЙНО, В МЪЛЧАНИЕ

Застанал на вратата на спалнята, той загледа как медицинската сестра слага метални протези върху безжизнените крака на жена му, после ѝ завързва ортопедичните обувки.

Сестрата, млада негърка на име Гренада Брат, беше сърдечна, добродушна и изключително грижовна. Невидимия се бе изръсил с цяло състояние, за да я наеме, но изобщо не съжаляваше.

Потърка белега от порезна рана на тила си. Тази сутрин беше по пижама под хавлиения халат и изрязани сандали, подарък от жена му за рождения ден. Прозя се. Рядко спеше повече от пет часа на нощ. Сънят беше смърт, а смъртта — неизвестност. Нещо, над което той нямаше власт. Точно заради това гледаше да прекарва в леглото възможно най-малко време.

Вдигна показалец, за да привлече вниманието на жена си, и посочи малката коледна елха при долния край на леглото. Беше изкуствена — малка и бяла, и бе окичена с гирлянди от сини лампички. Жена му се усмихна и изрече само с устни: „Благодаря ти.“

Невидимия държеше елхата през цялата година. Жена му Хелън я харесваше много.

Когато призори се прибра от жилището на Магелан, вместо да си легне веднага, се зае да сменя лампичките по елхата, та щом се събуди, жена му да види нова украса. Не го беше чула как се движи из стаята. От болкоуспокоителните спеше много дълбоко. Въпреки това Невидимия внимаваше да не я събуди.

Както беше само по чорапи, махна пъстрите светещи гирлянди и играчките от елхата. После сложи само сини лампички и една-единствена играчка: весел Дядо Коледа, който се поклащаше напред-назад в шейната си. Хелън твърде рядко се чувстваше щастлива. Но ѝ доставяше огромна наслада да се люби на елхата.

Мъжът живееше в двуетажна тухлена къща в Лонг Айланд, в мрачен квартал с железопътни депа, заводи и общински жилищни

блокове. За да спести на жена си притеснението да я качват и свалят от втория етаж, бе превърнал хола в спалня. Така Хелън можеше да се придвижва с инвалидната количка до кухнята, трапезарията и задния двор. Освен това можеше да си лежи в леглото и да маха през прозореца на съседите.

Ала най-приятно ѝ беше да гледа моста. Къщата се намиреше в подножието на Куинсбъро, който свързваше Куинс с Манхатън. Вечер Хелън седеше с часове, облежната на възглавницата, гледаше окъпания в светлини мост и слушаше Бах.

Невидимия отиде при жена си на леглото и погледна подноса със закуската. Тя почти не се бе докоснала до храната. Както винаги мъжът ѝ я бе приготвил сам: прясно изстискан портокалов сок, пшеничена каша и разрязан наполовина банан, поръсен отгоре с канела. Рохко яйце, препечени филийки, чай, витамини и жълта роза, която Хелън държеше в ръцете си с изпъкнали сини вени.

Мъжът разтърка белега на тила си — бе започнал да го наболява, значи скоро щеше да вали. Притесни се, задето жена му няма апетит. Значи отново бе започнала да пие. Лекарите ѝ бяха забранили да слага и капка в уста — бяха я предупредили, че може да си съсипе черния дроб или да се отрови, ако смесва алкохола с лекарствата.

Хелън обаче си беше упорита като магаре. Освен това бе умна и изобретателна. Умираще си за водка. Все успяваше някак да надхитри Невидимия и Гренада и да си набави пиене, рядък успех за сакат човек. Сега мъжът ѝ на всяка цена трябваше да намери бутилката и да я изхвърли. Пак се почваше!

Хелън бе малко над четирийсетте, имаше големи очи и приведени рамене и беше въз пълна в талията. От кръста надолу беше парализирана. Навремето беше работила като счетоводителка в Градската библиотека на Ню Йорк, но преди десет години я бе блъснала кола на пожарната команда — при катастрофата бе пострадал гръбначният стълб на Хелън и тя бе изгубила още нероденото им дете.

Докато лекарите се бореха за живота ѝ, Невидимия се опита да издейства обезщетение: заведе съдебен иск за милиони долари срещу градската управа. Беше сигурен, че ще спечели делото. Десетина свидетели потвърдиха, че пожарната кола е профучала с бясна скорост на червено. И не само това, и шофьорът си бе признал, че преди

катастрофата е изгубил управление. Невидимия би трябвало да спечели от воле. Той обаче изгуби.

Искът беше отхвърлен и така и не влезе в съда. От кметството изплатиха на Хелън някакви си мижави десет хиляди долара и ѝ заявиха, че случаят е приключен. Преди катастрофата честичко я бяха хващали да кара пияна, тя имаше и други, по-леки катастрофи и сега това се стовари с цялата си мощ връз нея. Невидимия се бе погрижил нарушенията ѝ да не стигат до съда. Ала когато наистина опряха до съда, той беше безсилен да придвижи нещата.

Застраховката покри отчасти сумите по лечението ѝ. Но не всичките. Невидимия се видя принуден да се бръкне за човек, който да се грижи за жена му вкъщи. Теглеше заеми от профсъюза, взе пари и от пенсионната си осигуровка, осребри и своята застраховка. Щом парите свършиха, изнамери начини да си ги набавя.

Правеше го, без да се впуска в празно философстване и угризения на съвестта. Ето, и сега разполагаше със сто хиляди долара в брой — държеше ги скрити в мазето.

По природа си беше студен човек и пет пари не даваше за другите. Хелън и Магелан бяха изключение. Но привържеше ли се към някого, чувствата му бяха дълбоки и трайни. Като се изключеше пиенето, не можеше да се оплаче от жена си. Съвсем разбираемо бе понякога тя да изпада в самосъжаление и да е потисната. Гордостта се редуваше с чувството за безпомощност. Имаше обаче и мигове, когато беше весела, непретенциозна и неописуемо мила.

Страстта му към Магелан беше всепоглъщаща. Въпреки това обаче Хелън пак имаше място в неговия живот. При това много съществено. И през ум не му минаваше да я захвърли на вълците. Щом напуснеше заедно с Магелан и с петдесетте милиона долара града, щеше да вземе и жена си.

Знаеше какво е да те предадат. Беше работил с жени, които само чакаха да му забият ножа в гърба. А той им се бе доверявал. Беше се оставял да го водят за носа и да го правят на маймуна. Под чистата ръкавица често пъти се криеше мръсна ръка. За нищо на света не би постъпил така с Хелън. Особено пък сега, когато тя имаше най-голяма нужда от него.

— Не си докоснала храната — укори я той.

Жена му начаса пусна глезеното си гласче — правеше го всеки път, когато искаше да го умилюсти.

— Понякога лекарствата убиват апетита — отвърна тя. — Толкова ли не знаеш? Пак се скъсваш от работа, няма те по цяла нощ. Нещо голямо ли?

— Може да се окаже и голямо. Ще видим какво ще излезе.

— Дано този път сполучиш. И най-после ти отдадат заслуженото. Умът ми не го побира защо шефовете на отдела не те оценяват. Кога ние с Гренада най-после ще научим, че са те повишили?

Гренада спря да реши косата ѝ.

— Знаеш, че не може да ни каже нищо повече, докато разследването не приключи. Полицаяте са длъжни да мълчат като гроб. Но за едно си права. Ако зависеше от мен, съпругът ти още утре щеше да стане шеф на полицията.

Невидимия се подсмихна. Гренада се поизхвърляше, но го правеше от добро сърце. Беше стройна негърка към трийсетте с високи скули и голяма уста. Беше възпитана, добричка и много грижовна. Беше безупречна като медицинска сестра; белите жени, при които бе работила, не можеха да я нахвалят. Обичаше всеки, който се чувстваше уязвим, и се отнасяше към Хелън с много любов и грижовност. Въпреки тлъстите суми, които плащаше, Невидимия бе на мнение, че е извадил голям късмет с нея.

Беше си взел шепя непечено кашу и дояде последните ядки. Бе време да позабавлява жена си.

Махна от нощното шкафче очилата за четене на Хелън и пластмасовата бутилка минерална вода и разчисти местенце. Извади от джоба на халата навита на руло синя хартия и я опъна върху шкафчето. Под погледите на жените сгъна бавно и методично парчето, хартия с размери петнайсет на двацет и пет сантиметра и направи жабка. Мислеше си за Магелан.

Трудно изкуство си бяха оригамите. Трябва да направиш фигурка от хартия, но без да режеш, лепиш и украсяваш. Беше си сложно — направо да превъртиш. Ала тъкмо това приковаваше вниманието на Невидимия.

Щом измайстори жабчето, го сложи на възглавницата до Хелън, сетне го тупна лекичко по гърба. То подскочи. Очите на жена му грейнаха и тя плесна с ръце. Жабката беше сред любимите ѝ фигурки

— заедно с пилето, което разперваше криле, ако го дръпнеш за опашката.

Мъжът погледна Гренада и кимна към кухнята. Излезе от стаята. Медицинската сестра го последва.

В кухнята тя заговори първа:

— Знам какво ще ми кажете. Че жена ви е пила. Намерих водката и я хвърлих на боклука. Някой, дете се мисли за голям умник, я сипал, моля ви се, в шише от шампоан. Така е попаднала в къщата. Госпожата ме надхитри. Донесоха продуктите и тя ме прати да съм й дадала още една възглавница. Връщам се и що да видя — шампоанът го няма. Търсила съм го цели два часа.

Невидимия потупа Гренада по рамото, погледна през кухненския прозорец към задния двор и каза:

— Сигурно се е сдушила с някое от момчетата в супермаркета, които разнасят поръчките по домовете. Бутнала му е някой и друг долар и то й е донесло пиенето.

Гренада поклати глава — демек, ще взема мерки.

— Оставете на мен — рече тя. — Познавам хаитянеца, който донесе последния път продуктите. Само да ми падне в ръчичките, горчиво ще съжалява, задето не е поел с лодката към друга държава.

Невидимия се усмихна.

— Разчитам на теб.

— Госпожата е ваша съпруга, но и моя пациентка. Гордея се с това, което правя, и няма да допусна някакъв си имигрант да ми се мъкне тук и да ми мъти водата. Ще го пипна аз тоя проклетник, хаитянина. Той хич и не подозира, но съм го взела на мушка. Ще си имаме разпавии. А после ще го видя дали пак ще ми носи тук нещо освен онова, което става за ядене. Не знам как да ви се отплатя за всичко, което сторихте за Левъл. Бъдете спокоен, аз ще се заема с хаитянчето.

Двайсет и седем годишният Левъл Брат беше съпруг на Гренада: навремето зарязал гимназията и за да си набавя дрога, правел обири в Бронкс. Тормозел старците от един жилищен блок, нападал ги, докато се прибирали. Една от жертвите му, деветдесет и две годишен старец, който навремето оцелял в концентрационните лагери, издъхнал от сърдечен пристъп. Накрая сипали Левъл и му лепнали тежка присъда за непредумишлено убийство.

Невидимия се бе поразровил в миналото на Гренада и беше установил, че двамата с Левъл ходят от деца. Имаха две момиченца — на осем и на девет години. Въпреки издънките на Левъл Гренада не му беше изневерявала през всичките тези години било от любов, било от липса на въображение — върви, че разбери! Едно обаче беше сигурно: беше правила, струвала, но не бе успяла да му издейства да го освободят предсрочно от затвора.

За да го пуснат, се искаше той да работи някъде. А кой ще вземе на работа бивш пандизчия! И тогава на сцената се появи Невидимия. Нямаше друг избор. С времето Хелън се бе привързала към Гренада, а ако медицинската сестра се притесняваше за мъжа си, щеше да куца и работата ѝ.

Невидимия се свърза с членовете на комисията по предсрочно освобождаване и обеща да уреди Левъл като таксиметров шофьор. От три месеца Левъл кръстосваше по улиците на Манхатън и заедно с пакистанци, бенгалци и сикхи прекосяваше на червено и си оспорваше с тях клиентите. Вече не се дрогираше и отново живееше с Гренада. Засега никой не можеше да се оплаче от живота.

— А как да накараме Хелън да хапне? — попита Невидимия.

Гренада напълни чайника и го сложи на печката.

— Умира си за сапунени сериали — отвърна сестрата. — Само чака да започнат „Всички мои деца“ и „Болницата“. Гледам да се залиса и тогава почвам да я храня.

Мъжът кимна одобрително. Гренада наистина нямаше цена.

Тя се върна при Хелън и го остави сам в кухнята. Невидимия отпи от чая и се загледа в птиците, които кълвяха черешите по дървото. Той не знаеше какво да прави с плодовете и не си правеше труда да ги бере. Навремето, когато още беше здрава, Хелън се покатерваше, обираше черешите и правеше вино, което се ядваше. Но това беше минало.

Мъжът загледа две врани, които си оспорваха един от клоните — защо ли просто някоя от двете не се преместеше на друг? Очевидно всяка смяташе, че този ѝ принадлежи. Кълвяха се с такова ожесточение, че хвърчеше перушина — другите птици се разлетяха коя, накъдето види. Невидимия си помисли: „Ето на. Гневът влива мощ.“

Качи се горе в стаята си, заключи вратата и седна да попълва дневника.

9 юни, Магелан

Случва се понякога да предизвикаш с неблагодарността си гнева ми. А заедно с него в мен се влива и разрушителна сила, която дано не се налага да насочвам срещу теб. Жива си благодарение на това, че бдя над теб. Затова и имам правото и отговорността да насочвам живота ти, както сметна за добре. Сега се държиш към мен с безразличие. Ала знам, че с времето ще ме обикнеш. За да съществува любовта ни, трябва да те откъсна от света. Да те отведе далеч от този град и от всичките ти познати.

През последните четирийсет и осем часа извърших заради теб две убийства. Емилио Албърт е мъртъв, защото можеше да насочи полицията към мен. Тикнат ли ме зад решетките, ще останеш без единствената защита, която имаш, а враговете ти само това и чакат. Колкото до Хуан Ривас, той ти беше враг. Затова и го очистих. За беда хората, пратили го при теб, още са си живи и здрави и ти пак си изложена на огромна опасност. Може би някой ден ще поискам същото от теб: да убиеш някого заради мен. Така ще покажеш, че си ми предана и вярна, нещо, което безусловно заслужавам.

По природа съм такъв, че не обичам насилието. Обаче съм принуден да взема предпазни мерки. Подложен ли съм на напрежение, постъпвам, както изобщо не ми е в стила. Убивам, за да предпазя себе си, и по-важното, за да предпазя теб.

Ще живеем заедно или ще умрем. Наблюдавам те тайно, мълчаливо.

11

ИЗДЪНКАТА

Болницата за душевноболни, известна като института „Оукс“, се беше сгушила сред полегатите баири и усамотените имения по Северния бряг на Лонг Айланд, наричан заради милионерите и богаташките къщи Златния бряг. Беше десет и половина сутринта, когато Рос Магелан спря със синьото ауди на паркинга. Беше със сива жилетка, тъмни очила и черни дънки, пъхнати в ботушите за езда. Под жилетката беше скрила деветмилиметровия пистолет, втъкнат отзад в колана на панталона.

Той беше нейната „играчка“, както ченгетата наричаха резервното оръжие. Взимаше го, когато работеше под прикритие и трябваше да се омеша с престъпниците. Беше го купила нововеничък, после обаче му бе приложила една изпитана хватка: мята го по тухлена стена, влачи го по тротоара, остави го на дъжда, докато пистолетът заприлича на оръжието, с каквото се разхождат ония нещастници, дрогерите. После почисти и смаза цевта и отиде на стрелбището. No problema! Пистолетчето нямаше грешка. Беше грозно като самата смърт, затова пък вършеше чудесна работа.

Рос слезе от аудито, заобиколи двете въртящи се пръскачки и прекоси добре поддържаната морава. Институтът „Оукс“ се помещаваше в триетажна сграда от червени тухли с обрасла с бръшлян фасада, бели колони и високи остъклени врати. Името само прикриваше истинското ѝ предназначение. Институтът „Оукс“ всъщност си беше лудница за богаташи, но без решетки по прозорците и огради от бодлива тел. Имаше си борова горичка, подкастрен жив плет и тенис корт и приличаше на имението на първия си собственик, живял през XIX век — милионер, който, за да направи Великден по-весел, пъхал в боядисаните яйца банкноти от хиляда долара.

Рос вдигна ръка и пипна пистолета на кръста си. Не носеше кобур, беше се препасала с ластичен колан, който да придържа оръжието. Тежестта на пистолета ѝ вдъхваше сигурност. Беше

притеснена до смърт след предната нощ, когато някой бе влизал в жилището ѝ. *Беше проникнал, като бе отключил вратата!* Ами ако я беше заварил да спи, когато тя не можеше да се защити! Само при тази мисъл тя изтръпна.

Постъпиш ли на работа в Нюйоркското полицейско управление, вече си ченге по двайсет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата. За теб няма почивни дни. И да не си на работа, трябва да носиш оръжие.

В този момент Рос на драго сърце се придържаше към правилата.

Влезе в просторното фоайе с лъснат до блясък дъсчен под, кожени канапета и стенописи на платноходки в залива на Лонг Айланд. Зад масата на колелца стоеше беловласа негърка с малки уши, която раздаваше кафе, чай и мънички сандвичи. Неколцина пациенти играеха карти, други гледаха публицитично предаване по телевизията, където водещата и гостенката седяха на високи столове без облегалки. Около пациентите кръжаха хора от персонала, мъже и жени в колосани бели престилки и ламинирани значки с имената им — говореха тихичко и се усмихваха като горди родители. От невидимите високоговорители се разнасяше музика от „Фантома на операта“, единствения бродуейски мюзикъл, който Рос беше гледала от години.

Тя отиде на рецепцията и поздрави набития мъж с месеста долна устна на около четирийсет и пет-шест години. Беше облечен в кадифен костюм с жилетка, беше си сложил оранжево-червена вратовръзка. Върху значката му пишеше, че се казвал Бруно Слома. Часовникът му изпиука. Той го натисна, за да престане да звъни, взе някакъв хап и отпи от чашата вода. Рос го беше виждала и друг път, когато бе идвала в болницата, но никога не бе разговаряла с него.

Той я озари със същата лъчезарна усмивка, каквито раздаваше и на пациентите.

— Добре дошли в „Оукс“. Аз съм господин Слома. С какво мога да ви бъда полезен?

Въпреки усмивката лицето му беше строго и сковано. Господин Слома се бе научил да не издава никога чувствата си. Рос не се изненада. Човекът все пак работеше в лудница, където всички премълчаваха, че това си е лудница.

— Аз съм детектив Магелан — представи се тя. — Дошла съм на свиждане на сестра си Франческа Монис.

— Да, познавам ви, детектив. Идвали сте и друг път. Един момент, ако обичате.

Слома вдигна телефонната слушалка, набра някакъв вътрешен номер и съобщи, че Рос е тук. Известно време мълча — явно му казваха нещо, после затвори.

— Доктор Декарло ще дойде всеки момент — оповести мъжът. — След малко ще се появи и госпожица Монис. Приятели ѝ сплитат косата. Доколкото разбрах, специално за вашето посещение.

— Божичко, наистина ли? Изгарям от нетърпение да я видя.

Бруно Слома се усмихна ледено.

— Сигурен съм, че ще бъде неописуемо красива. Същинска звезда. Седнете, ако обичате, а аз ще пратя доктор Декарло при вас.

Рос намери свободен кожен фотьойл при стената с аквариум. Доктор Декарло беше директор на института „Оукс“ и тя направо го беше позлатила, само и само лично той да се заеме с лечението на Чеси. Разполагаше с пари, те обаче се топяха като сняг. Родителите им бяха оставили на нея и на Чеси близо деветстотин хиляди долара. За болничните разходи и съдебните такси на Чеси беше отишъл половин милион, за който обаче Рос изобщо не съжаляваше, понеже с него Чеси бе отървала затвора. За апартамента на Рос бе отишъл още четвърт милион. Останалата сума беше заделена за лечението на Чеси. Щом и тези пари свършеха, щяха да закъсат здравата.

Рос погледна аквариума. Шарените тропически рибки гледаха да стоят по-далеч от мъничкия октопод, скрил се в мастиленото си облаче. Тя също нямаше намерение да се приближава много-много до пациентите и персонала, който непрекъснато бдеше над тях. И от едните, и от другите я побиваха тръпки.

Пациентите в института „Оукс“ — болницата ги наричаше „клиенти“ — уж не буйстваха и затова не бяха опасни за околните. Въпреки това Рос бе сдържана и предпазлива. Всъщност обаче винаги си отваряше очите на четири. Щом си полицай, това си е неминуемо. Пазиш се и от сянката си и се съмняваш и в най-свестните хора.

Сутринта се бе отбила в службата на Кони и му беше оставила ключовете от апартамента. Искаше час по-скоро да сменят бравите. И понеже ченгетата наистина нямат почивни дни, Рос надзърна в екземпляра на Кони на така наречения зелен лист — пристигаше всяка

сутрин от полицейските участъци, които излагаха в подробности всички престъпления, извършени в града предишното денонощие.

Така Рос научи, че Емилио Албърт бил скочил от жилището си на осмия етаж заедно с любимия си питбул. Ама че история! Откога хората се самоубиваха заедно с домашните си любимци — да им правят компания по пътя ли? Е, да, навремето египетските фараони са го правели. Или онези откачалки в Калифорния, дето си бяха стегнали куфарите, бяха се запасили с монети за уличен телефон и сами се бяха задушили с найлонови пликове. Според полицията Емилио се бил самоубил. Рос се запита как ли би го нарекъл Фреди Паласио.

— Детектив Магелан! Радвам се да ви видя отново.

Доктор Декарло ѝ протегна ръка. Беше прехвърлил шейсетте, бе слаб, със заоблена издадена брадичка и буйна бяла коса. Беше облечен в костюм от туид и носеше очила с кокалени рамки, закрепени на върха на носа му. От него се излъчваха искреност, доброта и състрадание, все качества, с които прикриваше безжалостния си предприемачески нюх. Макар и да бе създал института „Оукс“ заедно с още неколцина съдружници, тъкмо той командваше парада тук. Рос му се възхищаваше, задето е пряк и не ѝ губи времето с дреболии. Тя се изправи и се ръкува с него.

— И на мен ми е приятно, директоре.

— А как е престъпният свят, детектив?

— Не ни оставя да скучаем.

— Сигурно както обикновено ще поизлезете с Чеси?

Рос кимна.

— Ще обядваме в града. Ще обиколим магазините. Ако ни остане време, може би ще отидем и да поюздим.

— Доколкото знам, Чеси обича пица.

— Меко казано.

— Понякога и ние тук имаме в менюто пица. Но не е особено вкусна. Когато отидете в нашето процъфтяващо градче Олд Уейлър, на всяка цена се отбийте в „Манело“. Заведението е ново. Пада се точно срещу банката. Понеже имаме само една банка, веднага ще го откриете. Там ги пекат в пещ на дърва. Препоръчвам ви пицата с морски деликатеси.

— На всяка цена ще отидем. А как е Чеси?

Лекарят погледна през рамо, за да се увери, че са сами.

— Добре — отвърна. — Малко по малко момичето се оправя. Но е още много крехко. И досега се съсредоточава трудно, има халюцинации, живее в някакъв измислен свят — все симптоми на шизофренията. — Декарло подръпна ухото си, сякаш се двоумеше. — Понякога пак изпада и в кататония.

Рос сведе очи.

— Първия път, когато я видях в такова състояние, просто не знаех какво да правя. Чеси изпадна в истерия. Изобщо не се владееше. Размахваше ръце и крещеше. В следващия миг се вкамени като истукан. Нито приказва, нито се помръдва. Помислих, че е получила удар.

Декарло кимна.

— Кататонията наистина е плашеща, особено за някого, който вижда за пръв път човек, изпаднал в нея. Пациентът се вкаменява. Липсват всякакви волеви действия. За капак изпадналият в кататония губи временно и дар слово. Напълно бездееен е. За беда Чеси още изпада в кататония. Добрата новина е, че не така често. Но случи ли се, се появяват всички симптоми на параноидната шизофрения. Втълпява си, че някой я преследва, и халюцинира.

Рос въздъхна тежко.

— В този случай, докторе, не смятам, че думата „втълпява си“ е най-уместната. Баща ми подлагаше сестра ми на непрекъснат тормоз. Опита се и да я убие. Точно той вкара Чеси тук. Не, не бих казала, че халюцинира. Струпа ѝ се много и сега тя непрекъснато се връща към онзи ад. Не съм лекарка, но тези, както ги наричате, халюцинации са си съвсем реални.

— Права сте. Точно заради това трябва да внимаваме много с нея. Не обсъждайте със сестра си какво правите в службата, не ѝ се ядосвайте и не избухвайте. И най-вече не я връщайте към насилието. Чеси в някакъв случай не бива да вижда оръжието ви. Предполагам, сте въоръжена.

Рос кимна.

— При вида на оръжието у нея могат да се отприщят спомени за смъртта на баща ви — допълни Декарло. — И това въпреки напредъка ще ни върне назад към началото на лечението.

Рос докосна Декарло по китката.

— Чеси е тук. Ще поговорим по-късно.

Момичето притича през фоайето и се хвърли в обятията на по-голямата си сестра. Двете се прегръщаха дълго. Накрая Рос рече:

— Я да те видя!

Отдръпна се и огледа сестра си. Чеси беше седемнайсетгодишна и бе висока почти колкото Рос, само че беше по-тъничка, с херувимско лице и дръпнати очи. Косата ѝ беше сплетена на дълги до кръста плитки, в които се шаренееха панделки. Момичето беше облечено в гащеризон, фланелена риза и велурени обувки със сребърни токи. Беше вързало на кръста си пуловер, на ушите имаше сребърни обички във формата на топчета. Върху всяка от китката носеше различен суоч. Беше обичлива и мила, но понеже се чувстваше несигурна, другите смятаха, че е мъчително да се общува с нея. Беше в института „Оукс“ вече от две години.

— Косата ти е страхотна — възкликна Рос. — Харесва ми.

— Наистина ли? Много се радвам. Само да знаеш колко дълго сме я сплитали.

— Кой сте я сплитали?

— Аз и Пръстите. Новото момиче в стаята ми, де. Казва се Алис. Баща ѝ е собственик на една от най-големите автоборси в града. Тя обаче си пада клептоманка. Лошото е, че все я хващат. Има пари, но разправя, че ѝ било забавно да ходи да краде. Пак я арестували. За трети път тази година. Но вместо да я тикнат в затвора, я пратили тук. Баща ѝ е връзка и го е уредил. Както ти мен.

Декарло вдигна ръка и размърда пръсти на сбогуване.

— Приятно прекарване. — Пожела им той. — И да не пропуснете да отидете в „Манело“. Идеалното място, ако искаш да хапнеш пица.

— Пица ли? — ахна ококорена Чеси.

Олд Уейлър беше на десет минути път с кола от института „Оукс“. Градчето бе заобиколено с гори и още носеше атмосферата на китоловните селища от XIX век. В магазинчетата по главната улица се продаваха ръчно лети свещи, старинни гравюри и карти, украсени с мъниста чантички, измайсторени в двата индиански резервата на Лонг Айланд. Кметството и Музеят на китоловците се помещаваха в белосана сграда, обкована отвън с дъски.

Имаше художествени галерии, агенции за недвижими имоти, италиански ресторантчета. Тук човек нямаше да види задръстени с автомобили улици, небостъргачи, чернокожи и латиноамериканци. От единия до другия край на градчето се стигаше за някакви си петнайсет минути. Нямаше престъпност. Двамата полицаи щяха да си умрат от скука, ако от време на време не се занимаваха с младоците, профучали я с мотоциклет, я с автомобил, и с дребните кражби по магазините.

Рос спря аудито пред друга белосана и обкована с дъски сграда, където се помещаваше Морският музей. После близо два часа двете с Чеси обикаляха по магазините. Купи на сестра си раничка, обици, дънково яке и два суоча, с които да обогати сбирката си. А Чеси ѝ купи колан и копринена блуза.

В един часа отидоха в „Манело“, заведение с червени покривки по масите, плакати по стените и свещи. Посетителите — всичките със слънчев загар, стройни и облечени в дрехи на „Дона Карън Ню Йорк“ и „Версаче“, говореха тихо по клетъчните телефони между глътките мексиканска бира. Излъчваха суетност и мощ, каквито носят само парите. На Рос ѝ се пиеше нещо по-силно, но тя реши, че още е рано, и си поръча газирана вода — тъкмо да даде добър пример на Чеси.

Момичето се гордееше с дългата си коса, похвали се дори, че продължавала да му расте. В училище всичко било наред, само дето не им разрешавали да си правят купони. Те с Алис помолили да им боядисат стаята, баща ѝ току-що ѝ бил подарил ролекс за двайсет и пет бона, а доктор Декарло си имал нов любовник. Двечките с Алис смятали да ходят на уроци по китара и може би да си сложат обички и на носовете.

Рос реши да не се впуска в тягостни подробности. Не отвори и дума за съдията Райнър, за кръвожадната Грасиела или невидимия, който ѝ дишаше във врата. Вместо това разказа на момичето за престъпника от Бронкс, задържан, задето обикалял с празна кутия от пица от апартамент на апартамент и разправял, че носи поръчката. И за някакъв тип, който прострелвал дупки в столовете, после ги продавал с твърденията, че точно това бил столът, на който седял не знам кой си престъпник вечерта, когато му били теглили куршума в ресторант в Гринидж Вилидж. А също за еднокракия обирджия, който тъкмо разбивал ключалката, когато някакво куче го стреснало и той хукнал да

бяга, оставяйки на местопрестъплението дървения си крак, върху който били издълбани с длето името и адресът му.

В два и половина сестрите излязоха от „Манело“ и отидоха в края на града, в конюшня за ездитни коне, собственост на бивш жокей, улегнал на вид панамец, лежал в затвора за нагласени конни надбягвания. Казваше се Гюс Чако, флиртуваше с Рос галантно, както умее само един потомък на испанците, и сегиз-тогиз подръпваше с изкривени от артрит пръсти прошарените си мустаци. Рос отби домогванията му, като се усмихна и поклати бавно глава. Гюс беше женен, имаше дори внуци, но се бе вживявал в ролята на неустоим сваляч толкова дълго, че не му се искаше да се разделя с нея.

Рос избра кротка дореста кобилка — Госпожица Евита, която бе яздила и друг път. Гюс я оседла, тя обаче настоя сама да намести седлото и да нагласи стремето. След като взе на заем от Гюс и изтъпени шпори, насочи вниманието си и към кобилата.

Отиде при нея спокойно и ѝ заговори тихо, като я потупваше по врата, за да ѝ вдъхне увереност. Конете са чувствителни животни. Вечно са като на тръни. Затова и човек трябва да им говори — заради самия себе си и заради тях. Именно да им говори, а не да им подвиква. Те не обичат и мълчанието, което, кой знае защо, ги стряска не по-малко от крясъците.

Рос яхна Госпожица Евита откъм лявата страна. Потегли бавно, като се намести внимателно върху седлото, та животното да свикне с тежестта ѝ. Повдигна се на стремената, като продължаваше да говори на кобилката и да я милва по врата. После хвана юздите. Разходи се в кръг, като направляваше Госпожица Евита с глас и длани, нозе и шпори.

После препусна в тръс, след това и в лек галоп. Чеси я гледаше с блеснали очи, затова и Рос излезе от конюшната и отпраши по черния път към гората. Вятърът брулеше лицето ѝ и не след дълго тя се сля с мощта, излъчваща се от най-прелестната твар, сътворявана някога от Бога.

Щом се отдалечи от конюшната, дръпна юздите на дорестата кобила, слезе от седлото и пъкна пистолета отстрани в торбичката. Чеси не биваше да вижда оръжието. Нито пък да го напипва, когато се метне на седлото зад Рос и я прегърне през кръста.

Тя се върна в конюшната и Гюс помогна на Чеси да се качи зад сестра си. Затули с длан очите си и погледна нагоре.

— Ще вали — оповести конярят.

Беше ясно, по небето нямаше облаче.

— Надушвам — поясни мъжът. — Правех го и в затвора. Хващах се дори на бас със съкилийниците. И винаги печелех. — Той се усмихна на Рос. — Усещам и твоята миризма. Ти миришеш по-хубаво.

— Довиждане — сбогува се тя с Гюс. — Няма да се бавим много.

Рос, Чеси и Госпожица Евита пак препуснаха по черния път. Чеси се бе хванала за сестра си и току крещеше:

— Върхът!

Настояваше да препуснат още по-бързо. Но Рос не искаше и да чуе. Редуваше тръса с лекия галоп. Все се взираше в пътя да няма дупки или повалени дънери.

Някъде на километър от конюшната свърна от пътя и навлезе в гората. Тръгна по нанадолницето през дърветата, храстите и шубрака към поточе, което се вливаше в жабунясало езеро, пазено от два молоза, които наподобяваха каменни стражи. Пъдпъдъците, кълвачите и кукумявките явно се радваха на хубавия ден, по нищо не личеше, че ще вали.

Рос слезе от седлото и привърза кобилата към клона на едно дърво. „Оукс“ не бе най-ужасното място по белия свят, но Чеси обичаше да се разхожда на воля. Събираше камъчета, листа, жълъди, парченца дърво. Смяташе да обогати колекцията си и да я подреди в току-що боядисаната стая.

Най-неочаквано слънцето се скри зад тъмни облаци. В гората стана студено, притъмня. Чеси си облече пуловера. Рос трепереше под жилетката. Трябваше да се върнат в конюшната, докато пътищата не се разкалят. Госпожица Евита надали щеше да се справи с локвите. Едно на нула за Гюс.

Пук! чу се иззад огромните камъни, все едно някой е настъпил суха съчка — поне така се стори на Рос. Тя долови и как камъчетата се търкалят. Застина на място. Двете с Чеси не бяха сами в гората.

Сети се за мъжа, който през нощта бе проникнал в жилището ѝ и я следеше от доста време, и се уплаши. За себе си и за Чеси. Отиде при кобилата, извади пистолета и го насочи към молозите.

— Полиция! Горے ръцете! Излез! Веднага!

Завалѝ. Отначало студените капки падаха нарядко, после обаче дъждът се усили и след броени секунди се изля същински порой. Рос и Чеси веднага станаха вир-вода. Притъмнялото небе бе пронизано от светкавица. Отекна и гръм, от който кобилата се подплаши. Разшири ноздри и се отдръпна от Рос.

Без да сваля очи от камъните, тя ѝ заговори и се опита да я поуспокои. Там отпред нещо се движеше. Прехапала устна, Рос избърса с длан очите си. Беше готова да стреля, да изпразни целия пълнител. Да очисти копелдака, който и да беше той, докато не се е нахвърлил върху нея и сестра ѝ.

Но най-неочаквано съгледа елен. Младичък, кокалест и ужасен. Главата и рогата му се подадоха зад огромните камъни. Щом животното се показа, Рос смъкна оръжието. Еленът бе уплашен до смърт. Повече и от Рос. Ако това изобщо беше възможно.

Отметна глава и подуши въздуха. После Чеси изпищя и еленът отскочи встрани, обърна се и хукна колкото му държат крака сред дърветата.

Рос погледна сестра си. Беше мокра до кости. Сочеше пистолета.

Рос си спомни предупреждението на Декарло. Хвърли оръжието и се завтече към Чеси.

12

ТРЯБВА ДА ТИ КАЖА НЕЩО

Рос Магелан седеше в хола в апартамента си в Уест Сайд и отпиваше от коняка. Не бе пила толкова много от оня път, когато работеше под прикритие, за да спипа един психар, заподозрян, че е убил застрахователен агент, задето не бил придвижил достатъчно бързо изплащането на застраховката.

Последния път, когато Рос бе виждала психаря, той ѝ бе показал главата на жена си в кашон и се бе заканил, че ако не си трае, и нея ще я сполети същото.

Тя отново напълни чашата и сипа още кафе на Кони, който, застанал до прозореца, пушеше пурета и гледаше дъжда. Часовникът върху полицата над камината удари пет часа следобед. Бяха минали два часа от мига, когато Чеси видя пистолета на сестра си и изпадна в шок.

Рос бе обяснила на доктор Декарло, че я следят. Но не му беше споменала, че предната нощ някой е проникнал в жилището ѝ и я е стреснал до смърт. Очакваше лекарят да я разбере защо днес се уплаши толкова. Но той не прояви разбиране. Може би защото не се интересуваше от хора, които не са му пациенти.

Изтъкна доста коравосърдечно, че носи отговорност не за нея, а за Чеси. Обясненията не променяли фактите. Чеси изпаднала в кататония, понеже видяла оръжието.

От тези думи Рос я заболя така, сякаш лекарят я фрасна през лицето.

Усети на раменете си ръката на Кони.

— Чеси ще се оправи — успокой я той. — Винаги се е оправяла.

Рос извади от джоба на пеньоара си хартиена кърпичка.

— Според Декарло сега тя била неконтактна. Точно така се изрази. Нямам представа докога щяло да продължи. Да го вземат мътните, човекът ме предупреди за пистолета! Трябваше да го послушам.

— Казвала си ми, че сестра ти е видяла как баща ви се е застрелял.

— Беше на петнайсет години. Съвсем беше истерясала. Беше се объркала като пате в кълчища. Баща ми я изнасилваше още от дванайсетгодишна.

— Ако сам не се е застрелял, някой друг е щял да го убие.

Кони си погледна часовника и затова не забеляза, че Рос се извърна към него, а сетне отмести очи.

— След малко ще тръгвам — каза той. — В шест трябва да бъда в конгресния център. Утре се открива изложба на играчки. Един от клиентите ни участва с кукли.

— Благодаря ти, че си сменил бравите.

— Какво смяташ да правиш с резервните ключове?

— Както винаги ще ги оставя в сейфа в службата.

— Възможно ли е някой да се е добрал до старите ключове?

Рос поклати глава.

— Само Фарньоли знае комбинацията, а според мен той не е от хората, които ще тръгнат посред нощ да проникват в чужди къщи.

— Сигурна ли си?

— Той си пада по негърки.

— Той, Лу Анджели и Робърт де Ниро. Какво им става на тия италианци, та са се побъркали по негърките?

— Откъде да знам? И още нещо. Не съм сред любимците на Фарньоли. Според него не съм ставала за работа в екип. Била съм много дива. — Докосна Кони по бузата. — Не си те представям да си играеш с кукли.

— Не аз, а клиентът си играе. Предприемач от Осака, който се занимава с покупко-продажба на старинни кукли. Всяка струва цяло състояние. Моята работа е да внимавам да не изчезнат. На изложбата миналата година един беше донесъл ръчно измайсторени италиански кукли. Прелест! Средновековни дрешки, истинска човешка коса, мънички накити от скъпоценни камъни — бяха изпипани до най-малките подробности. Пет бона парчето. На втората нощ куклите изчезнаха сякаш вдън земя. Под носа на охраната.

— Задигнал ги е вътрешен човек — отсече Рос.

— Един от пазачите дължал пари на лихвар, свързан с престъпния свят. Охранителната фирма, наета да пази куклите, се

изръси с триста хиляди долара. Нямаме намерение да го допускате и ние.

— Работил си под прикритие.

— И още го правя. Сега обаче в частната охранителна фирма. Незаконно присвояване, кражба на канцеларски материали и на авторски права. Ти си изложена на по-големи опасности.

— А някога струвало ли ти се е, че ще превъртиш?

Кони вдигна чашата с кафето.

— Само докато бях в полицията. Там шефовете предпочитат да не работиш прекалено дълго под прикритие. Наистина почваш да откачаш. Да забравяш кой всъщност си. Работиш най-много три-четири месеца под прикритие и после те изтеглят, за да не почнеш да си говориш сам. Неприятното на работата под прикритие е, че трябва да мислиш като лошите и да постъпваш като тях. А това си е опасно, понеже лошите си живеят живота. Мангизи, жени, оръжие, дрога. Имат всичко. Дори правото да решават дали някой, изпречил се на пътя им, да живее или да умре. Виждал съм полицаи под прикритие, които накрая захвърлят полицейската значка и преминават на пълен работен ден при бандитите. — Очите му светнаха. — Дори и да се опазиш чист, в един момент вече не мислиш за нищо друго, освен как да си играеш ролята. Забравяш жена, семейство, приятели. Единственото, което ти се върти в главата, е кога ще се върнеш към работата под прикритие. Така де, вършиш неща, за които обикновените хора само си мечтаят. Направо се пристрастяваш. Приключиш ли някой случай, нямаш търпение да подхванеш следващия. Това според теб нормално ли е? Не. Размътва ли ти мозъка? Да. — Кони погледна Рос. — Ала най-притеснителното си беше, че се сближавах с някого само колкото, за да го пратя в пандиза. Спечелваш доверието му, за да му отнемеш свободата. Както правиш и ти сега с Лу Анджелио. Все се питах: „Не постъпвам ли подлярски?“ И досега не знам отговора.

Рос завъртя празната чаша между дланите си и рече:

— Ако седна да мисля за тези неща, няма да си свърша работата.

— Затова и не мисли за тях.

— Знаеш ли за какво си мисля? Мисля си за деня, когато ще съм принудена да застана пред съда и да се опълча срещу хора, които са ми вярвали. И които сега ме мразят и в червата и биха дали всичко, само и само да ме видят мъртва.

Кони изпружи дългите си крака.

— Все пак и ти си човек.

— Да, и не ми се излиза в дъжда. Слава Богу, че днес не трябва да ходя никъде. Декарло ще ми се обади веднага щом Чеси излезе от шока. И какво ще правя, ако лекарят ми забрани да й ходя на свиждане?

— Няма да ти забрани. Все пак ти плащаш парите и на Декарло едва ли му се иска да спреш кранчето. Вероятно ще ти препоръча следващия път да отидеш невъоръжена. Инак не може да ти каже и копче. Не той, а ти си законна настойница на Чеси. Както винаги изпадаш в параноя. Стой си вкъщи, напий се, позяпай някой сериал.

Безжичният телефон върху масичката иззвъня. Рос закри лице с дланите си. После обви тялото си с ръце и започна да се поклаща напред-назад. Накрая грабна слушалката.

— Да.

Заслуша, долепила юмрук до челото си. След малко сложи длан върху слушалката и погледна Кони.

— Фарньоли — каза. — Махна ръка от слушалката и продължи: — Да, не съм сама. С кого съм ли? С Кони. — Насили се да се усмихне и пак рече на приятеля си: — Лейтенант Фарньоли пита дали ще ме пуснеш да потанцувам в дъжда.

Кони махна с ръка.

— Прати му много поздрави и го питай дали още пърди във ваната и пука с нос мехурчетата.

Рос се усмихна.

— Чу те. Смее се.

Беше хванала лейтенант Карло Фарньоли в един от редките случаи, когато той бе в добро настроение. Беше четирийсет и една годишен италианец с двайсетгодишен стаж в полицията. Ходеше с двудневна брада и прошарена коса, подстригана на канадска ливада. Беше взискателен, избухлив и се вкисваше, решеше ли, че не го взимаш насериозно. Скъсваше се от работа и се бореше с депресията, като дъвчеше кубчета лед.

Рос пак сложи длан върху слушалката и каза:

— По-добре да отида в другата стая.

Кони стана от канапетото.

— Не се притеснявай. Аз трябва да тръгвам.

Рос поклати глава.

— Не, чакай. Остани. Моля те.

Долепила слушалката до ухото си, забърза към спалнята. След няколко минути се върна в хола, затвори телефона и пак седна, на канапето при Кони.

— Извинявай — рече му. — Фарньоли ме питаше какво е ставало нощес. Ченгетата, които повиках, са се свързали с него.

— И повярва ли ти?

— Знам ли? Върви, че го разбери. Ту си му пръв приятел, ту те хваща за гушата. Предложи, щом приключим със съдията Райнър, да съм излезела в отпуската. Обаждаше се и за друго. Докато съм се размотавала из провинцията и съм стряскала еленчетата, е пратил двама от екипа ми да следят Лу Анджели. Нужно ли е да ти обяснявам, че Фарньоли си е навил на пръста да прави, да струва, но да спипа Райнър?

— Не всеки ден имаш възможност да тикнеш зад решетките съдията, който оглавява отдел „Наркотици“ в Нюйоркския съд. Всеки полицаи ще драпа да се прочуе с това разследване. И кого е пратил да следи Анджели?

— Арт Франчезе и Хари Ърлс. Разбират си от работата.

— Арти го познавам. Пада си чешит, но наистина е добър полицаи. Виж, за Ърлс само съм чувал, но не го познавам. Ако се вярва на слуховете, нямал равен в работата под прикритие.

— На него може да се разчита. И тримата — Хари, Арт и Глен Форд, са ме прикривали. С тяхна помощ неведнъж и дважд съм отървавала кожата. Довечера в жилището си на Парк Авеню Анджели организира тържество за набиране на средства. Започва в седем. Хари подразбрал отнякъде и ми осигурил покана. Сече му пипето.

— И какво е казал? — подсмихна се Кони. — „Здрасти, аз съм детектив Ърлс и прикривам внедрено ченге от Нюйоркската полиция. Ще бъдете ли така любезни да я поканите довечера на благотворителната сбирка, та тя да спипа на местопрестъплението вас и съдията Райнър“!

— Средствата не са за изборителната му кампания — поправи го Рос. Почука се по слепоочието. — Казах ти вече, на Хари му сече пипето. Позвънил в кантората на Анджели, представил се за човек от звукозаписната фирма „Джи анд И Рекърдс“ и попитал какво става с

договорите, които съм му дала снощи. Предполагал, че адвокатът ще ме покани на милото си тържество, и се оказал прав. Дори го убедил да присъстват още няколко души от компанията.

— Тоест, хората от екипа, които те прикриват. Подметна, че средствата, дето ще ги събират, били за друго. За какво?

— Само не се смей. Лу Анджело издържа приют за малтретирани негърки и латиноамериканки.

— Без майтап?

— Да, бе. Фарньоли дори го откри в компютъра. Всичко си е законно. Адвокатът не само е създал приюта, ами е събрал и над половин милион доброволни пожертвувания, с които да го издържа. Каквито и далавери да върти с Райнър, тук е чист.

Кони се почеса по носа.

— Има някои неща, в които ми е трудно да повярвам. Например, че адвокатите са способни да проявяват честност, състрадание, жалост. Иначе останалото, което ми каза за Лу Анджело, звучи правдоподобно. Нещо ми подсказва, че искаш, не искаш, ще излезеш в дъжда.

Рос му стисна ръката.

— Полицията е царство на мъжете — натърти тя. — Жените там нито са желани, нито са добре дошли. Не мога да кръшкам. Щом съм се хванала на хорото, трябва да го играя.

— Де да можех да кажа, че грешиш. Но не мога.

— На нас все ни пробутват така наречената „женска“ работа. Дактилоскопията, машинописа, правенето на кафе. Да претърсваме заподозрените и да бъркаме в задници, които не са мити от седмици. Да не говорим пък за сексуалния тормоз — само като си помисля, и тръпки ме побиват.

Кони се почеса по главата.

— Не всички полицаи налитат на колежките си. За беда, нададеш ли вой, и ти бият дузпата.

— Ами другата крайност? — възкликна Рос. — Ченгетата, които не могат да свикнат с променящия се свят? Като новобранка работех с възрастен полицай, който беше толкова любезен, че чак ми идеше да вия. Вечно се притесняваше да не ме обиди с нещо. Държеше ми вратата, не позволяваше аз да карам автомобила, все ме канеше на обяд. Идеше ми да му затисна ръката с вратата на колата.

— Но ти не можеш да се оплачеш, справяш се блестящо. Повечето полицаи те уважават. Всички се натискат да работят с теб. Разследваш тежки престъпления и всички от екипа се окичват с лаврите. Ако още бях в полицията, щях да убия човек, само и само да работя заедно с теб по разследването на Райнър.

— Трябва да ти кажа нещо.

Кони повдигна вежди и Рос се усмихна.

— Не, не съм бременна.

Той въздъхна с облекчение.

— Слава Богу.

— Как ми дадоха златната полицейска значка. Според мен Фарньоли знае. Затова и с него трябва да си имаш едно наум.

— Разказвала си ми — напомни ѝ Кони. — Пък е и обществена тайна. Пипнала си убиеца на полицай. Било е преди десет години. Едно младо ченге — Еди Хакет, бил намерен заклан в колата си, спряна на Гранд Сентръл Паркуей. Имал жена, невръстно дете. За да изкара някой долар отгоре, в събота и неделя работел на битпазар в Лонг Айланд.

— Бях на двайсет и две години, бях жена, току-що бях постъпила в полицията — уточни тя. — И успях да разкрия убиеца на ченге. Човек да си рече, че веднага ще ме окичат със златна полицейска значка. Да, ама не. И защо? Защото бях на двайсет и две години, бях жена и току-що бях постъпила в полицията.

— За какво намекваш?

— Как за какво! Бил си ченге, знаеш за какво — полицаите само се чудят как да се прецакат взаимно. Открих кой е убил Еди Хакет, вдигна се голяма пушилка. И всички позеленяха от завист. Все пак съм жена и бях засенчила доста детективи с по двайсет-трийсет години стаж. И те дадоха да се разбере, че ако отделът ми връчи златната значка, ще загазя не на шега.

— В какъв смисъл?

— Ами например наред акция ще се окаже, че никой не ме прикрива. Или че някой е подхвърлил в шкафчето ми в службата иззети наркотици и белязани банкноти. Или ще плъзне клюка, че съм слушалка и топя колегите. На всяка възраст това си е истинско изпитание, камо ли пък на двайсет и две години. Примирих се, щях да съм доволна, ако ми дадяха и похвална грамота или само ме потупаха

по рамото. Но не им исках златната полицейска значка. Най-малкото за случая с Хакет.

— И таз добра! Напълно си си я заслужавала.

— Между другото, и Хакет не бе вода ненапита. Задигал конфискувани от полицията вещи и ги шиткал на битпазара. Чукал се и с някаква, с която се бил запознал там — продавала домашни потреби. Ха познай кой му е клъцнал гръкляна, когато той ѝ е оповестил, че магията се е изпарила и между тях вече няма нищо?

Кони се свъси.

— Не си могла да разрешиш този случай без информатор. Кой натопи Хакет?

— Човек, с когото работя и досега.

— Ясно. А как все пак се издигна до детектив и какво общо има това с Фарньоли?

— По онова време ми възлагаха да разследвам наркопласьори и хора, които продават на черно оръжие в Харлем — уж си клиент и после ги сгащваш на местопрестъплението. Една вечер спипах пласьор, който продаваше дрога на шестнайсетгодишно бяло момиче. Казваше се Джоана Линдър.

— Има ли нещо общо със заместник-комисаря на Нюйоркската полиция Уилям Линдър?

— Дъщеря му е.

— Бре, бре, бре — ококори се Кони.

— Ами да! — Рос пхна ръце в джобовете на пеньоара. — Още в мига, когато спипах тази Джоана Линдър, знаех, че тя никога няма да бъде задържана, няма да ѝ бъдат снети отпечатыци от пръсти, няма да бъде претърсвана. Първо на свинете ще им пораснат криле и чак тогава ще намеря документ, на който да пише черно на бяло, че момичето е било задържано. Знаех, че тя така и няма да види как изглежда отвътре съдебната зала, камо ли пък да излежава присъда. Все щеше да се намери някой, който да звънне на татенцето ѝ, да му съобщи, че всичко е „уредено“, и да прати случая към дело.

— То оставаше да не се намери! — възкликна Кони.

— Реших да му се обадя аз. Казах си, ако заместник-комисарят Линдър реши да ми се отблагодари, толкоз по-добре. Ако не го направи, поне няма да си имам главоболия. Виж, и през ум не ми минаваше, че ще мога да разчитам на госпожа Линдър. Само след

седмица-седмица и нещо ме повишиха в детектив, задето съм разкрила убиеца на Хакет. Всъщност обаче това ми беше наградата, че съм покрила оная пикла Джо. И я получих, защото Айви Линдър пушна връзките си.

— А старците как го приеха? — полюбопитства Кони.

— Не е важно как са го приели — ухили се Рос. — Важното бе, че можех да разчитам на Айви Линдър.

— Добре, че си спечелила благоволениято ѝ — потрепери мъжът. — Айви Линдър не си поплюва. А и не е вчерашна. Ако се вярва на слуховете, мъжът ѝ се е издигнал до началник на полицията именно благодарение на нея — тя му била казала чий задник да лиже и чий — да рита.

— Тя даде да се разбере, че няма да търпи да се злослови срещу мен — допълни Рос. — Намекна, че от това зависят пониженията и повишенията. Затова и старците предпочетоха да не го правят на въпрос, задето са ме издигнали до детектив. Не че ми станаха и първи приятели, но голям праз! — Тя се пресегна и хвана Кони за ръката. — Досега не съм го казвала на никого.

— Нали спомена, че Фарньоли знаел.

— Вероятно е научил от някого с по-голям стаж.

— Затова ли искаш да се докажеш пред него?

— Затова съм предпазлива за оная бъркотия с Джен Санчес.

— С други думи, не си му споменавала за нея.

— Преди да разгласявам случая, трябва да разбера кой и защо е взел на мушка Санчес. Ако споделя с Фарньоли, нищо чудно той да подлее вода. Ченгетата се покриват взаимно дори когато става дума за убийство. При всички положения разследването на съдията Райнър си е мое. Никой не може да ми го отнеме.

— Ами самоубийството на Емилио Албърт? — попита Кони. — Какво мислиш?

— Ще ти кажа само едно: *всичко съвпада*. Питам Албърт за Джен Санчес и след десет минути той вече прави с питбула си бърджи скокове, само дето забравя да се върже с въжето.

— Жалко, че Линдър вече е мъртъв. Точно в този момент щеше да ти е много полезен. Казвала си ми, но я повтори, от какво се спомина човекът?

— Преди две години отишъл да си кара отпуската на Карибите и ял отровна риба. На бърза ръка излезе в заслужен отдых. — Рос отпи от коняка. — Но още мога да разчитам на Айви. Познава всички в полицията и кметството. Мнозина зависят от нея — осигурява доста средства на политиците. Много повече дори от Лу Анджели. Затова и всички ѝ имат страх. Но голямата ѝ любов са ченгетата. Не пропуска мач по полицейските хокейни и боксови турнири, скъсва се да вика.

— Търсила си я наскоро за нещо? — поинтересува се Кони.

— Да, на два пъти. Точно тя уреди Чеси в института „Оукс“. Позвъни на някого и готово! Втория път ѝ се обадох някъде година-година и нещо след смъртта на Линдър. Един от шефовете в полицията завел полицайка, моя добра приятелка, на покрива на участъка и я изнасилил.

— Хубава работа!

— Сержант. Голям лайнар, разхождаше се с фланелка, на която пишеше „ПАДАМ СИ ПО ТЪНКАТА ЧАСТ“.

— Много остроумно, няма що!

— Та приятелката ми Ейми беше изпаднала в ужас — поясни Рос. — Онзи психопат ѝ казал хич да не си прави труда да се жалва, понеже никой нямало да ѝ повярва. Щял да изправи пред шефовете десет ченгета, които да се закълнат, че по време на изнасилването изобщо не е бил в участъка. Мъжка солидарност, какво да се прави.

— И Ейми се оплакала на теб.

— Да. Аз пък позвъних на Айви Линдър. Възмути се, но нали си е наясно що за стока са шефовете в отдела, знаеше, че няма да допуснат скандал. Единственото, което беше по силите ѝ, бе да уреди да прехвърлят онзи кретен в патрулите и да го турят да дежури някъде.

— Сигурно си е умрял от кеф — подсмихна се Кони. — Висиш като ненормален при минусови температури и чакаш да дойдат да те сменят.

— Пратиха го на едно кръстовище в Уошингтън Хайтс. Страшна дупка! Да записва номерата на колите, с които хората идват по моста да си купуват дрога. Накрая го простреляха в коляното и се пенсионира рано-рано.

Кони стана от канапето.

— Трябвало е да се целят по-високо. Та според теб Фарньоли знае за златната значка и как си подредила сержанта по тънката част.

— В отдела нищо не може да остане скрито-покрито.

— Така си е, не може. А Фарньоли толкова ли не знае, че си кадърно ченге?

— Жените в полицията трябва да се доказват всеки божи ден. Това си е факт. Както е факт и че няма да допусна Фарньоли да ми отнеме разследването на съдията Райнър само защото съм жена.

— Декарло?

— Винаги може да се свърже с мен. Нали клетъчните телефони са за това?

— Ще вечерям късно — рече Кони. — Някъде към десет. Защо не наминеш към конгресния център? Ще хапнем заедно.

— С удоволствие.

— Добре тогава. Пред главния вход. Ще предупредя охраната. Между другото, днес следяха ли те?

Рос поклати глава.

— Според мен не. Освен на Лонг Айланд, де.

Кони я прегърна.

— Рано или късно все трябва да кажеш на някого за невидимия. Не протакай. Този тип си е обигран. Плаши ме.

13

ПРАВИЛНИЯТ ЦВЯТ

Лу Анджелио живееше в небостъргач на Парк Авеню, обърнат към Оръжейната на Седми полк, където често се провеждаха благотворителни балове.

В апартамента на двајсет и третия етаж освен другите помещения имаше овална трапезария, библиотека с тежък полилей и баня, снабдена с два цветни телевизора, факс апарат и велоергометър. От трите страни жилището бе опасно с остъклена тераса.

В девет вечерта Невидимия излезе на терасата, доволен, че се е измъкнал от блъсканицата в апартамента, където нямаше къде игла да падне — вътре бе пълно с хора, дошли да подкрепят създадения от Анджелио приют за малтретирани жени, известен с гръмкото име „Тих пристан“. Сред гостенките преобладаваха негърките и латиноамериканките, които разправяха на всеослушание колко много си били изпатили от тия грубияни, мъжете.

Невидимия бе чул как те се жалват една по една пред насъбралите се какви тегоби били изтърпели. Не му се слушаха излияния. Това бе най-ужасното проявление на слабостта. По-добре човек да си трае, да не разгласява тайните си и мълчаливо да търпи.

На сбирката се бяха стекли и политици, репортери, общественици и активисти, които даваха мило и драго цял свят да види как са се обявили в подкрепа на една *благородна кауза*. Ето защо и вътре цареше оглушителна врява. Затова пък една минута на терасата се равняваше на цял месец в провинцията.

Материалите за благотворителната сбирка, излезли в средствата за масово осведомяване, обещаваха на нея да присъстват куп знаменитости. Но и този път Анджелио бе преувеличил истината — съвсем в стила на адвокатите. От тежката артилерия мъжът видя само застаряваща актриса, придружавана от своя портиер, бивш професионален баскетболист, който сега въртеше треторазредно ресторантче в Манхатън, поп певица лесбийка, която от двајсет

години не бе пускала хит, и диригент на биг бенд от четирийсетте, който се възстановяваше след мозъчен удар и се придвижваше в инвалидна количка.

Невидимия разтърка белега на тила си и отиде при градинката, до масата и столовете. Белегът още го наболяваше, сигурен знак, че ще продължи да вали. На Невидимия не му се мислеше как ще се прибира. Сто на сто щеше да се набута в някое задръстване, пътното платно щеше да бъде мокро, светофарите нямаше да работят, пред будките, където се плащаше пътната такса, щяха да се тълпят разпенявени мотоциклетисти. Кошмар! Добре поне, че Хелън нямаше да кукува сама. Гренада, Бог да я поживи, щеше да ѝ прави компания, докато той се прибере.

На терасата излязоха трио латиноамериканки, които си вееха с отрупани с пръстени ръце. Мъжът дори не ги погледна. Нямаше причини да се крие. Просто трябваше да се постарее да не бие на очи. И да се представя за поредния добродушко, готов да се изръси, за да отстоява правдата по белия свят.

Въпреки това отиде при тънещата в сумрак дървена решетка, покрита с жълти розички. По инстинкт се спотаи. Щеше да си остане до гроб загадка за другите, с които не искаше да има нищо общо.

Лапна ядка сурово кашу и надзърна в библиотеката. Множеството се скъсваше да ръкопляска на шишкава негърка с червен тюрбан, която в прочувственото си слово бе призовала всички мъже да престанат да бият жените и да живеят в мир и сговор с тях. „На куково лято“, помисли си съгледвачът. Дебеланата явно бе дарила любовта си на някой смотаняк, който в един момент се е усетил и я е изритал по главата, та ѝ е отворил очите. Тя бе надживяла собствената си глупост и сега очакваше да я потупат по рамото. И да се изръсят с някой и друг долар.

Невидимия поклати глава. А, без него — то оставаше да дава пари на подложени на тормоз жени. Да не би той да ги е тормозил? Или те да са негови жени? Нямаше нищо общо с тях.

Откъсна от решетката розичка и я втъкна в бутониерата си. Погледна към трапезарията. Истерясалият Лу Анджелио даваше интервю на широкоплещеста репортерка — двамата току си подвикваха в лицата. Адвокатът явно беше в стихията си — смееше си се сам на шегичките и кокетничеше пред тълпата, сякаш се намираше

в препълнена до пръсване съдебна зала. Невидимия смяташе Анджели за умен, но повърхностен, вечно вдигаше пушилка около името си, пилееше си силите и можеше да се съсредоточи точно колкото тригодишно дете. Но беше много сладкодумен и чаровен — можеше да омае и пепелянка.

— За мен всичко започна още навремето, в разцвета на джаза в Харлем — каза адвокатът на журналистката. — На младини често ходех там. Заради музиката. Там са минали най-хубавите години от живота ми. Виждал съм в „Пуър Джон“ Били Холидей. И Хони Коулс, който танцуваше в „Шоуман“. А също „Милс Брадърс“, Били Екстайн, Бейси и Бейби Гранд. Даже съм водел от едно от заведенията радиопредаване. Аз, белият смотаняк от Астория. Обиколил съм всички кръчми и кафенета в Харлем. — Млъкна, за да си поеме дъх, и продължи: — Хората там бяха първите ми клиенти. Първи те наеха Лу Анджели за адвокат. Никога няма да го забравя. И си рекох, че най-добрият начин да им се отблагодаря е да основа този приют за жени. Негърките нямат цена. А негрите? Бог да им прости, но те не знаят как да се държат с жените си. Не ги ценят. Построих приюта, та чернокожите жени да има къде да се подслонят, след като ги изритат на улицата. Вложил съм сърце и душа в това начинание и досега, да чукам на дърво, сме успели да помогнем на доста жени, изпаднали в нужда.

Невидимия се пипна по белега. Анджели се опитваше да лекува рак с лейкопласт. Всички жени до последната, на които беше помогнал, щяха да се окажат неблагодарници. От всички човешки чувства най-нетрайна бе благодарността.

Напипа сините стъкленички в джоба на сакото. Човекът, доставил ги на Емилио Албърт, присъстваше тази вечер тук. На благотворителната сбирка бяха дошли три от най-едрите риби в наркотрафика и това говореше красноречиво какви приятели си избира господин Анджели. Невидимия обаче проявяваше интерес само към един от тях, който пласираше така наречената Синя смърт. Той познаваше Анджели, а Анджели знаеше къде се е скрила Джен Санчес, която можеше да прати на електрическия стол и Невидимия, и твърде влиятелния му приятел. Дали той бе споделил информацията с наркопласъора? Ето това беше въпросът.

А защо Невидимия не бе принудил господин Анджели да издаде Санчес? Защото господин Анджели се ползваше с покровителството на съдията Райнър. И косъм да паднеше от плешивеещата глава на Анджели, съдията начаса щеше да назначи разследване, което рано или късно щеше да стигне и до Невидимия. Искаше се малко търпение. И после Анджели щеше да му падне в ръчичките.

Той доближи жълтата роза до носа си. Ухаеше приказно. Точно като Магелан. И тя беше тук заедно с полицаите, които ѝ подсигурияваха гърба, и правеше всичко възможно да омае Лу Анджели. Както винаги изглеждаше като извадена от кутийка — радост за окото! Приличаше едва ли не на богиня. Явно се бе окопитила след случката в гората, когато, без да иска, бе хвърлила в смут сестра си, така че имаше опасност тя да превърти окончателно.

Невидимия затвори очи, спомнил си колко му е било приятно в жилището ѝ. Тази вечер виждаше как мъжете я изпиват с очи. И как са готови на всичко, само и само да бъдат с нея. Те виждаха в хубостта ѝ обещание, което никога нямаше да се сбъдне, понеже Магелан принадлежеше единствено на него.

Отдалечи се от градинката с розите и започна да се разхожда по терасата, загледан в дъжда, който се лееше по стъклото. Винаги бе смятал, че дъждът пречиства и успокоява. Нищо чудно, че първобитните хора са обожествявали природните стихии. Времето обаче със сигурност бе по-благосклонно от всяко божество, което Невидимия познаваше.

Като малък го бяха принуждавали да четете до припадък Библията и той не се прехласваше от Всевишния. Според него Творецът на Вселената си беше изсмукана от пръстите измишльотина, олицетворение на всичко безполезно и гротескно. Библията, в която човек, и със свещ да търсеше, нямаше да открие и следа от хумор, раждаше по-скоро двуличници и фанатици, отколкото светци. Невидимия предпочиташе да се гръмне, вместо да разлиства отново „Свещената“ книга.

Намери Магелан в хола — говореше с Мърси Хауард, последното гадже на Лу Анджели. Невидимия остана на терасата, извън полезрението на Магелан. Колегите, дошли да ѝ подсигурияват гърба, не се виждаха, но той не се притесняваше — знаеше, че са наблизко: в някоя съседна стая или отвън на стълбището.

Невидимия извади от джоба си кашу, ала не успя да го лапне, тъй като Магелан тръгна нанякъде. Тя се извини на Мърси Хауард, обърна ѝ гръб и си запроправя път през блъсканицата. Явно се бе насочила към вратата.

И други мъже в помещението я изпроводиха с погледи. Един от тях интересуваеше особено живо Невидимия: мускулест негър на трийсет и пет-шест години с месест като камба нос, изрусена коса и десетсантиметрови бакенбарди. Ту си лепваше усмивка, ту я махаше, тя явно не значеше нищо. Беше застанал пред камината и ухажваше жените, струпали се около него. Те го зяпаха в устата, очевидно го намираха за голям симпатяга. Една от жените го дръпна за ръкава на сакото в електриково син цвят и кимна одобрително. Мъжът беше облечен от глава до пети в синьо: риза, вратовръзка, кърпичка в горния джоб на сакото, обувки от кожа на алигатор. Беше и със син лак на ноктите, мода, която хвърляше в тъча Невидимия.

Той лапна кашуто. Усмихна се, когато мъжът в синьо си провери пейджъра.

„Готово!“

Чернокожият прибра пейджъра в джоба си, сбoguва се с дамската си аудитория и си тръгна.

Невидимия докосна синкавите стъкленички, които бе взел от жилището на Емилио Албърт. После тръгна подир Магелан и господин Синята смърт.

ДЖАКИ СИНИЯ

— Както винаги и тази вечер събра очите на всички жени. Мен ако питаш, е заради обувките.

— Не, заради мъжа, който ги носи. И ти, детектив Рос, беше неотразима. Направо върхът.

— Как да го таксувам, като комплимент ли? Но за всеки случай няма да се хващам.

Рос стоеше в тясната тоалетна до кухнята в жилището на Лу Анджели. Говореше по клетъчния телефон с един от информаторите си, наркопласьор с прякора Джаки Синия.

Джаки, който ходеше облечен само в синьо, си бе тръгнал от благотворителната сбирка и сега обикаляше в дъжда квартала, каран от своя шофьор и телохранител Мак Канарата, огромен мъж от Ямайка, който сигурно тежеше сто и петдесет килограма. За да разплетат някое престъпление, в девет от десет случая ченгетата зависеха от своите информатори. Колкото по-добър беше информаторът, толкова по-успешно се справяше и ченгето. А според Рос Джаки Синия наистина нямаше равен като информатор.

Работеше само с нея — тя го бе използвала в разследвания за дрога и иззето оръжие, пак благодарение на него беше спипала един сериен изнасилвач и бе тикнала на топло наркоман мексиканец, пречукал деветима шофьори на такси. Тъкмо Джаки Синия я беше насочил към убиеца на Еди Хакет. В замяна тя го оставяше да си се вихри на пазара на дрога и арестуваше неговите конкуренти.

Чаровен и безпощаден, Джаки Синия си умираше да е център на вниманието. Ако нещо не го интересуваше или засягаше, той просто го подминаваше.

Едва шестнайсетгодишен се опитал да извърши в родния си град Шарлот, щата Северна Каролина, въоръжен грабеж. Но на пътя му се изпречил възрастен нощен пазач, който изстрелял в гърдите му седем куршума. Джаки се разминал на косъм със смъртта — все пак някакъв

хирург със сини очи го спасил с операция, продължила осем часа. Помагала му медицинска сестра, която също била със сини очи.

Оттогава младичкият Джаки си втълпил, че синьото му носи късмет. Както бе споделял с Рос, смятал, че всичко, което му се било струпало, си било знак, че Бог го пази. Докато лежал, прихванат с белезниците към леглото в болницата, Райли Джаксън Симпсън, дребен провалил се обирджия, се преобразил в Джаки Синия.

Рос остави дамската си чанта в края на мивката. Не бе влязла току-така в тоалетната. Предстоеше ли ѝ акция, в която щеше да действа под прикритие, тя се подготвяше много старателно. Преди да се появи Рос, полицаите, които я пазеха, проверяваха педя по педя сградата, стълбищата, коридорите, улиците, покривите и, разбира се, другите, които щяха да бъдат на същото място. После ѝ съобщаваха какво са видели.

Тази вечер първото, което бяха направили, след като бяха влезли в жилището на Лу Анджели, бе да го обходят и после да ѝ съобщят за разположението на стаите и кои ще бъдат гостите. Хари Ърлс дори ѝ бе предоставил списък на поканените. Колегите на Рос наистина си разбираха от работата. И то много.

— Вече не се размотаваш по публични домове и кръстовища — рече ѝ Джаки Синия. — Прекалено талантлива си, за да се занимаваш с такива глупости. Появиш ли се някъде, и започва да хвърчи перушина. Какво търсиш в тая бърлога, натъпкана с грозотии? Надали висиш там само защото те е страх да не се намокриш от дъжда. Докато бях вътре, разговарях с една вещица, толкова страшна, че сигурно и сянката ѝ бяга от нея.

— Това са жени, които са били малтретирани — напомни му Рос. — Похвално е, че Анджели се опитва да им помогне.

— Как ли не! — подвикна отвратен Джаки Синия. — Ако жената си знае мястото, никога няма да си изпати. Достатъчно е да слуша какво ѝ казваш, и всичко ще върви по мед и масло, нали? Гледам, Анджели се е обзавел с черно гадже. При това младо. Какво ли е намерило у тоя бял дъртак? Може да прокара пръст през косата си само ако си продупчи дупка в джоба на панталона.

— Не съм забелязвала да си чак такъв поборник за правата на жените — каза Рос. — Имаш ли нещо против да споделиш с мен какъв вятър те довя на благотворителната сбирка?

— Анджело ми движи правните въпроси. Сработихме се последния път, когато лежах в драголника. Измъкна ме по-рано.

— Колко по-рано?

— Пет години. В панделата това е равно на цял живот. Каза, че можел да ме измъкне, и наистина го направи. Пусна си връзките и дори ми уреди работа. За да те пуснат предсрочно, трябва да имаш работа и Анджело ме прати готвач в женския приют. Криво-ляво мога да сваря ориз или боб. Защо някоя вечер не наминеш към мен? Ще ти сготвя.

— Нека го отложим. А ще ми кажеш ли защо ни в клин, ни в ръкав господин Анджело стана толкова човеколюбив? Както гледам, си е сложил голям таралеж в гащите, за да те измъкне от затвора.

— Човеколюбив ли? Я не се занасяй. Изложих му сто хиляди причини да ми помогне. И все в брой. Но бях готов да се изръся и с десет пъти повече, само и само да се махна оттам.

— Половината за Анджело, другата половина за съдията Райнър. Така ли делиха? Или съдията лапна по-тлъстия пай?

— Я стига си подпитвала — подвикна самодоволно Джаки Синия. — Взела си на мушка съдията Райнър, нали? Обработваш адвокатчето, за да се докопаш до едрата риба. Хич не си поплюваш, така да знаеш!

— Никога не сме водили такъв разговор, Джаки.

— Гроб съм. Виж ти! Съдията Райнър. Това вече не е шега работа. Знаеш ли, мярнах горе две ченгета. Онова негро с крака като лопати...

— Детектив Форд.

— Да, същият. Непрекъснато се перчи колко голяма му била оная работа. Дори й е дал име, моля ти се. Анакондата.

— Спести ми подробностите, чу ли. Говори само по работа.

— И онзи другия — кротушката. Дето все си мълчи. И постоянно се разхожда с папийонка.

Рос докосна хавлиената кърпа, метната на душа.

— Детектив Ърлс.

— Викат му Херцога. Уж не е едър, но мен ако питаш, е костелив орех. Три ченгета на едно и също място по едно и също време. Явно работата е дебела.

— Не трима, а четирима — поправи го Рос. — Пропуснал си един.

— Добре, че се ометох, преди да сте ми лепнали някое обвинение.

— Знаеш ли нещо за полицайка на име Джен Санчес? Работила е в отдел „Борба с порока“.

Джаки Синия се подвоуми.

— Чувал съм я.

— И какво по-точно си чувал?

— Че уж се укривала от някакво ченге. Слушай. Не ме забърквай в разпавии между полицаи. Защо да се навирам между шамарите?

— Работела е под прикритие — допълни Рос. — После е станало нещо и е изчезнала вдън земя. А знаеш ли нещо за ченгето, което я издирва?

Джаки Синия подвикна на Мак Канарата:

— Ей, чернилко, само да си посмял да минаваш на червено, докато съм в колата! — После каза на Рос: — Емилио ми спомена, че си ходила да го разпитваш за Санчес. Купувала дрога от него. Разправила му как някакво ченге се опитвало да я подпали, направо му беше изкарала ангелите. Емилио не беше глупак. Знаеше, че само ще си навлече белята с тая Санчес. Не се доверяваше на никого, който идваше да я търси, особено на ченгета. Затова е отказал да говори с теб. Обясних му, че си голяма симпатяга, той обаче не искаше и да чуе. Тъкмо си поприказвахме, и Емилио реши да докаже заедно с псето си, че можели да летят.

— Мислиш, че се е самоубил ли?

— Мисля, че не ми влиза в работата.

— Джаки, внимавай в игричката. Ще намаже онзи, който ми каже пръв къде е Санчес. Все едно да спечели от лотарията. А междуременно да предположим, че наистина съм взела на мушка съдията Райнър.

— Да предположим. Можем също така да предположим и че не си забравила как този калтак се опита да те очисти.

— Разследването ще направи истинска сензация. Ченгето, което го доведе до успех, ще изхвърчи като с катапулт нагоре в йерархията.

— Трябва да си пълен смотаняк, че да не искаш това ченге да е на твоя страна.

— А ти, Джаки, не си смотаняк, нали? — подметна Рос.

— Навремето си бях захлупен. Сега обаче си опичам акъла.

Някой почука на вратата на тоалетната.

— Една минута — каза Рос.

— Значи шейсет секунди. Вече броя — отвърна женски глас.

— Чувал ли си се с Райнър, откакто те е измъкнал от пандиза? — попита Рос Джаки Синия.

— Някъде година след като заряхах готварството. Пак се бях върнал към улицата и далаверката. Тъкмо бях започнал да си стъпвам на краката. Всичко вървеше по ноти. И точно тогава ми се изтърсква Анджели. Разправя ми, че занаят пред съм щял да работя с някакви албанци от Бронкс. Не ме моли. Просто ми го заявява. Вика, ако съм искал да си сложа отпред на моравата топове, и тях трябвало да поръчвам чрез албанците.

— Дрога и оръжие, всичко закуп — вметна Рос.

— Да. Всъщност знам само, че Анджели ми каза как съдията Райнър щял да ми бъде много признателен за сътрудничеството, албанците му били първи дружки и така нататък. Запознах се с тия откачалки тъкмо на вилата на съдията в Хамптън. Него го нямаше, но малката спретната къщурка определено си беше негова — навсякъде по стените се мъдреха снимки на него, на жена му и децата.

Рос пусна водата на тоалетната.

— Значи твърдиш, че главният съдия в отделение „Наркотици“ към Нюйоркския съд те е свързал с наркотрафиканти? И ти е уредил среща с тях в собствената си вила?

— Твърдя само, че не вървеше да му противореча и да тръгна срещу него, нищо повече. Така де, човекът ме измъкна от панделата. Мен ако питаш, със същия успех щеше да ме тикне отново на топло. Баща ми все повтаряше да не съм се карал с хората.

— И ти не си се скарал със съдията. Колко намаза той от цялата тая работа?

— От мен не е взимал нищо. Но си го знаем какъв е алчен, сигурно си е прибрал своето от албанците. Половин година въртях далаверата с тях. После се прехвърлих на нещо по-изгодно. Вече не ми се налага непрекъснато да се озъртам.

— Че защо си се озъртал?

— Как защо? Защото албанците са си кибритлии. Застрелват те, без да им мигне окото. И са много злопаветни. Хързулнеш ли ги, и след двайсет години ще те открият и ще ти светят маслото. Няма равни в обирите. Супермаркети, банкомати, банки, бижутерски магазини. И са чат на високите технологии: скенери, полицейски радиостанции, електронни джаджи. Не правят удар, ако първо не са снимали мястото. Искат да са наясно с нещата — да няма сюрпризи. Още в Албания тайните служби и военното разузнаване са ги обучили на тия хватки. А и имат една бързикня, с която отварят сейфове и банкомати.

— Каква? — попита Рос.

— Викат й резачката. С реотани, които се нагриват до триста градуса. Сейфът направо се нажежава до бяло, трябва да го охлаждаш с пожарогасител. Веднъж надушили, моля ти се, че един от техните ги порти пред ФБР. Сипали го. Турили му резачката на задника. Онзи нещастник се опекал жив за нула време. Хич не искам да им падам в ръчичките.

Рос завъртя кранчето на чешмата.

— И как си се отървал от далаверата с тях? — попита тя.

— По същия начин, по който се измъкнах от пандиза. С купчина мъртви президенти. Този път обаче се изръсих с двеста хиляди долара. Дадох ги на Анджели. Оттогава не съм им виждал очите нито на съдията Райнър, нито на албанците и да ти призная, не ми е особено мъчно за тях.

— Трябва да вървя, Джаки. Помогни ми със Санчес. Ще ти се отплатя.

— Знаеш, че ще ти помогна, сладурче. А ти можеш ли да ми направиш една услуга? Има един лайнар, който уж се оттегли от бизнеса, но сега си е наумил да се връща. За тази цел обаче трябва да разкара Джаки Синия, нали чаткаш?

— Някой от конкурентите иска да те отстрани от пътя си, за да се наложи отново. И ти е предоставил да избираш: или сам се разкарваш, или те очиства.

— Сто на сто ще опита. Но са му криви сметките. Нямам никакво намерение да ставам, та да седне той. Ще си стоя в бизнеса до Второ пришествие. Я ми кажи! Какво толкова си се вторачила в тая Санчес? Свързано ли е със съдията Райнър?

Рос спря водата. Наистина, защо се бе вмениачила по полицайката, работила под прикритие, при положение че дори не я беше виждала? Дали чрез нея искаше да притисне Лу Анджели, та той да натопи съдията Райнър?

Или причината беше друга?

Фреди Паласио и Рос се бяха срещнали в три след полунощ на безлюдна детска площадка в парка Ривърсайд. Бяха се видели ден, след като Фреди се бе опитал да смъкне сто бона от онзи зъболекар и с това беше доказал мълвата, че не бил от най-чевръстите. Бе казал на Рос, че една полицайка под прикритие се укрива от ченге, когото е видяла да извършва убийство. Съобщи ѝ още, че полицайката е под закрилата на Лу Анджели, ангел пазител на изпадналите в беда жени. На другия ден Рос отиде в Бюрото за борба с организираната престъпност, седна на компютъра и намери снимката на полицайката под прикритие Дженифър Санчес, известна и като Джен. Видя снажна мургава латиноамериканка на нейните години. Изпита чувството, че вижда себе си. Помисли си: „Санчес, това съм аз, умре ли тя, умирам и аз.“

На вратата на тоалетната отново се почука. Този път жената отвън беше по-настойчива.

— Ей, вие там! Отваряйте, че ще си изгнием тук.

Рос каза на Джаки Синия:

— Не е важно защо издирвам Санчес. Намери я и не питай повече.

15

НЕЧАКАН ГОСТ

Рос се върна на терасата и както отпиваше от газираната вода, погледна в спалнята на Лу Анджели.

Беше с ламперия и позлатени огледала, мокет на цветя и огромно метално легло с карирана покривка от сурова коприна. Адвокатът седеше на кревата и държеше върху коленете си жълт бележник и дипломатическо куфарче. След петнайсет минути трябваше да държи слово за „Тих пристан“.

— Накарай ги да се чувстват гузни — каза той на Рос, — и те няма да си простят, докато не ти връчат чек.

Попита Рос за Фреди Паласио. Дали щял да наеме някой от най-прочутите адвокати по наказателни дела, или щял да се задоволи със защитник, определен му от профсъюза? Тя отвърна, че не знае. Била затънала до гуша в работа в звукозаписната компания и нямала време да мисли и за проблемите на Фреди.

Анджело побърза да смени темата, първо обаче се завайка, че си е сложил таралеж в гащите с тоя Фреди, който да вземе да стреля по някакъв зъболекар от Уестчестър и да го направи на решето. Семейството на жертвата смятало да заведе иск срещу агенцията за компаньонки, а полицията я разследвала, за да провери дали е имало и други случаи на насилие срещу клиентите.

Заговорило се и кой всъщност е собственик на агенцията. Ченгетата настоявали да се срещнат с истинските собственици, а не с хората и холдинговите фирми, изброени за параван в разрешителното. Рос можеше само с едно обаждане да разбере кой всъщност държи агенцията — имената със сигурност бяха в архива на Бюрото за борба с организираната престъпност. Тя беше собственост на престъпния клан Вендрито с дял и в много нощни топлес барове, заведения с пийпшоу и книжарници за порнографска литература. Заради Фреди Паласио сега Лу Анджели се скъсвал от бач, за да предпази клана от

ченгетата, адвокатите, драпащи да заведат дела за небрежност, и медиите.

Рос задъвка кубче лед. Беше отворила плъзгащата се стъклена врата и бе излязла на терасата, откъдето виждаше като на длан спалнята. Пред нея стояха три негърки, които си говореха за децата и я прикриваха, така че тя наблюдаваше Анджели, без той да я забелязва.

Както личеше, той наистина бе загрижен за жените, подложени на тормоз. Малко преди това при него бе отишла дребничка латиноамериканка с превързана китка и насинено лице. Дватама си поприказваха и хванати за ръце, поплакаха, сякаш току-що е починал човек, когото обичат. После пък някаква висока негърка с избити зъби сграбчи в обятията си адвоката, нарече го „мой ангел пазител“ и сподели, че единствено благодарение на него не се е озовала в някой публичен дом.

Рос извади лимончето от чашата си и го лапна. Анджели започваше да ѝ става симпатичен. Дъртият негодник беше куриер на съдията Райнър, пренасяше му рушветите, падаше си и женкар. Но не беше пълен боклук. Това обаче нямаше да ѝ попречи да го тикне на топло. Тя смяташе да си свърши работата, тоест да си спечели доверието на адвоката, а после да го експедира зад решетките.

Мърси Хауард се бе разположила на леглото до Лу Анджели. Беше пъхнала длан под ръката му и го слушаше прехласната, докато той четеше на глас извадки от словото си. Беше облечена в ламе: къса поличка, блуза и сако, носеше черни обувки с тънки високи токчета, от които краката ѝ изглеждаха още по-дълги. Заради жени като Мърси мъжете съвсем оглупяваха. Рос все пак подозираше, че отношенията между негърката и адвоката не се свеждат до едното чукане. Мърси Хауард му даваше нещо, което само едно младо момиче може да даде на стар мъж — причина да продължи да живее, нещо, заради което си струва да не умира.

Къде ли беше госпожа Анджели? Ако се вярва на адвоката, била заминала за Форд Лодърдейл — да обзаведе новия апартамент, да си види внуците и да поиграе голф.

— Жена ми се изнесе във Флорида — бе споделил той с Рос, — понеже реши, че тази вечер няма да ми трябва. Всъщност мъжът си се нуждае от две жени: едната да пробужда по-изтънчените му инстинкти, а втората — да му помага да ги забрави.

Рос обаче беше на друго мнение: госпожа Анджели бе предпочела да замине за Флорида, вместо да дели дома си с някаква проститутка, която за капак беше и любовница на мъжа ѝ. Има неща, от които една жена трябва да се срамува, например от това да позволява на мъжа си да ѝ навира под носа своята любовница.

Рос си погледна часовника. Девет и половина, а доктор Декарло още не се беше обадил за Чеси. Тя смяташе да почака още малко и да позвъни в института „Оукс“.

Погледна холандския рисуван параван от кожа в спалнята. При него стоеше детектив Глен Форд, който сваляше млада негърка с остра брадичка и обица на носа. Едрият трийсет и пет годишен Форд носеше обувки четирийсет и осми номер, вдигаше от лежанката сто и шейсет килограма и държеше преспокойно в дланта си баскетболна топка. Беше дързък, прям и понякога доста недодялан — вечно се изтъкваше. Но средностатистическият престъпник изпадаше в ужас само при вида му.

Преди броени минути някакъв ударен от хормона млад пуерториканец се бе впуснал да ухажда Рос. Беше се надрусал с трева и погледът му бе изцъклен. Косата му беше зализана с гел. На ушите му имаше златни халки.

— Казвам се Лече — оповести той. — Викат ми Млекцето, понеже се отразявам добре на тялото. Вече знам как ти е името. Сателитката, защото задникът ти не е от този свят.

Рос му обърна гръб. Той обаче отново ѝ се изпречи на пътя.

— Страхотна усмивка имаш, кукло — знаеше си своето. После се изкиска. — Да се усмихваш е второто най-прекрасно нещо, което те бива да правиш с устните си. Нали чаткаш какво имам предвид?

„Направо не е за вярване. И всичко това става тук“ — помисли Рос. Опита да се отскубне, ала пуерториканецът я сграбчи за китката.

— *Mamacita*, хубава работа, да си тръгваш точно сега! Когато започва всичко.

Рос се усмихна и стрелна с поглед Глен Форд. След броени секунди той се извиси като канара пред натрапника. Никой от двамата мъже не пророни и дума; Форд — понеже не му се налагаше, пуерториканецът — защото си глътна езика от страх. Не посмя дори да погледне в очите Форд. Вторачи се в огромните му ходила, очевидно

смаян от размера им. Накрая поклати невярващо глава и на бърза ръка се изпари.

Детектив Арт Франчезе, трийсет и седем годишен, дребен като тапа и оплешивял, седеше на един от градинските столове в дъното на терасата; загледан свъсено в поройния дъжд, пъхна хапче болкоуспокояващо в устата си. За колегите той си беше тъмна Индия. Преливаше от енергия, беше остроумен и досетлив, но ако нещо не му харесваше, не го търпеше и миг. Вечно страдаше от главоболия, падаше си авантюрист и бе най-ненадеждният в екипа. Като повечето ченгета обичаше хазарта и бе затънал в дългове. Според Рос щеше да се издъни, и то твърде скоро. Бдеше над нея като квачка, понякога чак ѝ играеше по нервите.

Шеф на групата беше детектив сержант Хари Ърлс, който беше пряко подчинен на лейтенант Фарнъоли. Рос пък беше подчинена на него, но не му издаваше информаторите си. От съображения за сигурност: колкото по-малко хора знаеха кои са информаторите, толкова по-добре.

Четирийсет и две годишният Хари Ърлс беше рус и снажен, с чисти черти и големи раздалечени очи. Рос не помнеше да е работела с човек, който да умее да предразполага така и да се владее до такава степен. И тази вечер в апартаментата на Лу Анджели той се бе спотаил някъде. Беше връчил на Рос списъка с гостите на благотворителната сбирка и се бе слял с навалищата. Тя не го виждаше, ала знаеше, че бди отнейде над нея. На това и разчиташе. Хари беше нейният най-сигурен тил.

Нещо в жилището очевидно бе привлякло вниманието му. Вместо да си обърне главата, той наостри уши. Не беше от хората, които се скатават.

„Прекалено много хора вечно отлагат да живеят — бе казал Хари на полицайката. — Никога не съм живял така, нямам намерение да почвам тепърва.“

Беше сред най-умните полицаи, с които бе работила. И един от най-безстрашните. Наистина не знаеше що е страх. Със своя талант Хари би трябвало да се е издигнал в отдела. Но при двайсет години стаж още си стоеше сержант. И щеше да се пенсионира такъв, понеже, доколкото знаеше Рос, не беше връзка, нямаше си човек, който да го

подкрепи. Дори и да не беше мъртва, кариерата на Хари определено береше душа.

Беше ѝ спасявал живота два пъти: първия — когато тя бе преследвала руснаци, завзели брокерска фирма на Уолстрийт, и втория — докато беше по следите на адвокат, създал мрежа за детска порнография. Без Хари Ърлс тя отдавна да е на онзи свят както полицаиката под прикритие, загинала преди четири години в пожар, избухнал в публичен дом. Ако Рос можеше да избира на кого да повери да ѝ пази гърба, щеше да посочи именно Хари Ърлс и никой друг. Той бе не само нейният покровител. Той беше и нейният късмет.

Отидеше ли да „пазарува“ дрога, оръжие, задигнати ценни книжа, накити, екипът отцепваше района и оглеждаше педя по педя всичко наоколо — улицата, сградата, покрива, коридорите.

Един от членовете на групата бе натоварен с по-особена задача — това бе така нареченият „призрак“, и работата му беше толкова важна, че той бе освободен от всичко останало, освен да държи под око полицаия под прикритие. Точка.

Не биваше да обръща внимание на нищо друго — дори да имаше боричкане, пожар, престрелка и верижна катастрофа. Не биваше да предприема нищо, да си помръдва и пръста, за да помогне. Най-важното бе да запази човека под прикритие жив. Всичко останало беше подробност. Ако „призракът“ се разсееше и за миг, нищо чудно полицаият под прикритие да се превърнеше в труп.

За да изпълни своята задача, „призракът“ не биваше да се отдалечава много от ченгето, което пазеше. А това означаваше да е невидим. Което не бе никак лесно. Лошите познаваха на пръсти квартала, където въртяха своите далавери. Навлеците веднага биеха на очи и бяха нежелани.

Искаше се въображение, за да се слееш с околните и да станеш невидим. „Призракът“ го постигаше, като се спотайваше в някой вход, коридор или кола, в телефонна будка или в контейнер за смет. В зависимост от случая можеше да се представя и за телохранил.

Можеше и да се предреши като бездомник, поспрял да почине във входа. Като куриер, тръгнал да разнася пратки. Като електромонтьор в зелен гащеризон. „Призракът“ сам решаваше в каква роля да се вживее, а Хари Ърлс нямаше равен в това.

Рос и Хари работеха в екип вече три години. Отношенията ѝ с него и с останалите колеги бяха чисто професионални. Хари не се беше и опитвал да я сваля. Виж, Глен Форд и Арти Франчезе бяха правили плахи опити, тя обаче начаса им беше отрязала квитанциите и им бе дала да разберат, че е безпредметно да си губят времето. Форд („Чукала ли си се с черен? Що не опиташ?“) както винаги караше право през просото. Франчезе пък я бе поканил да посрещат заедно Нова година. Рос му отказа и той се муси дни наред. Докато Хари, слава Богу, си гледаше работата и жената.

И тримата бяха женени, на Глен Форд му беше най-трудно да се придържа към съпружеската вярност. „Бракът е като водата във ваната — бе казал той на Рос. — Свикнеш ли, и вече не ти се струва топла.“ Рос не се изненада, когато и сега, на благотворителната сбирка, го засече да подготвя почвата за поредната си изневяра.

Тя видя как в спалнята на Лу Анджелио влиза едър плешив мъж с рунтави прошарени вежди. Насочи се веднага към адвоката. Стори ѝ се познат. Рос се опита да си спомни откъде. Беше виждала и преди конското лице с огромни торбички под очите. Къде ли?

Щракна с пръсти. Ами да! Кубето често се появяваше по вестници, публицистични телевизионни програми и обзорни новинарски предавания. Рос беше виждала физиономията му дори върху кориците на две-три книги. Кубелията се казваше Мозес Русо, шейсет и две годишен прокурор, станал адвокат по наказателни дела и бранец в съда наркопласьори, убийци, пречукали жените си, изнасилвачи на деца и всяка друга отрепка, готова да се изръси с шестстотин долара на час, за да му плати хонорара. Какво ли търсеше той на благотворителна сбирка, на която се набираха средства за малтретирани жени? Русо си беше отявлен мръсник. Ако лайната можеха да плават, той щеше да ходи по водата.

Рос не го познаваше лично. Но никак не бе изключено той да я е виждал я в съдебната зала, я в окръжната прокуратура. Беше си опасно, затова и тя се отдръпна от вратата на терасата.

Мозес Русо изобщо не обърна внимание на Мърси Хауард, която му протегна ръка. За него тя не съществуваше. Кубелията обаче се ръкува с Лу Анджелио, пошушна му нещо и му пъкна бял плик.

Рос вдигна вежди. Нали беше ченге, начаса надушваше кога става дума за рушвет. Дето е думата, Мозес Русо и Лу Анджелио

вършеха работа — да подплатят с тлъсти суми „избирателната кампания“ на съдията Райнър.

Анджело не погледна какво има в плика. Направо го пусна в дипломатическото куфарче и също пошушна нещо на Русо, който секунди след това си тръгна.

Рос се усмихна. Ха сега да видим дали си е струвало да излиза в дъжда? Нима всеки ден ще видиш как един от най-прочутите адвокати, защитаващи наркопласъори, връчва плик на човек, който е нещо като куриер на съдия. За Мозес Русо рушветът си беше всекидневие. Мо Могъщия, както го наричаха репортерите, хич и не подбираше средствата: подкупваше съдебни заседатели, сплашваше свидетели, обработваше ченгета, тласкаше клиентите си към лъжесвидетелстване.

Негърките се магнаха от вратата и тръгнаха да се разхождат по терасата, оставяйки Рос без прикритие. Тя продължи да стои, вторачена в дипломатическото куфарче на Анджело. Би дала всичко да надзърне вътре. След няколко минути Лу щеше да дръпне великата си реч. Дали щеше да вземе и куфарчето, или щеше да го повери на някого? Най-умното, което Рос се сети да направи, бе да се лепне за адвокатата и да чака.

Влезе в спалнята. Мърси Хауард се усмихна.

— Как си, приятелко?

Като си вееше с ръка, Рос седна до нея.

— Горещо ми е — отвърна й. — А ти?

Мърси Хауард поклати глава.

— Не питай. Иде ми да се съблека и да се разхождам по голо дупе.

Лу Анджело я погледна над очилата. Рос събу обувката си и разтърка крака си.

— Как е словото, върви ли?

— Скоро ще разберем — отвърна адвокатът и си погледна часовника. — До шоуто остават петнайсет минути. Преди да замине, жена ми даде чек за „Тих пристан“. Петстотин долара. Ама е забравила да сложи подпис. Дали не ми намеква нещо?

— И аз ще дам толкова — рече Рос.

Лицето на Лу Анджело грейна.

— Ето, словото ми вече действа, а не съм изрекъл и дума.

Рос пак си обу обувката.

— Утре ще пратя чека в кантората. Между другото, имаш ли нещо за мен?

Анджело се плесна по челото.

— Ох, съвсем ми излетя от главата. Всичко е тук. Договорите, споразумението с онова приятелче, всичко. Съвсем се ошашавих.

Извади от дипломатическото куфарче плик от кафява амбалажна хартия, връчи го на Рос и затвори куфарчето. Тя обаче успя да надзърне и да види няколко бели плика — от единия се подаваше пачка банкноти.

Анджело потупа плика, който жената държеше.

— Вътре е и сметката за хонорара ми.

Тя погледна в плика.

— Muchas gracias. Как върви сбирката, постъпват ли средства за „Тих пристан“?

Анджело поклати глава.

— Засега слаба работа. Трябва да ги подгрея със словото. Ония от кметството и щатската управа ми показаха среден пръст. Нямали средства. Я върви го кажи на жена, която току-що са изритали от къщи на студа. Ако не беше приютът, щеше да бере студа и да се свива по кашоните.

Мърси отпусна длан върху рамото на Рос.

— Аз дарих петдесетачка. Щеше ми се да са повече, но дотук ми се простират възможностите. Нали напуснах агенцията.

— Точно така, напусна я. Край на тия дивотии — потвърди Анджело.

— Браво на теб — похвали я Рос. — Ще видя дали не можем да те вземем при нас. Как си с компютрите?

— Няма ме никаква — поклати глава момичето.

Рос я докосна по китката.

— Е, ще се опитам да уредя нещо.

Мърси ѝ се усмихна признателно. Рос тъкмо си бе изпила питието, когато в стаята влезе млад негър с широко чело и тяло на тежкоатлет. Отиде при Лу Анджело и му пошушна нещо, след което адвокатът се свъси и стана от леглото. Понечи да излезе от спалнята, но се сети, че държи дипломатическото куфарче. Връчи го на Мърси Хауард.

— Пази го като зеницата на окоето си — заръча й той. — Не пускай никого да припарва до него. Връщам се веднага.

Чернокожият намигна на Мърси.

— Чух, сладурано, че си напуснала бранша.

Тя разшири ноздри и се извърна.

Лу Анджели изгледа на кръв негъра, който сви рамене, демек „Какво толкова се втеляваш пък ти?“. Адвокатът му се тросна да си гледал работата, после излезе от стаята, следван от негъра, който стъпваше напето.

Щом останаха сами, Рос попита Мърси:

— Кой е тоя пуяк?

Момичето поклати глава.

— Кливланд Нобълс. Ченге. Понякога си въобразява, че е голямата работа. В събота и неделя е охрана в клуб „Ацтек“ на Десето Авеню.

— А какво търси тук?

Мърси вдигна рамене.

— Знам ли. Тая чернилка изобщо не ме интересува. Лу го е вредил да кара някакъв съдия до Бостън. Само заради това го търпи. Съдиите си падат по покера. Не си говорят за друго с Лу. Карти, хазарт, мангизи. Съдията вечно е закъсал за пари.

— И богат да си, и беден, не е зле да ти се намират мангизи. Хубави обувки имаш.

Мърси изопна дълго краче.

— Лу ме харесва на високи токчета. Сутринта ме заведе да ми купи едно друго. Взе ми ги специално за тази вечер.

— Само твоите са от истинска кожа. А защо все го мъкнеш с теб? Защо Лу не ти преведе малко парици за кредитната карта?

— Понеже нямам кредитна карта. И надали някога ще имам. Какво става, защо гледаш така?

— Защото липсва нещо — отвърна Рос — беше надзърнала в плика, който й бе връчил адвокатът. — Един договор, който Лу трябваше да състави. Не го виждам.

— Ами сега!

— Искаме да уволним един тъпанар. За да не ни съди, смятаме да сключим с него много изгодно споразумение: за тлъсто

обезщетение, кола, от фирмата и медицинска осигуровка. Лу трябваше да го състави. Я виж в куфарчето. Може би е там.

Мърси Хауард изобщо не се колеба.

— Ама, разбира се.

Както държеше куфарчето върху коленете си, тя го отвори и погледна вътре. „Ей това се казва жена! Сладка и тъпа като кокошка“ — помисли си Рос.

— Мале, съвсем съм превъртяла — възкликна младата негърка. — Дори не знам какво търся!

— Дай да видя аз — предложи Рос и стрелна с очи вратата.

„Господи, дано Лу се позабави още една минута. Хайде да са две!“ — замоли се тя. Преброи шест бели плика. В незапечатания имаше пачка от петдесетдоларови банкноти. И други два бяха натъпкани с пари. Дотук съдията Райнър определено изпреварваше в набирането на средства „Тих пристан“. Трите останали плика бяха запечатани и бяха съвсем тънички. Какво ли имаше в тях? Може би писма. Или чекове. Всички бяха адресирани до Лу Анджело и адвокатската му кантора на Медисън Авеню. Всичките бяха с еднакъв адрес на подателя и с клеймото на окръг Дъчес.

Рос затвори дипломатическото куфарче.

— Споразумението не е вътре — оповести тя. Надзърна и в кафявия плик. — Я да видим тук! Ето на, знаех си аз. Пъхнало се е под договора за нови записи.

— Добре, че го намери — зарадва се и Мърси.

Рос извади договорите от плика и ги погледна. Прелисти ги и пак ги пъхна вътре. После взе от дамската си чанта химикалка и бележник и си записа името и адреса на подателя върху пликите в куфарчето на адвоката. Разтърка тила си. Едно на нула за Хари. Беше уредил тя да дойде на благотворителната сбирка и бе възнаградена пребогато. Беше потвърдила, че Лу Анджело наистина е доверено лице и куриер на съдията и му пренася подкупите. Беше научила и че Мърси Хауард няма кредитни карти. А това означаваше, че Лу Анджело оставя подире си пътечка от банкноти, с които плаща сметките на своята любовница.

И накрая Рос знаеше къде да намери свидетел, който да потвърди, че съдията Райнър наистина е закоравял комарджия. Този

свидетел се казваше детектив Кливланд Нобълс, който караше с автомобила съдията на покерджийските му сбирки извън щата.

Погледна си часовника: десет без петнайсет. В десет имаше среща с Кони и изгаряше от нетърпение да го види. Не беше слагала и залък в уста от днес следобед, когато бе хапнала заедно със сестра си в пицарията.

Вдигна поглед и видя Лу Анджели, ухилен до уши, да върви към нея. Умираще си да помага на другите. Най-малкото на изпаднали в беда жени, които сякаш пробуждаха гражданската му съвест.

Той хвана Рос за лакътя.

— Днес ти върви. Ела да те запозная с един човек. Във връзка с развода ти.

Тя си погледна часовника.

— Хайде да е друг път, Лу. Имам среща с Кони.

Тази вечер Лу Анджели се държеше като истински християнин с всички жени. Сега бе дошъл редът и на Рос. Той я поведе към вратата.

— Пристигна току-що. Отбил се да помогне на „Тих пристан“. Така да се каже, нечакан гост.

Тя се опита да се отскубне, но Анджели я стискаше здраво. Не че ѝ причиняваше болка, а сякаш намекваше, че знае кое е най-добро за нея.

— Не си размислила за развода, нали? — попита я.

— Не, не съм, но...

Какво друго можеше да каже?

— Няма „но“. Обясних на приятеля си за какво става въпрос и той изрази желание да помогне.

— Кой е този приятел?

— Съдията Райнър. В другата стая е. Очаква да се запознае с теб.

ПРИЯТЕЛ В НУЖДА СЕ ПОЗНАВА

Рос си спомни какво ѝ бе казвал Хари: „Почти във всички случаи ще простят на пълководеца, че е бил разгромен, но не и че е бил изненадан.“

Тази вечер тя бе допуснала да я изненадат. Грешка!

Шофьорът на съдията Райнър — Кливланд Нобълс, не бе дошъл току-така на благотворителната сбирка. Бе докарал Райнър да си прибере рушветите. Да вземе пари, които да профука на покер.

Но нямаше да получи и цент от Анджелио — най-малкото докато адвокатът не прибереше нещичко и за себе си. Затова и Мърси Хауард стискаше дипломатическото куфарче.

Съдията Райнър беше в жилището на Лу Анджелио. Само да се пресегнеше, и щеше да докосне Рос.

В мига, в който я видеше, щеше да се сети, че тя е ченге. Разследването щеше да се издъни и тя щеше да стане за смях в отдела.

Рос Магелан. Някаква си жена, хванала се да работи като полицай под прикритие, е провалила случай само защото не си е отваряла очите на четири и е допуснала престъпникът да я разкрие.

Дланите ѝ бяха потни, устата ѝ беше пресъхнала. Къде ѝ беше акълът, та да допусне такава издънка?

Някой я потупа по рамото и тя направо си глътна езика. Обърна се — камък ѝ падна от сърцето, когато видя Хари, който ѝ подаваше клетъчен телефон.

Въздъхна от облекчение. Хари! Бог да го поживи!

Той ѝ намигна.

„Хващай се за сламката — помисли си жената. — Яхвай вълната, пък да става каквото ще!“

Сърцето ѝ биеше като обезумяло.

Тя зачака.

Хари трябваше да направи първия ход.

— Неприятности — рече ѝ той.

— Какви? — попита Рос и усети как пламва.

— Разбили са офиса.

Хари, който стоеше с гръб към Лу Анджели, ѝ подаде телефона. Погледна я, както само той умееше да го прави: със сведена глава, с едва загатната усмивка. Владееше безупречно играта.

— Току-що се обади охраната на сградата — продължи той. — Спипали са Рей Еспиноза точно когато е задигал папки и кореспонденция. Слагал ги е в кашони и ги е товарел на колата. Договори, хонорарни листове, компютърни разпечатки. Според човека от охраната ченгетата са задържали Еспиноза, а той се кълнял, че не прави нищо нередно и е станала грешка. Викат ни да потвърдим самоличността му. — Той се обърна към Лу Анджели. — Аз съм Хари Едуардс, шеф на сигурността в звукозаписна компания „Джи анд И Рекърдс“.

Бе научил и Рос на изкуството да си избира фалшиви имена, когато работи под прикритие. Запазваш истинското си малко име, а за фамилното измисляш име, което да започва със същата буква, както истинското. Така няма да го забравиш. Освен това така преспокойно можеш да носиш монограмите върху накитите и дрехите, без да будиш подозрения. Както изтъкваше и Хари, когато си с лошите, е за предпочитане името и инициалите ти да съвпадат, инак можеш и да загазиш.

— Еспиноза ли? — повтори Лу Анджели. — Току-що съставих договор на негово име. Онзи, дето искате да го изритате, нали?

— Да — потвърди Рос. — Доста сприхав е. Затова и тази вечер Хари е с мен. Еспиноза ме е заплашвал два пъти.

Всъщност Еспиноза беше приличен на мишка дребосък с жена, която тежеше цели четирийсет килограма повече от него. Държеше го под чехъл, по сто пъти на ден му звънеше в службата, случваше се и да го злепоставя. Доколкото знаеше Рос, тъкмо тая жена го бе накарала и да краде. Бе завеждал отдел „Продажби в чужбина“ във фирмата на Глория Пас, накрая обаче на нея ѝ беше писнало от кокошкарските му кражби и го беше изритала. Беше го уволнила, но му бе осигурила и прилично обезщетение, в замяна, на което Еспиноза бе обещал да не я съди, задето го е изгонила.

Къде ли беше сега Еспиноза? Сигурно отдъхваше на Кайманите заедно със своето дебелогъзо женище.

Рос долепи клетъчния телефон до ухото си.

— Еспиноза вече се е хванал на работа другаде. Затова и изнася документация. Още ли е в офиса?

— Да, заедно с кашоните. Но не бива да позволяваме да се стига до съд. Ченгетата обаче отказват да го пуснат, докато не потвърдим самоличността му и не снемем всички обвинения.

Рос кимна.

— Как се казва шефът на ченгетата?

— Сержант Хърстън. От участъка в Южен Манхатън.

Долепила телефона до ухото си, Рос обърна гръб на Лу Анджели. Нямаше връзка. Не се чуваше дори сигналът „Свободно“.

Бърза усмивка, после:

— Сержант Хърстън ли е? Обажда се Рос Марино, шефката на „Джи анд И Рекърдс“. — Престори се, че слуша. Сетне: — Да, Рей Еспиноза работи при нас. По-точно, работеше.

Погледна Лу Анджели — на лицето ѝ се четеше раздразнение. Беше се вживяла в ролята.

— Но тази седмица прекратихме договора си с него — допълни тя. — Всичко е уточнено в споразумението, съставено от моя адвокат.

Лу Анджели кимна. Рос си помисли: „Готово! Хвана се!“ След това каза:

— Ще ви бъда признателна, сержанте, ако не задържате господин Еспиноза. Може ли да говоря с него? Добре, идваме веднага. Аз и шефът на сигурността.

Затвори телефона и го върна на Хари. Сетне се обърна към адвоката:

— Сега не мога да се срещна с никого, дори със съдията. Както виждаш, неприятности, трябва да се оправяме.

— Влизам ти в положението — отвърна той. — Знаеш ли, точно сега е моментът да хванеш Еспиноза да подпише договора. Притиснат е до стената и няма да откаже.

Рос кимна.

— Вярно, бе.

— Ще ми кажеш какво смяташ да правиш с тоя развод — допълни адвокатът. — Ние със съдията винаги сме на твое разположение.

Тя му благодари и махна за довиждане на Мърси Хауард.
Погледна Хари.

— Хайде, води.

Тъй отвърна: „Нали това ми е работата“, и се запъти към вратата.
Рос го последва.

ЧЕРНА НЕБЛАГОДАРНОСТ

Той видя как Магелан излиза от конгресния център и спира да погледне към надвисналите дъждовни облаци. Беше десет и половина вечерта.

След нея излезе и Павлидес, който отвори чадър и я хвана под ръка. Дватама прекосиха бързо тъмната, мокра от дъжда улица.

Павлидес изглеждаше ядосан. Направо бесен.

Не отидоха далеч. Влязоха в денонощната закусвалня срещу конгресния център, заведение в стила на трийсетте години с плакати от времето на сецесиона, барплот от неръждаема стомана и музикална кутия, от която звучеше суинг от четирийсетте.

Невидимия беше спрял така, че да държи под око заведението — зад камион, от който разтоварваха за утрешната изложба в конгресния център играчки динозавърчета.

Центърът се помещаваше в огромна сграда, разпростряла се между пет пресечки на Десето Авеню — от Четирийсет и пета до Петдесета улица. Някои го смятаха за място, удобно за изложения и панаири, но за Невидимия той бе петнайсететажно чудовище от стъкло и метал. Пришка върху пейзажа, обида за окото.

Но Невидимия не беше тук, за да гледа грозната архитектура или дори да шпионира Магелан и Павлидес. Не и този път.

Имаше среща с един от колегите на Павлидес; обединяваше ги омразата им към гърка. Тази омраза бе родила съюз, който щеше да свърши работа и на двамата. И от който най-вече щяха да спечелят пари. По-точно, петдесет милиона долара.

Пак от този съюз зависеше бъдещето на Невидимия с Магелан. Да не говорим пък за твърдото му намерение да прати Павлидес в затвора.

Дали пък колегата на гърка нямаше да реши, че е твърде опасно, и да бие отбой? Надали. Невидимия беше убеден, че можеш да държиш хората изкъсо само ако им вземеш страха. Ако им вгълпиш, че

единственият начин да се отърват от този страх е да ти се подчиняват безусловно, без да задават въпроси. Само чрез страха можеш да ги подчиниш на себе си. Не със състрадание или дружелюбност, а със страх. Дали Невидимия бе успял да насади този страх у колегата на Павлидес? Напълно.

Отхапа от сандвича с пуешко месо, който си беше взел от закувалнята. Месото беше възсухо, марулята — доста спаружена. Отпи от сока от боровинки, накрая гаврътна и кафето. Е, не беше върхът на кулинарното изкуство, но поне нямаше да прегладнее, докато се прибере.

Включи чистачките на колата. Имаше опасност шумът им да заглуши Мария Калас по уредбата. Тя пееше ария от „Тоска“, любимата опера на Невидимия. И както обикновено беше изумителна. Самото съвършенство. Дори нейната Медея или Норма не можеха да се мерят с това изпълнение.

Невидимия отхапа от киселата краставичка в сандвича и загледа Павлидес. Гъркът се беше поуспокоил, но пак беше ядосан. Седеше точно до прозореца, срещу Магелан, и клатеше раздразнено глава. По едно време дори вдигна ръце и се сгърби на стола. Невидимия се подсмихна. Нищо не бе в състояние да го развесели повече от несретите на гърка.

Пусна празната опаковка от сока в хартиения плик. Тази вечер Магелан го беше вбесила.

Преди половин час си беше тръгнала от благотворителната сбирка на Лу Анджели, за да се срещне с Павлидес. Точно тогава Невидимия страшно се ядоса. Защо ли? Защото Магелан не си бе направила труда поне да благодари на човека, който ѝ подсигуричаше гърба и ѝ се беше притекъл на помощ — нямаше търпение да се хвърли в обятията на гърка. Каква черна неблагодарност!

Майката на Невидимия беше права. Живеем в неблагодарен свят.

Любовта му към Магелан беше опасно чувство. Всъщност той бе изпитвал същото и към другите жени. Беше се прехласвал по всяка от тях до степен да губи власт над себе си, обсебен от нещо, толкова мощно, че не беше в състояние да го проумее. Беше се оставял на волята на най-необузданите си инстинкти. Само като си спомнеше, и направо го досрамяваше. Но в миговете, когато се опитваше да разбере какво го прихваща, успяваше да прогледне и за истината. В

отношенията му с жените имаше нещо тъмно и необяснимо, към което той вече се бе пристрастил.

Клетъчният телефон иззвъня. Невидимия го беше оставил върху светлинното табло, за да му е под ръка. Но не го вдигна.

Продължи да гледа вторачено закусвалнята. Още две иззвънявания и телефонът млъкна.

Невидимия замърда устни — броеше секундите. Щом стигна до двайсет, телефонът звънна веднъж, после спря.

Невидимия си затананика заедно с Мария Калас, като си тактуваше с пръстена по волана. Не сваляше очи от заведението. Още си тананикаше, когато до него на седалката се вмъкна дребничък мъж.

— Толкова ли не можеше да го кажеш и по телефона, ами ме разкарваш? — сопна се той. — Караш ме да се промъквам през страничния вход и да се прокрадвам в тъмното като някакъв престъпник. Какво, да те вземат мътните, ми разиграваш тия сценки в стил Джеймс Бонд?

Мъжът — Дени Ринко, приближаваше трийсетте, имаше тясно чело, проскубана брадичка и мънички сплескани уши. Едното му око бе разположено по-високо от другото. Зеленото му пончо с качулка лъщеше от дъжда, дънките му бяха сцепени на коленете. Мъжът носеше издуто куфарче. Около врата имаше татуировка на синя бодлива тел.

Беше компютърен програмист в охранителната фирма на Кони Павлидес. Според Невидимия поне с компютрите Ринко проявяваше блестящ ум, съобразителност и невероятно въображение. Но иначе си беше голям некадърник. По характер си падаше мекушав, злопаметен и лесно се хващаше, ако му правиш четки. Ала най-неприятната му черта бе, че не търпеше и най-дребната забележка, а вечно подхвърляше някакви тъпотии, с които засягаше чувствата на другите.

— Малка промяна в плана — поясни Невидимия. — Освен това никога не обсъждам такива неща по телефона. Би трябвало вече да го знаеш. Колкото до Джеймс Бонд, исках да се уверя, че не те следят. Иначе щеше да се простиш с живота.

— Моля? — възкликна Ринко.

— Ако освен теб в колата се бе качил още някой, щях да го застрелям на място. Само в твой интерес поисках да ми съобщиш, че идваш.

Другият завъртя очи.

— Майко мила! Уж си полицай, а да ми дрънкаш такива небивалици? С това ли се занимавате там в полицията, да трепете хората?

— Сред нас се навъртат неприятни типове, Дени. Понякога се налага да прочистваме стадото. Но най-често успявам да се сдържа.

— Правилно. За откачалки като теб има програми, състоящи се от дванайсет стъпки.

Невидимия кимна към закусвалнята.

— Както гледам, вие с Павлидес пак сте се хванали за гушите. Бива си те да го изкарваш от кожата.

Ринко поклати глава.

— Махни го тоя лайнар, въобразил си е, че е голямото добрутро. Още от първия ден се заяжда.

— Толкова ли не можете да намерите общ език?

— Фирмата не ми се бърка в личния живот. От къде на къде тоя ще си вре гагата във всичко?

— Е, какво да те прави човек, падаш си по младичките момичета. Направо недоумявам защо не си станал шофьор на училищен автобус. Въпросното девойче нямаше и петнайсет години.

Ринко се почеса по рядката брадичка.

— Това си е моя работа, бе, човек. Момичето беше избягало от къщи. Какво да го правя, да го оставя да се скита немилото-недраго ли? Прибрах го, чудо голямо! Пък и ми каза, че била на седемнайсет. Хванах ѝ се.

— Много си лековерен, ще знаеш.

— А Павлидес да си гледа работата. Не съм му подчинен. Пък и във фирмата са доволни от мен. Мислят ме за гений.

— Павлидес е ченге — напомни му Невидимия. — Пенсионирано, осакатено, но пак си е ченге. Станеш ли веднъж полицай, оставаш си такъв до гроб. Само да звънне на приятелчетата си, и ти, дето е думата, увисваш.

— Божичко, обичах Рита. Беше по-различна. Мислех да се оженя за нея.

— Да, бе, как ли не! И тук се появява Павлидес, който ти разказва играта и слага край на една от най-великите любови на нашето време.

— Каза ми да съм избирал — вметна Ринко. — Или да съм прател Рита при майка ѝ и баща ѝ, или съм щял да търкам нарове за изнасилване.

Невидимия се ухили.

— Чао, Рита! Но ако питаш мен, пак си намазал! Следващите десет години няма да се държиш за ръчичка с някое черно, дето оная работа му е половин метър.

Ринко се изплю през отворения прозорец на автомобила.

— А знаеш ли какъв номер им извъртя Павлидес днес? Бяха ми предложили да ме наемат за консултант. Пет бона, за да сложа програми на компютрите в „Джуба Рекърдс“. Работа за някакви си два дена. А оная, моля ти се, ми забранява. Изложбата за играчки била по-важна. Нека свършела и чак тогава можело да работя странично. И сега какво, ще се скъсам от бачкане заради него и заради оная тъпанар, тлъстия японец с тлъстите му куклички.

— Я да видим правилно ли разбрах — прекъсна го Невидимия. — Павлидес настоява да работиш само за охранителна фирма „Филбин“, която ти плаща заплатата. Ти обаче си на мнение, че хем трябва да си прибиращ пълната заплата, хем да чукаш странично колкото ти душа иска.

Ринко скръцна със зъби.

— Когато постъпих, им обясних, че ще продължа да работя и за други фирми. Сега ни в клин, ни в ръкав тоя негодник Павлидес се държи, сякаш изобщо не знае. Не ми плащат достатъчно, затова ще работя и с други клиенти. Щом не им харесва, да ме уволнят, и толкоз.

— Чакай малко, още е рано. И понеже стана дума за странична работа, как върви в Дирекцията на полицията?

Другият извади от куфарчето пластмасова бутилка минерална вода „Евиан“, отпи, после се оригна.

— Да им се не види и на запръжките — изруга той. — Ще ми продупчат дупка в стомаха. В Дирекцията на полицията си е лудница. Вися там по три дни в седмицата. По два-три часа на ден. Аз и още сума ти консултанти работим с компютърджиите на дирекцията. Ъпгрейдваме софтуера, съставяме нови програми, създаваме бази данни, съгласуваме с полицейските участъци. Покрай престъпниците изкарвам добри мангизи. Не мога да се оплача.

— Понеже те вреди Павлидес. Забрави ли, че той те препоръча? Помага ти да събереш някой и друг долар за кинорежисурата. „Всъщност искам да стана режисьор.“ Нали така му се вика?

— Ще успея, ще видиш! Ще ги събера тия сто хиляди, без майтап! Таксите за Нюйоркския университет плюс парите, с които ще се изръся за дипломния филм. За да го завърша, ми трябва още петдесет бона. И тук се появяваш ти.

— Моля?

— Нали от сделката ще получа половин милион? Разчитам на това.

Другият се почеса по носа.

— Ще видим.

— Та снимам филма, с който ще се дипломирам, и го отнасям в Лос Анжелос, за да им покажа на ония, мангизлиите, че ставам за режисьор. Павлидес може и да ме е уредил, но от Нюйоркската дирекция на полицията ме взеха, понеже си чаткам от работата. Опре ли до компютрите, съм най-добрият.

— Дума да няма, много си ни срамежлив и скромнен.

— Какво да правя, бе, човек, като съм се родил велик!

— При всички положения кярим. Колкото повече компютърджии работят в дирекцията, толкова по-добре. Щом направим удара, ще има да се чудят кой стои в дъното. Заподозрените ще са много.

— А, без тия — възропта Ринко. — Нали обеща да направиш така, че да не ме заподозрат? Хей, да не ме натопиш?

Другият мъж го погледна.

— Няма. Разчитай на мен.

— Да съм разчитал! С други думи, майната ти, Дени.

Невидимия намали звука на уредбата и рече:

— Я да си припомним времето, когато се запознахме. Беше загазил здравата. Накрая се споразумяхме. Помниш ли как стана това?

Ринко разтърка рамото си и се отдръпна от другия мъж.

— Заклучих те в багажника на колата — напомни му Невидимия. — Дадох на заден и се блъснах със седемдесет километра в час в тухлена стена. Цели три пъти. Помниш ли, а?

— Щеше да ми избиеш пломбите — отвърна Ринко. — Накрая ме присви такъв главобол, че цял месец не можех да си намеря място. Слушай, накъде биеш?

— Няма да спориш с мен. Ето накъде.

— Изплъзна ми се от езика, бе, човек, какво толкова? Та за какво ме повика? Спомена, че планът се променял.

— Няма да е след месец — уточни Невидимия. — Нанасяме удара след пет дена.

Ринко го зяпна недоумяващо.

— Майко мила! Какво си се разбързал такъв?

— Лаптопът с теб ли е?

Ринко пипна куфарчето.

— Не се разделям с него.

Невидимия бръкна във вътрешния джоб на сакото, извади сгънат лист и му го подаде.

— Сканирай го. — Връчи му и мъничко фенерче във формата на писалка. — Свети си с това, за да не привличаме вниманието. Щом приключиш, ми го върни.

Ринко зачете, без да продумва. Накрая се ухили.

— Не се обиждай — рече, — но каква е тая дивотия? Хареса ми. Как ти хрумна?

— Вкарай го в компютрите на Павлидес — отсече Невидимия. — Вкъщи и в службата. Изчакай два дни и провери. Свържи се с фирмите и се увери, че всичко е станало, както го искаме. Използвай кредитната карта на гърка.

— Фасулско. Имам достъп през цялото време. Все пак съм колега на тоя тиквеник. — Погледна страницата. — Но защо променяме плана? Защо изтегляме нещата с три седмици напред?

Невидимия погледна към закусвалнята.

— Живеем в неблагодарен свят.

— Моля?

— Някои неща ще се решат през следващите пет дена. Едно разследване, по което работя. За безследно изчезнали хора. Това ти е достатъчно.

Ринко кимна към камиона.

— Знаеш ли как се казват динозавърките лесбийки?

— Не, но съм сигурен, че ти ще ми кажеш.

— Лизалотапути.

— Лизалотапути, значи. Нямам думи!

Ринко завъртя глава към закусвалнята.

— Тая не е лесбийка.

Невидимия си избърса пръстите в хартиена салфетка. От три неща в тоя живот няма спасение: от смъртта, от данъците и от тъпотииите, които Дени Ринко ще изръси. Знаеше прекрасно накъде бие Ринко с тия простотии за лесбийките. Не можеше да му затвори устата, затова пък можеше да му натрие носа. Да го остави да се развихри и после да му даде да се разбере. Човек се учи от опит. И Невидимия щеше да покаже на Дени колко е важно да умееш да си държиш езика зад зъбите — да му е за урок.

— Имаш му зъб на Павлидес — продължи Дени. — И ще му подложиш крак. Страхотно! Това си е ваша работа. Стига да си получа парите, ми е все тая какво ще го правиш. Първо си мислех, че имате някакви сметки за уреждане като ченгета. Не знам какви, не си ми казал, а и аз не съм те питал. Чак сега ми светна, че не става дума само за дрязги между двама полицаи. Страницата, която току-що сканирах. Начинът, по който ги гледаш. Всичко е заради нея, нали? Заради гаджето на Павлидес?

Невидимия не отговори.

Ринко остави куфарчето върху светлинното табло.

— Влизам ти в положението. Тя си е парче и половина. Нямам нищо против и на мен да ми посвири.

— Да ти посвири ли? — изгледа го другият мъж.

— Да. Лягам си и тя да се разгърне със свирките.

Другият внезапно се нахвърли върху него. Стовари ток върху глезена му, после му бръкна с палец в окото. Последва бърз удар по гръкляна. Стисна го с все сила и му бръкна в гърлото, та той да не може да каже и гък. Главата на младежа отскочи назад и се подаде през отворения прозорец. Още малко и очите му щяха да изскочат от очните ябълки. От дъжда рядката му коса залепна за черепа. Без да маха ръце от шията му, Невидимия го дръпна обратно в купето.

Внезапният удар беше обезсилил Ринко, не че той имаше някакви шансове да се справи с Невидимия. Сега обаче единственото, което можеше да направи, бе да хване китките на другия мъж в напразен опит да махне дланите му от гърлото си. После усети как пръстите му се плъзгат, как потъва в мрак и непоносимата болка в лявото око малко по малко се притъпява.

Най-сетне ръката се махна от гърлото му, което сякаш гореше. Ринко едвам си поемаше дъх.

— Обидиш ли я още веднъж, и си труп! — отсече Невидимия.

Той отпусна хватката.

— Аз бях дотук — прошепна едва чуто Ринко. — Намери си някой друг. Писна ми.

Мъжът зад волана погледна право към камиона с играчките.

— Компютърните чипове се превърнаха в кокаина на деветдесетте години. Знаеше ли го? Пласират се лесно и безпроблемно. Трудно се проследяват. Всъщност сега си е доста безопасно да крадеш чипове, отколкото да пласираш дрога. Присъдите са много по-леки.

Ринко престана да разтрива врата си.

— Не много отдавна — продължи Невидимия, — някъде по времето, когато се хвана на работа във „Филбин“, трима въоръжени мъже със скиорски шапки на главите обраха фирма за компютърни чипове в Сохо. Ти си й бил консултант. Но си извадил късмет и точно когато е станал обирът, си се разболял — бил си пипнал някакъв вирус. Та обирджиите отмъкнаха нови-новенички чипове за един милион долара, които никой не може да проследи и да открие. Освен това убиха човек от охраната. Ченгетата така и не откриха кой им е помогнал отвътре. А винаги има вътрешен човек, нали така, Дени? Човек, който казва на обирджиите дребни подробности за охраната, кога зареждат склада и така нататък. Кой чипове да задигнат. И този вътрешен човек си е получил, разбира се, своето срещу информацията.

— А ти откъде научи? — поинтересува се Ринко.

— Много е важно да знаеш тайните на хората. Знаем всичко за онези, с които работя. По една щастлива случайност съм работил по случая.

— Изобщо не си ми споменавал.

— Пропуснал съм. Свързах обира с една банда вьетнамци от Китайския квартал. Но не успяхме да ги спипаме. Ако се вярва на информаторите, сновели между Хонконг и Китай. Още си се разхождат на свобода. Е, не всички. Един от тях е останал тук.

Ринко захапа устната си.

— Задържахте ли го? Издаде ли някакви имена?

— Да. Изля си душата. Каза ми всичко от игла до конец. Но ти, Дени, не бери грижа. Аз съм гроб, няма да те издам. Между другото, виетнамчето се казва Хан.

— Пийти Хан. Къде е сега?

Невидимия увеличи звука по уредбата.

— Пийти, по прякор Ушатия. Мале, какви уши, не съм виждал такива. Задуха ли вятър, нищо чудно той да полети. — Усмихна се, явно спомнил си нещо. — Имаше гадже от Флъшинг. Реших да се докопам до бандита чрез момичето. Три дена съм висял и съм държал под око къщата на родителите му. И хоп — една вечер що да видя — нашият влюбен Пийти Ушатия пристига да търси любов на неподходящо място. Побъбрихме си. Ти, Дени, си бил вътрешният човек, дал информацията за чиповете. Като нищо ще те опандизят за съучастничество във въоръжен грабеж и убийство. Ще има да търкаш нарове до Второ пришествие.

Ринко затвори очи.

— Къде е сега Пийти?

— Сканирай страницата в компютъра. И да вдигаме гълъбите, не ми се прибира по нощите.

Ринко включи лаптопа. След като свърши, върна листа на Невидимия и прибра компютъра в куфарчето. Невидимия завъртя ключа.

— А сега чупката! Ще ти се обадя.

Ринко разтърка натъртения си глезен, слезе предпазливо и затвори вратата след себе си. Обърна се и изгледа мъжа в автомобила.

— Не ми отговори на въпроса — рече му. — Къде е Пийти? Не съм чул да са го арестували.

— Има две задължителни правила, ако искаш да успееш в живота, Дени — отвърна Невидимия. — Правило номер едно: никога не казвай всичко, което знаеш.

После отпраши, а Ринко продължи да стои под дъжда и да се държи за гърлото.

18

РАЗГОВОРИ ПО ТЕЛЕФОНА

В пет призори я потърсиха по телефона в жилището ѝ в Уест Сайд. Тя обаче спеше и чу съобщението, записано на телефонния секретар, едва два часа по-късно.

Лейтенант Фарньоли ѝ се бе обадил да ѝ каже, че агентите от ФБР са надушили отнякъде как на благотворителната сбирка у Анджели се е разминала на косъм с издънката и едва не се е сблъскала със съдията Райнър. Фарньоли питаше дали Рос е объркала нещо, или просто не ѝ е провървяло.

Искал да чуе нейната версия. В кабинета му, в десет нула нула.

Агентите от ФБР имаха свои хора в Бюрото за борба с престъпността, които им донасяха. Фарньоли не ѝ го беше казал в прав текст. Не му се налагаше. За нея това беше ясно като бял ден.

Лабриола бе научил веднага за случката с Райнър. Сигурно му беше казал някой от хората на Фарньоли.

„Няма какво да си затваряш очите, моето момиче. Някой от колегите ти донася всичко на ония от ФБР“ — помисли си тя.

Дали Лабриола я държеше под наблюдение? Всичко беше възможно. Някой я следеше още откакто се бяха заели да разследват Райнър. Освен това бяха влизали в жилището ѝ, и то с вещица, каквато притежаваха само хората от ФБР, в този случай онзи дебелак от Джорджия — Франк Бийб.

Лабриола не беше вчерашен. Знаеше прекрасно, че прокурорът, който успее да изобличи съдията Райнър, ще се радва на бъдеще, толкова бляскаво, че чак ще го ослепи. Освен това беше наясно, че тръгнеш ли срещу царя, или го убиваш, или с теб е свършено. Че в разследването на Райнър няма място за грешки. Обърка ли нещо, няма втора възможност. Трябваше да го спипа от раз, и то така, че той да не му се изплъзне. Иначе тежко му!

Рос не даваше пет пари за амбициите на Лабриола. Нека си мечтае човекът — гладна кокошка просо сънува. Но ако именно той

беше пратил хората си в апартамента ѝ, наистина бе прекрачил всички граници.

Тя се беше изплашила до смърт. И по-лошо, заради нея си беше изпатила и Чеси. Сестра ѝ, слава Богу, се бе посъзвела. Бяха се чули предната вечер — за изненада на Рос Чеси говореше съвсем нормално и изобщо не я винеше за нищо. Доктор Декарло беше предупредил Рос да не отваря дума за случката с пистолета. Тя нямаше да забрави скоро думите му да не си играе повече с огъня и да не излага сестра си на опасност, защото следващия път момичето може и да не се оправи.

Бе готова да прости на Лабриола, задето са ѝ влизали в къщата. Но първо искаше да си изясни нещата.

В десет и петнайсет влезе в кабинета на Фарньоли. Всички вече бяха там. Той я изгледа на кръв, задето е закъснела. Хари Ърлс, Глен Форд и Арти Франчезе бяха насядали по столовете в различни краища на кабинета. Там беше и специалният агент от ФБР Франк Бийб Мечока с неговите островърхи каубойски ботуши — закусваше чили по мексикански с царевична питка. Погледна Рос така, сякаш е изтъргуval венчалната халка на майка си колкото да ѝ подуши гащите. Ама че леке!

Мина ѝ през ума да го пита дали напоследък е прониквал с взлом в чуждите къщи, но се отказа. Само щеше да си навлече главоболия, ако го обвинеше без доказателства.

Бюрото за борба с организираната престъпност беше към Дирекцията на полицията, но имаше клонове из целия град. Рос беше към клон, който се намираше в Гринидж Вилидж, на Седмо Авеню. Помещаваше се над шахматен клуб, на втория етаж в шестетажна дървена сграда, виждала и по-добри времена. Някои биха я определили като порутена. В този квартал обаче тя минаваше за живописна.

Тесният като килийка кабинет на Фарньоли беше със стени, облепени с червен плат, и гледаше към Кристофър Парк, по-точно към скулптури на две хомосексуални двойки: едната на двама мъже, които стояха прави, а другата — на две жени, седнали на пейка. Статуите бяха сложени през 1991 година, за да ознаменуват Стонуолските размирици, за които се смяташе, че са положили началото на движението в защита на правата на хомосексуалистите и които бяха започнали от другата страна на улицата, при вече съборената кръчма „Стонуол Ин“.

— Радвам се, че ни удостои с присъствието си — каза Фарньоли на Рос.

Тя седна на единственото свободно място в помещението — сгъваем стол, сложен точно пред писалището на Фарньоли. „*Най-ветровитото място.*“ Махна капачката от чашата с кафе, която си бе донесла.

— Извинявайте, че закъснях. Трябваше да свърша някои неща.

Фарньоли прокара пръсти през прошарената си коса, подстригана на канадска ливада.

— Да не би случайно да са свързани с нашето разследване?

— Ами да. Според Лабриола сме били на косъм да оплескаме всичко. Затова съм и тук, нали? Мен ако питате, вдига излишна паника, но това е личното ми мнение.

— Ще стигнем и до това, но след малко — рече Фарньоли. — Хари вече ми разказа за снощи. Според него става дума само за неприятно съвпадение. Твоята версия каква е?

— Същата като неговата — отвърна тя. — Името на Райнър не беше в списъка на гостите. Изтърси се като гръм от ясно небе, колкото да си прибере парите за комар. Иначе нямаше и да стъпи там. Не си го представям да подкрепя жени в беда, освен ако те не са покерджийки.

Франк Бийб си погледна питката.

— Сигурна ли си? Ами ако е наминал, за да види що за птичка си и да провери дали те познава?

Рос отпи от кафето.

— Сигурна съм, че не ме е видял. Както казах вече, дойде да си прибере парите. Ако Райнър ме беше забелязал, той знае, че съм ченге, и щеше да каже на Лу Анджели, който пък щеше да каже на мен.

Бийб се ухили.

— При тези думи направо мед ми капе на душата. Много добре си се разбирате с тоя Анджели. Да не ти носи и закуската в леглото?

Рос духна кафето, за да изстине по-бързо.

— Агент Бийб, я ми помогни да си подредя мислите. Нима ме обвиняваш, че спя с Лу Анджели?

Бийб огледа останалите да го подкрепят. Всички обаче си замълчаха. Нито я обвиниха, нито пък я защитиха. А тя искаше тъкмо това. Има неща, за които трябваше да се погрижи сама.

— Не ми приписвай неща, които не съм казвал, *детектив* Магелан — сопна се агентът. — И не ми се прави на интересна толкова рано сутринта.

Рос отвърна, без да го поглежда:

— Аз ли ти се правя на интересна? Как разбра?

Глен Форд сбърчи чело, уж го е прорязала болка, и намигна на Арти Франчезе, който още малко, и щеше да прихне. Хари Ърлс си позволи да се подсмихне, после погледна към тавана. Фарньоли си закри устата с длан и вдигна химикалката, сетне я пусна на писалището.

— Доколкото схващам, си говорила след снощната сбирка с Анджело? — попита той Рос.

— Да, сутринта. Това е една от причините да закъснея. Всичко е наред. Всъщност му позвъних, за да разговарям с Мърси Хауард. Уреждам ѝ нещо. Лу Анджело вдигна телефона. — Тя погледна към Бийб. — Федералните власти ще се поохарчат, но си струва.

— За какво по-точно? — поинтересува се Фарньоли.

— За фотосеанс — отвърна тя. — Пълна инсценировка. Адвокатът я „пенсионирал“ от агенцията за компаньонки и сега тя си търси някаква работа.

— И се кани да ѝ вземе жилище недалеч от конспиративния апартамент, който използваме в Ист Сайд. Това вече ми го съобщи вчера. Сега ми кажи нещо, което не зная.

— Нали ти казах, търси си занимавка момичето. Уредих ѝ да я снимат за обложка на „Джи анд И Рекърдс“. Глория Пас няма нищо против. Обясних ти, всичко ще бъде инсценировка, но няма да го знаят нито Мърси, нито фотографът. Ще го правим в истинско ателие със стилист, фризьор, гримьор и другите му салтанати. Мърси дори и не подозира, че изобщо няма да използваме снимките. На Глория ѝ е все едно какво правим, стига да не плаща тя. Другата седмица Мърси ще се включи и в рекламната кампания на звукозаписната фирма. Глория е организирала представяне на певец на салса, ще бъде в един бразилски клуб в Трай Би Ка. Мърси ще посреща гостите, ще им връчва рекламните материали и компактдискете, ще проверява списъка на поканените. А ще ѝ платим ние, федералните власти, де. Сега прилича на дете в магазин за бонбони. Навила си е на пръста да пробие в шоубизнеса.

— Ще разбием сърцето на клетото дете и ще му почерним живота — намеси се Глен Форд.

Рос вдигна чашата с кафето.

— Нали сме за това.

— Е, не знам — рече той. — При всички положения нямам нищо против да ми поплаче на рамото.

Арти Франчезе го шляпна по коляното.

— Наистина ли нямаш нищо против да я пуснеш да си поиграе с анакондата? Ами ако се разфучи и ти стовари някой чуку? Нима ще се изложиш на такава опасност?

— Я стига сте се лигавили! — скастри ги Рос и се обърна към Фарньоли. — Така ще се сближа с Мърси. — Много ми е признателна, задето съм я уредила с обложката. Направо да се разплачеш. Лу Анджело също ми благодари. Пак му подметнах за развода. Каза да съм му дадяла знак и щял да има грижата. Не ми спомена само какво ще ми струва това малко удоволствие. — Тя се извърна към Франк Бийб. — Трябват ми пари за Анджело, и то скоро. Очаквам да ги поиска веднага щом ние с Мърси започнем съвместната си „рекламна дейност“.

Бийб кимна.

— Стига да следя как ги харчиш.

Фарньоли се почеса по веждата.

— Понеже стана дума за пари, Хари ми каза, че снощи Анджело е събрал доста тлъста сума.

Рос кимна.

— Да, в пликове — все в брой. Кампанията по избирането на съдията Райнър за Съда по наследствени дела явно се е превърнала в златна мина.

Арти Франчезе вдигна ръка.

— Видях как някои му пъхат пари в брой. И двамата са известни дружки на Анджело и Райнър.

— Имена — отсече Фарньоли.

— Хулио Прадо. Работи при кмета на Бронкс. И Мейрън Голдман, онази лесбийка от градския съвет. Участва и в някои мощни еврейски благотворителни организации.

— Работата става дебела — ухили се доволно Фарньоли. — По време на разследването не само ще смачкаме фасона на оная гнида

Райнър, но ще подлеем вода и на доста пуерториканци, евреи и лесбийки. Само така! Нещо друго?

— Рос успя да надзърне в куфарчето — оповести Хари Ърлс.

Тя извади от дамската си чанта бележник.

— Видях едно име. Парк Лий Ким. Пишеше го върху три от пликовете в дипломатическото куфарче на Анджели.

— Господин Ким е най-богатият кореец предприемач в града — уточни Хари Ърлс. — Милионер. Пуска тлъсти рушвети, на когото трябва и на когото не трябва. Щом пликовете са били три, значи използва имената на различни дарители, за да бута подкупи на съдията. Обзалагам се, че са на мъртъвци — точно така днес се препират мангизите, отпускани на политиците. Ако господин Ким наистина го прави, значи нарушава закона. Тоест, в кърпа ни е вързан, каквото и да стане с Райнър.

— Заеми се с проверката — помоли Рос. — Адресът на подателя и върху трите плика беше един и същ. И ако щете, вярвайте, но този адрес е на господин Ким.

— Без майтап? — намеси се и Арти Франчезе.

— Съвсем са го ударили през просото — каза Рос. — Но какво да се прави, паралиите са си безочливи.

Фарньоли се обърна към Франк Бийб:

— Можеш ли да провериш в Имиграционната служба що за птица е този господин Ким?

— Дадено — кимна той.

— И виж гражданството му. Дали е американски поданик, или само временно пребиваващ, всичко. Ако е влязъл в страната със зелена карта, провери да не е фалшива. Виж дали си плаща данъците, има ли любовница. Ако е женен, дали си пада по тънката част и кръшка. Ако има любовница, как се казва тя. Ако ли пък е обърнал резбата, но го крие, още по-добре. Тъкмо ще го попритиснем. — Фарньоли връчи на Рос компютърна разпечатка. — Все за теб — каза ѝ той. — Дал съм и на другите. Проверихме информацията ти, че Лу Анджели живее на широка нога. Според разпечатката си права. Доста редкопръст е, пилее парите наляво и надясно. Обсипва малката Мърси с подаръци. Същевременно не забравя и законната съпруга. — Фарньоли вдигна шест пръста. — Миналата седмица се е изръсил за шест шити по мярка костюма, по пет бона единия. Други пет хилядарки е изхарчил за

обувки и ризки. Купил е за кантората компютри за десет бона. Сдобил се е с ново апартаментче във Флорида, а доколкото разбрах от вас, неустрашимите борци срещу престъпността, и жилището на адвоката на Парк Авеню не е от най-бедняшките.

Рос погледна разпечатката. Месечно Анджели харчеше петцифрени суми. И броеше парите веднага. Никакви забавяния и удръжки, никакви разсрочени плащания.

Лу наистина си живееше като Крез. Или крадеше, или получаваше най-тлъстите адвокатски хонорари след Пери Мейсън.

Рос сгъна разпечатката. Инстинктът не я беше подвел. Лу бъркаше в кацата с меда, значи беше неин. Все едно кога щеше да го спипа — дали тази или следващата седмица. Веднъж да си прибереше в джоба белязаните банкноти на ФБР, и щеше да се види принуден или да склучи сделка с федералните власти, или да иде в затвора.

А Рос хич не си го представяше зад решетките — нямаше да му се отрази добре на неговите години. Ами Мърси Хауард? На кого щеше да я остави? Лу знаеше правилата на играта. Щеше да направи правилния ход.

— Ако Анджели мами Райнър, значи мами и данъчните — каза Рос на Фарньоли. — Нещо не си го представям да си декларира доходите.

— Значи можем да го пипнем за укриване на данъците — съгласи се Фарньоли. — Само го накарай да ти поиска парите.

— Протегне ли ръчица, и край, пъха си главата в торбата.

— Плати му, както го изисква правилникът: на два пъти — вметна Франк Бийб. — Ще присъствам и двата пъти. Нека изпипаме всичко, за да сме сигурни.

— Точно така, да ме сигурни — подкрепи го и Глен Форд.

Фарньоли долепи длани към писалището.

— Е, хайде, разпускаме заседанието. И внимавайте да бием дузпата на Райнър, преди той да ни я е бил на нас. Само да надуши, че се опитваме да му подложим динена кора, и с всички нас е свършено. Браво на теб, Рос. Добре си се сетила за рекламата. Сближиш ли се с Мърси, по-бързо ще сгацим и Анджели. — Той откъсна най-горното листче от малък бележник и го подаде на Хари Ърлс.

— Пристигна късно снощи — поясни Фарньоли. — Един мой познат в Двайсети участък ми каза, че имали две коли, които сигурно

ще харесаш.

— Благодаря ти, Лу — рече Хари, след като взе листчето.

Изкупуваше почти на безценица стари полицейски автомобили и ги препродаваше на таксиметрови фирми. Ченгетата често работят странично, за да свързват двата края. Един колега на Рос, бивш член на екипа ѝ, майстореше бижута и ги продаваше направо в управлението. Тя познаваше полицаи, които се хващаха нощни пазачи, продаваха по телефона евтини акции или в почивните дни работеха като посредници в сделки с недвижими имоти. Хари търгуваше с полицейски автомобили втора ръка.

Ако не се брой работата в полицията, Рос и Хари почти нямаха допирни точки. Той си падаше по операта, тя — не. Беше особняк и домошар и вечер си седеше вкъщи, при сакатата си жена. Рос обичаше да танцува с Кони латиноамерикански танци. Хари беше пристрастен към тай-чи-чуана. Рос предпочиташе да свири на конга. Тя го уважаваше, но не го намираще за симпатичен. Беше опак и саможив. Никой от колегите не можеше да се сближи с него.

Кабинетът ѝ в Бюрото за борба с организираната престъпност приличаше на килер с бюро и два стола, гледаше към ръждясала вентилационна тръба. Тя тъкмо влезе с разпечатката в ръка, когато иззвъня телефонът. Човекът, който я търсеше, я хващаше в неподходящо време — Хари щеше да дойде всеки момент, за да обсъдят акцията с Мърси Хауард. Беше ѝ казал, че хрумването е добро, но искал да внесе някои подобрения. Съвсем в негов стил.

Рос долепи до ухото си безжичния телефон.

— Детектив Магелан.

— Слушай сега. Защото няма да висим още дълго тук. Обаждаше се Джаки Синия.

Крещеше както всички негри, когато са развълнувани или притеснени. Рече ѝ:

— Един човек иска да говори с теб.

— Вие ли сте детектив Магелан? — попита някаква жена.

— Кой се обажда?

— Джен Санчес. Разбрах, че сте ме търсели.

19

ЕДНА-ЕДНИЧКА ДУМА

Джен Санчес! Обаждаше се на Рос!

Тя затвори вратата на кабинета и се облегна на нея. Прокашля се и каза в слушалката:

— Къде сте?

— Не е важно — отвърна Санчес. — Разговарям с вас само защото ме помоли Джаки Синия.

Гласът ѝ беше като на всички наркомани: тих, провлачен, сънен, сякаш жената се унасяше. В него се долавяха страх и гняв. Рос си помисли, че след десет години и тя може да е на същия хал. И да се моли да доживее вечерта.

— Сама съм — увери тя Санчес. — Говорете спокойно.

Жената се засмя. Дрезгаво и кратко. Сякаш покрай ухото на Рос просвистя куршум.

— *Сама* била, моля ви се — каза тя. — Само си мислиш така! Ти от небето ли падаш? Толкова ли не знаеш, че не си сама, и точно това е страшното. Понеже си заобиколена с ченгета, си въобразяваш, че си в безопасност. Аз обаче ти казвам, че това са дивотии. Голяма наивница си. Чак ми се плаче.

— В какъв смисъл?

— Я да те питам нещо: защо ме търсиш? Познаваме ли се?

— Не, не се познаваме. Но съм те виждала на снимка. Приличаме си като сестри. И двете сме ченгета. И двете работим под прикритие. Имаме много допирни точки.

— Нямах представа колко си права. Ако знаеше, и ти като мен щеше да се скриеш в миша дупка.

Рос усети как на гърлото ѝ засяда буца.

— В какъв смисъл?

— В смисъл, че мъжът, който се опитва да ме очисти и ме направи наркоманка, също е ченге. Заради него бял ден не виждам. И се озъртам като подплашен заек.

— Знам.

— Друг път знаеш!

— Знам, че онзи тип, дето се опитва да те убие, е ченге.

— Значи имаш внедрен човек, който се е раздрънкарал за мен. Сякаш са ми малко другите неприятности. — Известно време Джен Санчес мълча. Сетне добави: — А ченгето, което ме преследва, е друга история. Ти го познаваш. Там е работата.

Рос стисна с две ръце телефона.

— Как се казва?

— Защо питаш? За да загазя още повече ли? И теб ще изпързая, хич не се заблуждавай. Допреди няколко дена успях да го забаламосам, мислеше ме за мъртва. После на сцената се появи ти. И той отново ме погна.

— За какво намекваш?

— Нима си мислиш, че Емилио се е самоубил? Я помисли още малко. И се запитай как въпросното ченге се е докопало до Емилио. Ако искаш да знаеш отговора, погледни огледалото.

— Нима намекваш, че аз съм виновна за смъртта на Албърт?

— Завела си го право при него. Но не си въобразявай, че ще допусна да го доведеш и при мен. Стой надалеч, чу ли? И сама ще се оправя...

Тя затвори.

След няколко секунди телефонът иззвъня отново. *Джаки Синия!*

— Тая мърла взе, че избяга. Видя полицейски автомобил и си плю на петите, все едно гонят нея. Тая не е добре. Трябва да я настигна. Ще се чуем по-късно.

Рос ритна вратата. „*Да го вземат мътните!*“

Затвори телефона — чувстваше се победена и беше ядосана. Идеше ѝ да строши нещо. Каквото и да е.

И точно тогава видя жабката, оставена върху настолния календар. Беше от хартия. Чудно хубава. Сгъната от лист жълта хартия и толкова малка, че се побираше в дланта ѝ.

Върху гръбчето ѝ със синьо мастило пишеше една-едничка дума: *Скоро.*

ХАЙДЕ ДА НЕ СЕ ПРЕСТАРАВАМЕ!

— Какво е това, нов начин да се бориш с престъпността ли?

— Кое? Това ли? Беше на бюрото ми, когато се върнах от кабинета на Фарнъоли.

— Хартиена жабка! А моята къде е?

— Сигурно още си се плацика в гъола.

Застанал на вратата в кабинета на Рос, Хари Ърлс се почеса по главата с гръбчето на папката, която държеше.

— Виждаш ми се притеснена. Да не те е страх, че ще ти излязат брадавици?

Рос завъртя жабката в ръцете си.

— Мисля си нещо.

„За Джен Санчес. И за ченгето, което ме следи, за да залови нея и да я очисти.“

Беше проверила стари броеве на вестниците, за да види по какви случаи е работила Санчес. Да намери нещичко, което да хвърли светлина, дали отношенията с колегите са били обтегнати. Но беше ударила на камък.

Следващата стъпка: да провери личния живот на Санчес. И всички, които тя е задържала по едно или друго време. Всички случаи, по които е работила. Всички ченгета, които е познавала някога.

Това означаваше Рос да почне още от полицейската академия. От първите години на Санчес в полицията, а после и като детектив. Да види какви са били отношенията ѝ с колегите, имала ли е сред тях приятели, ходела ли е с някое ченге. А това си бе равнозначно на цяло разследване, за каквото Рос нямаше разрешение.

И надали щеше да получи. Шефовете ѝ си бяха буквояди. „Не ти е възложено да разследваш Джен Санчес — щяха да отсекаат. — Само отдел «Кадри» има право да разследва служители на полицията. Затова трябва да предоставиш на колегите цялата информация, с която разполагаш. Работиш или за тях, или за нас. Избирай.“

Тя обаче не можеше да предостави на отдела нищо. Нищо освен разговор, подслушан от Фреди Паласио, ченгето, станало информатор. А инстинктът ѝ подсказваше, че Джен Санчес е загазила не на шега.

Рос остави хартиената жабка до кубчето листове. Наистина беше прелестна. Без да иска, я докосна с ръка. Тя подрипна. Рос изписка радостно.

— Видя ли, Хари? — възкликна младата жена. — Подскочи.

Пак тупна жабката по гръбчето. Тя подрипна още веднъж, удари се в купчината листчета и клюмна на една страна. Рос закри с длан устата си и погледна изумена Хари.

— Страхотна е, нали?

— Искане за търпение, за да направиш такава чудесия — отбеляза той.

— Знаем. Аз не бих успяла.

Вдигна жабката, за да я разгледа по-отблизо. Сигурно изобщо не беше за нея. Може би чистачката просто я бе забравила и тя беше подарък за някое от децата ѝ. И какво ли означаваше това „скоро“? „Бързо“ или „не след дълго“, или „преди известно време“? Или беше някакво съкращение?

Хари се подпря на рамката на вратата.

— Докато вървах към теб по коридора, говореше с някого. Някакви неприятности ли?

Рос допи кафето си. Беше споделяла за Джен Санчес само с Кони и с Джаки Синия. Не бе споменавала и дума за жената пред колегите от екипа. Защо да си усложнява излишно живота?

Забъркаше ли се с жената, значи трябваше да издири ченгето, което се опитваше да я очисти. Тоест, да си създаде врагове. Който тръгнеше *по каквато и да било причина* да преследва колега, полицай, веднага му излизаше име на подляр, слушалка и предател.

Рос предпочиташе да си държи езика зад зъбите и да не говори за Санчес. Особено пред ченгетата.

— Кажете ми, може пък да ти помогна — подкани я Хари.

Тя се облегна на стола.

— Този път няма нужда.

Смяташе да открие сама Санчес. Жалко, че не можеше да сподели с Хари — двамата се бяха сработили чудесно: „призракът“ с неговия опит, тя — с нейните инстинкти. Заедно бранеха

спокойствието на хората и пазеха обществото. А бандити и измет в петте района на Ню Йорк — с лопата да ги ринеш.

Беше свикнала да разчита на Хари и без него щеше да ѝ бъде много трудно. Ако не беше той, отдавна да е мъртва. Както онази полицайка под прикритие, загинала преди две години в пожар, избухнал в един публичен дом. Докато Хари ѝ пазеше гърба, това нямаше никога да сполети и нея. Хари не правеше грешки. Ако трябваше да избере на кого да повери живота си, щеше да предпочете него.

Той обаче си имаше и един недостатък: беше голям сухар. Приличаше на айсберг. Понякога направо я побиваха студени тръпки при вида му. Този човек никога не губеше самообладание. Владееше се безупречно.

Хари Ърлс, известен и с прякора Херцога, никога не преувеличаваше и не се изхвърляше. Дали беше перфекционист, или просто си беше кон с капаци? Вероятно и двете. При всички положения имаше мигове, когато се държеше много студено.

Рос още не можеше да проумее откъде идва тази негова вманиаченост по операта. Не познаваше друг полицаи, който да обича подобна музика. Сигурно, след като се пенсионираше, щеше да се изнесе в Италия, за да е по-близо до големите оперни сцени.

През цялата година държеше вкъщи коледна елха. Жена му обичала да я гледа.

Госпожа Ърлс обичаше още повече водката. Подобно на доста жени на полицаи, и тя се беше пропила. Въпреки това обаче Хари ѝ беше много предан.

Случваше се те с Рос да си говорят — само двамата. Както днес, когато смятаха да обсъдят плана ѝ да спечели доверието на Мърси Хауард, като уж я включи в измислен фотосеанс. Работеше ли под прикритие, Рос винаги разчиташе на съветите на Хари, които той ѝ даваше на четири очи. Без другите от екипа. Тя нямаше нищо против. Не ѝ пречеше, щом това му помагаше да я защитава.

В личния живот Хари беше голям чистник: не пиеше, не играеше комар, не използваше нецензурни думички. А в полицията такъв човек направо си заслужаваше да му вдигнат паметник. Колкото и да бе невероятно, Рос не беше чувала той да е изневерявал на жена си. Беше привлекателен така, както са привлекателни републиканците.

Обличаше се по-скоро строго, макар и не по последната мода. Рос бе забелязвала как го гледат жените. Стига да искаше, Хари преспокойно можеше, както се изразяваха ченгетата, да „чукне странично“. Но както личеше, се въздържаше. Ако беше женкар по душа, все щеше да намери начин да кръшка така, че да не го усетят. Той обаче не го правеше — беше си безупречен.

Имаше си любима думичка, която му беше нещо като девиз: ПРС, съкращение от „Предвидливостта е равнозначна на съвършенство“.

Все повтаряше на Рос, че ако предвидиш всичко до най-малките подробности, успехът ти е в кърпа вързан. Предвидливостта разсейва нерешителността. Тя дава насока в живота. Просто било задължително да предвиждаш всичко.

Понякога Хари прекаляваше с напътствията си, но Рос не можеше да му отрече, че знае какво говори. Всеки план, разработен от него, беше наистина безценен — човек можеше да бъде сигурен, че всичко ще мине по ноти. Заговореше ли Хари за работата в полицията, на лицето му неизменно се изписваше самодоволство.

Той свеждаше глава, гледаше надолу и се подсмиваше. Това бе сигурен признак, че се кани да се развихри. Точно както сега.

Все така облегат на рамката на вратата и стиснал папката под мишница, Хари ѝ рече:

— Не искаше да говориш и за онзи тип, когото си убила, но после ми каза всичко. Сигурно ти е олекнало.

— Божичко, беше преди цяла вечност.

— По-точно, преди година и половина. Горедолу по времето, когато започнахме да работим заедно. Лично аз не бих го нарекъл „цяла вечност“. Не ти се говореше за престрелката. Накрая все пак ми разказа.

— Защо да си кривя душата, наистина знаеш как да вадиш с памук душата на хората. А и папийонките ти са много хубави.

Хари докосна папийонката си.

— Подарък от жена ми за Коледа. Не си падам по кафявото, но не исках да я обидя. Продължавам да твърдя, че на човек му олеква, когато си изплаче душата.

Рос поклати глава.

— Благодаря ти, но не се налага.

— Какъв мръсник беше онзи, дето му тегли куршума. Да седне да изнудва педалите! Запознавал се тях по фитнес залите и клубовете за хомосексуалисти. Те го канели в къщите си и той взимал „за малко“ едно или друго. А щом те се опитали да си върнат вещите, ги размазвал от бой. Така бил наплашил жертвите си, че никой не смеел и да гъкне, камо ли да подаде жалба. После се появяваш ти. Успяваш да убедиш един от обратните да свидетелства срещу онзи копелдак. Една вечер нашият човек се отбива у педала, докато ти си там. Вади нож, а ти му пръсваш черепа. Край на представлението.

— После трябваше да минат два дни, докато дойда на себе си — уточни Рос. — Треперех цялата, но се оправих. Накрая се чувствах като всяко ченге, изпадало в такова положение. Радвах се, че съм отървала кожата. — Тя взе хартиената жабка. — Сега не мисля изобщо за това. Стрелях, понеже нямах друг избор — влиза си в работата. Трябваше да направя нещо.

— От тази случка разбрах всичко, което трябваше да знам за теб.

— Интересно, какво разбра?

— Че си решителна и опре ли ножът до кокала, не губиш самообладание. Възхищавах ти се. И трябва да отбележа, че оттогава това впечатление само се е затвърдило. Ти си най-доброто ченге под прикритие, с което съм работил някога.

— Наистина ли?

— Иде ти отвътре. Не съм срещал друг като теб.

— За мен мнението ти значи много.

Той ѝ се закани с пръст.

— Но не се главозамайвай. Правят грешки само онези, които са наясно с всичко.

— Правилото на Хари: никога не се главозамайвай! Не съм забравила.

— Дръж се за мен и ще умреш от старост. Но нека поговорим за Мърси Хауард. От тази работа със снимките може и да излезе нещо. Така ти и Лу Анджело ще имате прекрасна възможност да обсъдите „развода“. Кой ще ти бъде „съпругът“?

— Невъзможно е да си ти.

Той се обиди и Рос се изненада. После се насили да се усмихне.

— Бързаш да ме отрежеш, а? — подметна колегата ѝ.

— Вече каза на Лу Анджело, че си шеф на охраната, забрави ли?

Явно му олекна.

— Да, бе. Изхвърча ми от главата.

— Глен и Арти също са аут. Не е изключено Анджелио да ги е видял на благотворителната сбирка. Говорих с двама-трима от детективите. С Рой Амадо и Джери Зимерман. И двамата нямат нищо против. Нали го знаеш Зимерман, тутакси предложи да сме направели пробен меден месец. Да сме се убедили, че има съвместимост на характерите.

Хари отвори папката.

— Какво друго да очакваш от Зимерман? Каж ми, щом си избереш съпруг. Трябва да го запозная със случая. Имам едно предложение и за фотосеанса. Когато Лу Анджелио те попита какво ще правите със снимките, съобщи му подробности. Албум, певец и така нататък. Нека се чувства щастлив човекът.

Рос кимна.

— Ще го уточним с Глория.

— А сега да поговорим за хората, които ще те прикриват във фотоателието.

Тя вдигна ръка.

— Хайде да не се престараваме. За какво ще ме покривате? Все пак отиваме при фотограф, който само ще снима.

— Никога не сваляй гарда. Колко пъти да ти повтарям? В тази игра е възможно само една грешка.

— Я не се увличай, Хари! Този път наистина не се налага да ме прикривате. Ще се оправя и сама.

— Разследването на Райнър не е шега работа. Или се окичваме със слава, или хващаме гората и се спотайваме някъде, за да издъхнем далеч от чуждите погледи. Една издънка — само една, и ние сме история. Работим ли под прикритие, трябва да сме готови за всичко. Би трябвало досега да си го научила. Ще бъдеш вътре в сградата, вероятно зад заключена врата.

— Знам си урока, Хари. Повтарял си ми го до втръсване. „Никога не допускай между теб и колегата, който ти пази гърба, да има заключена врата.“ Ето, видя ли, помня. Но няма да бъда в публичен дом. Нито пък ще ходя в четири сутринта в Южен Бронкс. Разговарях с Глория. Тя ми каза, че ателието е съвсем безопасно. Ще се срещнем

там, ще бъдем заобиколени от хора. Там няма да има гангстери и престъпници. Всичко е наред, Хари. Наистина.

Рос се размърда на стола. Беше признателна, че той проявява такава загриженост. Но беше излишно да ѝ трепери като квачка. Поне този път.

Беше му задължена. Тепърва ѝ предстоеше да работи с него. Само това оставаше да си развалят отношенията. Но не можеше да си затваря очите и че Хари непрекъснато ѝ дава акъл и иска той да командва парада.

Напоследък ѝ се струваше, че едва ли не я държи на сиджимка. Трябвало, моля ти се, да я подсигурият на фотосеанса! И таз добра! Сигурно я взимаше на подбив. Защо да губят времето на толкова много народ? Фарньоли веднага щеше да се съгласи с нея.

Рос се усмихна и се опита да го обърне на шега.

— Единственото, с което щракат фотографите, Хари, са фотоапаратите. Не познавам този тип, но в ателието му надали бъка от гангстери.

Хари разтърка тила си.

— Глория работи с Пол Бофилс — каза. — И то от години. Ателието му се помещава в неговото жилище в Трай Би Ка. Снима звезди от шоубизнеса, главно музиканти, макар че съм виждал и негови фотографии на политици. Развеждал се е два пъти, движи с модели и има мотор „Дарли Дейвидсън“. Пада си по мощните машини. За този се е изръсил с цели осемнайсет бона.

Рос поклати глава.

— Ти ми скри шайбата! Детектив ли си или нещо друго? Я кажи, има ли нещо, дето да не знаеш?

— Знам всичко за всички, с които някога съм работил.

— Не се ли изхвърляш?

— Не, истината ти казвам.

Тя си помисли, че Хари все пак не знае всичко за нея.

— Скука — рече той. — Това е отговорът.

— Моля? Не те разбрах.

— Скука. Това щеше да е отговорът, ако бях задал въпроса.

— На гадателки ли си играем? За какъв въпрос ми говориш?

— Ти обичаш конете. Защо напусна конната полиция?

Рос сведе глава.

— Едно на нула за призрака.

Тя го погледна.

— Позна. Обичам коне и конната полиция ми доскуча. Затова и я напуснах. Не съжалявам.

Но Рос нямаше намерение да си разголва душата. Назад към димните завеси, невинните лъжи, неизречените мисли!

Към потайността! Благодарение на нея бе оцеляла, докато се бореше с престъпния свят. Пак с нея предпазваше и сестра си.

Нямаше опита на Хари. Но ако не друго, знаеше едно: никога не разкривай тайните си. Ако не искаш да те предадат, дръж си езика зад зъбите. Който мълчи, не свидетелства сам срещу себе си.

Тайните ти могат да бъдат използвани срещу теб, за да те унищожат. Никой не го знаеше по-добре от Рос.

Тайни и предателство. Работата на полицаия под прикритие се свеждаше точно до това.

— Доскучало ѝ било — повтори Хари. — Само това ли ще ми кажеш?

— Такива са си ченгетата под прикритие. Вечно крият нещо.

— Не, не крият. *Преструват се*. Тази дума е по-подходяща.

Рос се вцепени на стола. *Преструват се ли!* Чувстваше се притисната до стената. За какво ли, дявол го взел, намекваше Хари?

Той пак разтърка тила си и се вторачи в пода.

— Добре, нека бъде както искаш ти. Във фотоателието ще идеш сама. Без полицаи, които да ти прикриват гърба.

Вдигна глава и я погледна: показваше ѝ, че знае за нея повече, отколкото показва.

21

МИНАЛОТО

Хари Ърлс слезе в сумрачното мазе в къщата си в Куинс, отвори сейфа в пода и извади десет хиляди долара в брой. Пъхнати в същото дипломатическо куфарче, с което бе проникнал в жилището на Емилио Албърт.

Задръстеното с какви ли не боклуци мазе беше с нисък таван, циментов под и влажни стени. Тук държаха градинарските инструменти, стари дрехи, счупени градински мебели и комплект стикове за голф, към които бе посягал само веднъж.

И, разбира се, сейфа.

Беше от най-хубавите, огнеупорен, и бе невъзможно да се разбие. Хари бе взел допълнителни мерки — беше запоил към долната част стоманена пластина и го беше сложил в дупка, изкопана в пръстта, после го беше циментирал отстрани, а отгоре бе метнал стар килим. Дори и някой касоразбивач да го откриеше, щеше да си умре тук, докато го помръдне и на сантиметър.

Хари се върна с куфарчето в хола. Навън почти се беше мръкнало. Бе дошло времето, когато Хелън наблюдаваше моста.

Тя седеше в инвалидната количка, сложена при прозореца. До нея стоеше Гренада — току поглеждаше дали мъжът ѝ Левъл е дошъл да я прибере с таксито.

— Не знаех, че ходите на черква, господин Ърлс — каза медицинската сестра.

Той се усмихна, после обаче я стрелна с леден поглед, който ѝ убягна.

— Сигурна ли си, че не си сбъркала човека?

— Току-що разбрах, че майка ви е била проповедница. И моята майка помага в църквата. В Източен Ню Йорк.

— Наистина ли? — попита Хари Ърлс и се разположи на канапето, покрито с американ.

Остави дипломатическото куфарче на пода до краката си.

— Свири на орган. Много е всеотдайна. И богобоязлива.

Хари бе долавял и преди по мургавото лице на медицинската сестра, че между тях двамата има нещо общо: майките и на двамата се бяха посветили на Христа.

Последното, за което му се говореше, беше неговата майка. Какво можеше да каже за една вманиачена християнка фундаменталистка, която не се занимаваше с друго, освен да спасява души, да се тъпче като невидяла с риба и бамя и да скъсва от бой с точилката единственото си дете?

Но не можеше да пренебрегне и Гренада. Хелън зависеше от нея. Не беше зле Хари да ѝ оказва известно внимание.

— Майка ми беше пътуваща проповедница — рече.

Гренада го погледна смаяна.

— Наистина ли!

— Беше се специализирала да вдъхва на всеки, изпречил ѝ се на пътя, страх от Бога. За нея това бе като да каже „добър ден“. За майка ми всичко беше или бяло, или черно, без никакви отсенки по средата.

— Педантка. Има такива хора.

— И те не са никак малко.

— Разбрах, че е проповядвала къде ли не: шапита, паркинги, училища.

— Да не забравяме селските панаири и пасищата. Обикаляхме Юга и Югозапада. Половин година пътувахме, другата половина прекарвахме във Флорида — живеехме там.

Хелън извърна очи от прозореца.

— Представяш ли си, Хари е нямал и двайсет години, бил си е дете, а е ходел сам в чужди градове, за да организира проповедите на майка си. Раздавал е рекламни листовки, свързвал се е с редакциите на вестниците, запазвал е стаи по хотелите. От малък е бил много оправен, нали, Хари?

Върху бамбуковата масичка до канапето имаше купичка със сурово кашу. Той загреба с шепя от ядките.

— Вечно бях под пара — допълни. — Майка ми не понасяше грешките. Задачата ми беше да подготвя почвата. Отивах преди другите в града, уреждах всичко и докладвах на майка си. Оттам нататък тя поемаше нещата.

— И тогава си правел горе-долу същото, както днес — отбеляза Хелън.

Хари разтвори шепата си и погледна ядките.

— Вършех какво ли не — продължи. — Проверях дали в града по същото време няма да пристигне и друг проповедник, дали местният шериф не е настроен враждебно, дали няма съпротива срещу подобни проповеди. Щом уточнях тези неща, на сцената се появяваше майка ми. Опъвахме шатрата, правехме си представлението, събирахме доброволните пожертвования и продължавахме към следващия град. — Той налага ядките. — Но правехме голямо шоу, не сме им събирали току-така парите. Пеехме църковни песни, четяхме откъси от Библията, после майка ми проповядваше — хвърляше огън и жупел. Правеше насъбралите се на нищо. Но ме изумяваха най-вече хората, дошли да я чуят. Бяха си страшнички.

Гренада махна с ръка.

— Божичко, познато ми е до болка. Всички се изтъпанили и крещят колкото им глас държи, че са получили новородение.

— Наистина ме плашеха до смърт.

— А защо не сте станали проповедник?

— Майка ми се опита да ме вкара в правия път. Но удари на камък. Библията не ме влечеше, и туйто.

— Ами баща ви? Той с какво се занимаваше?

Хари си погледна часовника. Къде, да го вземат мътните, се беше запилял той Левъл?

— И той беше проповедник. Липсваше му пламът на майка ми, но си вършеше работата. Тъкмо на него му хрумна да си направим малък пътуващ цирк. Сам се запретна да урежда всичко. Падаше си добряк. Имаше невероятен глас. Мощен, тътнещ баритон. Запали у мен интереса към четенето, главно към историята, а също към операта. Навремето искал да стане оперен певец. Но му липсвали упоритост и пробивност.

„Затова и се пропи — алкохолът го вкара в гроба. Остави жена си да си прави сама шоуто и да разиграва с прищевките си Хари като маймуна. Докато той не вдигна ръце. Изнесе се от бащиния дом едва седемнайсетгодишен и постъпи във военноморските сили. Вля се в друга структура, подчинена на строга дисциплина. Понеже не познаваше друго. Само че без майка му.“

Той разтърка белега от нож на тила си.

— Постъпих във военноморските сили и видях свят. Накрая ми писна, дойдох в Ню Йорк да чуя Мария Калас и си останах тук.

— Коя е Мария Калас? — попита Гренада.

— Най-великата певица, живяла някога под слънцето.

Медицинската сестра се свъси.

— Какво е пеела?

— Опера.

— Опера, значи — изрече Гренада, сякаш бе име на далечна страна. После: — Майка ви още ли проповядва?

Хари поклати глава.

— Може и да проповядва, но на другия свят. Убиха я. Някакъв малоумник в Оклахома се опитал да ѝ откъдне новата кола. Поискал ключовете и понеже тя не се подчини веднага, я застрелял право в лицето. По онова време работех в посолството в Токио. Разплаках се, щом научих.

— Сигурно сте я обичали повече, отколкото си мислите — вметна младата негърка. — А не сте могли да си вземете последно сбогом.

— Знае ли човек какво му се върти в главата? Дотогава се смятах за самото възплъщение на мълчаливото мъжество. Но няма как да предвидиш какво те чака.

От една страна, наистина му беше мъчно. От друга, животът с майка му бе същински ад. Тя се бе опитала да го превърне в безмозъчен робот. Всеки божи ден Хари се бе мъчил като грешен дявол.

— Майка ти те е възпитала силен — намеси се и Хелън. — Ти може и да си на друго мнение, но си е така.

Хари направи кисела физиономия, обаче тактично си замълча.

Ако беше живял само още година с майка си, съвсем щеше да превърти, щеше да нахлуе с картечница в някоя закувалня на „Макдоналдс“ и да избие до крак всички вътре. Майка му си беше жива вещица — вечно го пришпорваше за нещо. На всичкото отгоре бе голяма неблагодарница. Каквото и да правеше Хари, все беше недоволна. Точно като Магелан и другите полицайки, с които беше работил.

— Не си представям, господин Ърлс, да убиете някого току-така — възрази медицинската сестра. — Я колко награди сте получили от полицейското управление! Градът се нуждае от полицаи като вас, които да се ползват с уважението на чернокожите.

— Наградите щяха да са още повече, ако хората днес не си правеха тънките сметки — уточни Хелън. — Често се случва управлението да награди някоя жена полицайка за неща, които е извършил Хари. Нали?

Мъжът ѝ потупа с ръка дипломатическото куфарче.

— Бива ли да говориш така, току-виж Гренада останала с впечатлението, че съм женомразец. Няма такова нещо. Както е казал поетът, жените са извор на най-сладка радост.

— Удостоен е с медал за храброст и с няколко похвални грамоти — обърна се Хелън към Гренада. — Многократно е получавал и Боен полицейски кръст — вече му изгубих дирята колко пъти. Ами белегът на врата му!

Сестрата кимна. Хелън се усмихна на Хари.

— По онова време още беше униформен. Повикали го заедно с колегата му Шон по радиостанцията. Семейна кавга в Бронкс. Но пуерториканците — мъж и жена, престанали да се карат и се нахвърлили на Хари и Шон. Шон бил прострелян с два куршума в корема, точно под бронираната жилетка. Хари тъкмо го затътрил зад канапето, когато оная шантавелка, пуерториканката, се опитала да му отсече главата с мачете. За късмет само го ранила. После се залостила в клозета заедно с приятеля си, който не спирал да стреля по Хари. Накрая и мъжът ми изстрелял десет куршума...

— Осем — поправи я той.

— Добре де, осем. Та ги изстрелял през вратата на клозета и убил и двамата. Тогава получи първия си Боен полицейски кръст. Шон Костело също беше награден. Посмъртно. Издъхнал на операционната маса.

— Само на двайсет и две години — каза Хари. — Работи човекът в полицията има-няма една година и си отиде.

— Хари го понесе тежко — обясни Хелън на Гренада. — Винаги се грижи и преживява за хората си, както навремето за майка си. И понеже стана дума за грижи — обърна се тя към мъжа си, — когато си

дойде, ми спомена нещо за Рос Магелан. Бях позамаяна от лекарствата и не разбрах какво.

Той потърка тила си. В дъждовно време винаги го наболяваше.

— Казах ти как се е разчуло, че е ченге. Ще се опитат да я очистят.

— Майко мила, няма да го допуснеш, нали? — завайка се Хелън.
— Тя е от твоите хора. Кой й има зъб?

— Де да бяха един и двама! Създала си е доста врагове.

— А вие не можете ли да помогнете на жената? — включи се и Гренада.

Хари вдигна вежди.

— Ще опитам. Но напоследък тя нещо не ме слуша.

Хелън хвана ръчките на инвалидната количка.

— Ако си знае интереса, по-добре да те слуша. Навремето те гледаше в устата. А сега се прави на много печена. Ако не внимава, нищо чудно да... — Тя погледна през прозореца. — Гренада, мъжът ти май е дошъл. Прати му много поздрави, чу ли?

Медицинската сестра също надзърна през прозореца и махна към таксито, спряло пред къщата. В отговор се чуха две къси изсвирвания на клаксона.

Щом Гренада си тръгна, Хелън каза на мъжа си:

— Не исках да съм толкова строга към Рос. Ти обикновено не можеш да я нахвалиш. Но ми е неприятно, когато някой се държи зле с теб. Особено пък хора, на които си помагал. А както гледам, Рос пак ще опре до помощта ти, ако й е мил животът.

— Ще направя, каквото мога. Знаеш го.

— Имаш ли представа кога ще се опитат да я убият?

— Скоро.

ВНЕЗАПЕН ОБРАТ

Фотографското ателие на Пол Бофилс се намираше на Хъдсън Стрийт в Долен Манхатън, в бивш завод за бои точно срещу Дуейн Парк. Рос Магелан отиде там в два следобед — беше облечена с дънки и яке и носеше слънчеви очила. Носеше компактдискове и рекламни материали за представянето на новия албум на салса певица, издаден от Глория Пас. А също визитна картичка, на която пишеше, че е вицепрезидент на звукозаписна фирма „Джи анд И Рекърдс“.

Все пак трябваше да подкрепи с нещо измислената си самоличност. Въпреки че ставаше ли дума за латиноамериканска музика, Рос едва ли се нуждаеше от това. Можеше да убеди всекиго, че открай време се занимава с нея и не е работила през живота си нищо друго.

Качи се в товарния асансьор на бившия завод за бои, ниска сграда, строена още преди Гражданската война. Бофилс беше купил втория етаж — цели четиристотин и петдесет квадратни метра, където живееше, работеше и се забавляваше. А ако се вярваше на Глория Пас, забавленията му включвали и това да разхожда посред нощ с мотоциклета фотомоделите из помещението, при това голи-голенички.

Рос слезе от асансьора и се озова насред щур купон. Огромното помещение беше с голи тухлени стени, високи тавани и лъснат до блясък скъп паркет. Едновременно вървяха три фотосеанса. Накъдето и да се обърнеш, се виждаха рекламаджии, гримьорки с обувки на платформи, агенти с пейджъри, кандидатки за слава, понесли дебели албуми с техни снимки, от високоговорителите по стените гърмяха басовете на танцова музика. Рос си помисли: „Лудница!“

Огледа се с надеждата да открие двасет и девет годишния Пол Бофилс. Не го познаваше лично, но го беше виждала по светските хроники във вестниците и телевизията, на откриването на изложби, по купони и премиери. А също и по жълтите издания след една акция срещу наркомани — на снимките Бофилс си беше закрил лицето със

списание. Но къде ще се скриеш с това конско лице, боядисана в оранжево коса и черно перо, поклащащо се от едното ти ухо!

Снимките му бяха наслагани по стената при асансьора. Рос позна лицата: бяха на някои от най-големите знаменитости в шоубизнеса. Имаше и снимки на спортисти, скъпоплатени фотомодели, дори на съдия от Върховния съд на САЩ. Глория Пас ѝ беше казала, че Бофилс току-що е заснел и първия си музикален клип. Беше известна личност. *Лице*. Беше преуспял.

Дали Рос се притесняваше да използва без негово знание известността му? Ни най-малко. Ченгето прави каквото трябва. При тези ограничения и забрани, наложени на полицията, човек не можеше да си върши работата, ако не нарушаваше закона.

Рос се представи на секретарката, млада негърка в сари, с бръсната глава и диамантче на носа. Беше сложила бележника върху кокалестите си колене и седеше на висок стол точно до асансьора. Зад нея стоеше и униформен мъж от охраната — бабаит кореец, който смърдеше на чесън. Секретарката провери дали името ѝ е в списъка и посочи някъде на юг, където, както предположи Рос, сигурно бяха снимките, поръчани от „Джи анд И Рекърдс“.

Запъти се натам. Помисли си: „Само не се поддавай на угризения на съвестта! Какво да се прави, Лу и Мърси, вадя си хляба, като режа гърла. Такава ми е работата. Лично към вас не храня лоши чувства.“

Пусна слънчевите очила в дамската си чанта. Колко сладка, колко доверчива беше Мърси! Как да не я харесва човек? Когато Рос ѝ каза за обложката на албума, момичето само дете не превъртя от радост. Разплака се, после избухна в смях и я стисна в обятията си — едва не ѝ изпотроши ребрата. Изведнъж Рос ѝ беше станала първа приятелка. Дори Лу Анджели, който уж бе врял и кипял, ѝ беше много признателен, задето е вредила Мърси в шоубизнеса. Дали не се преструваше? Надали.

Адвокатът и младата негърка се размотаваха из ателието с блеснали очи. И всичко — благодарение на Рос! Влюбените гълъбчета бяха на седмото небе от щастие и заслугата беше единствено нейна.

Пак нейна щеше да бъде заслугата, когато агентите на ФБР се изтърсеха на вратата на Лу със заповед за арест, когато му вземеха отпечатъци от пръстите, предявиха му обвинението и го изправеха пред съдебните заседатели, а също и после, когато той почнеше да

урежда да го пуснат под гаранция. Тогава вече Лу и Мърси щяха да бъдат в ръцете на коравосърдечни непознати, които щяха да ги използват и унижават в името на справедливостта.

Щяха да ги обиждат и разиграват, докато ги принудят да изплюят камъчето. И тогава вече Лу и любовницата му щяха да карат по плана: щяха да направят каквото се иска от тях и да се натопят взаимно.

Колкото до Рос, тя щеше да е съсипала живота на още двама души. И това беше лесната част.

А трудната? Трудната бе и занапред да продължи да си намира оправдания.

Откри Мърси Хауард пред бял чаршаф, заобиколена с латиноамерикански ударни инструменти. Момичето беше облечено в бяла рокля с къс ръкав, беше босо, а около глезените си имаше дебели златни гривни. Както стискаше тромпет и мече коала, бе самото възплъщение на целомъдрието. Ако Рос я виждаше за пръв път, за нищо на света не би й хрумнало, че Мърси е от бранша.

От притеснението тя бе вкисната и избухлива. Лу Анджели каза, че било от хипогликемията — ниската кръвна захар. Мърси ставала сприхава, ако била подложена на голямо напрежение. Необичайно чувствителна. В момента си бе кълбо нерви — подскочаше и за най-дребното нещо. Още малко, и щеше да се разпадне. Рос видя как момичето се наежва срещу пуерториканеца с трапчинки, който се опитваше да прихване с карфици роклята ѝ. После Мърси го халоса с мечето по главата. Пуерториканецът ѝ се тросна, че била пачавра, и се заклани да ѝ забие карфиците в задника. Лу Анджели — по дънков костюм и черна копринена вратовръзка — веднага се притече на помощ: прегърна Мърси и ѝ каза нещо, после се извини от нейно име на Глория и на пуерториканеца.

Мърси се заплака. Рос ѝ махна, тя отвърна от немай-къде. Рос вдигна палци, за да ѝ покаже, че изглежда страхотно — нямаше да навреди, ако я насърчеше. Момичето се усмихна.

Снимките можеха да започнат. Фотоапарат, прожектори, черни чадъри, които да насочват светлината към Мърси. Пол Бофилс го нямаше. Инак всичко си беше на мястото.

Някакъв млад азиатец по впит потник и торбести бермуди погледна Мърси през фотообектива. Рос, се притесни. После си

напомни, че всичко това си е *мента за корем*. Театро отначало докрай. Сбъдната мечта, която скоро щеше да се превърна за Мърси в кошмар.

Лу Анджелило пушна Мърси и тя прегърна Рос. После Рос и овдовялата Глория, четирийсет и шест годишна дебелана кубинка, си размениха въздушни целувки. Глория — в червена рокля, обувки с високи тънки токове и гердан от полускъпоценни камъни, стоеше като на тръни.

Всичко ѝ беше изписано на лицето: „Приключвайте с тоя цирк, докато не стане някой фал.“

Беше наследила от покойния си съпруг малка звукозаписна фирма, която бе превърнала в процъфтяващо предприятие, добавило към записите и музикалните издания, и импресарската дейност. Глория работеше с латиноамерикански музиканти — изгряващи или залязващи звезди, така че да не ѝ се налага да плаща тлъсти хонорари. Беше умна и добродушна, преливаше от енергия. Но понякога изпадаше в мнителност, ставаше жестока и мразеше целия свят.

Имаше само едно дете — дъщеря, която завършваше театрално майсторство в Йейлския университет. По-малкият ѝ брат, същият, когото Рос бе спасила от затвор, държеше в Челси магазин за домашни любимци. Рос се разбираше чудесно с Глория, но двете не бяха приятелки. Глория беше задължена на полицайката, а никой, най-вече пък Глория Пас, не обичаше да е длъжник на някого.

Лу Анджелило потупа Рос по ръката и посочи Мърси.

— Виж я каква е сладурана! Да ѝ се ненагледаш! И е неописуемо щастлива, така да знаеш. Тя е моята гордост. За нищо на света няма да допусна да се върне в оная проклета агенция. Е, днес е малко притеснена, но въпреки това изглежда страхотно. — Адвокатът прегърна Рос през раменете. — Признателен съм ти от дън душа. Сериозно ти говоря.

Глория Пас си подръпна гердана и заби поглед в пода.

— Наистина, как да не я харесваш, много е сладка! — съгласи се Рос. — Да се надяваме, че това е само началото на шеметната ѝ кариера.

Лу Анджелило кимна.

— Чул те Господ. — После щракна с пръсти. — Еспиноза. Онзи, дето ви крадеше документацията. Какво стана с него?

„Сега я втасахме!“ — помисли си Рос — не бе казала на Глория Пас, която изгледа недоумяващо адвоката. Защо не ѝ беше казала ли? Просто бе забравила.

— Няма да го съдим — отвърна тя. — Все пак е работил дълго при нас. Но ще го накажем — обезщетението няма да е толкова щедро.

— Лично аз нямам нищо против — рече Лу Анджели. — Според мен винаги е за предпочитане да проявиш великодушие.

— И според мен — усмихна се Рос.

Глория Пас вдигна ръка, за да привлече вниманието ѝ.

— Лу ме попита какво смятаме да правим със снимките на Мърси. Обясних му, че са за един от *специалните* ни дискове.

„Дава ми нишан. И ме оставя нататък да се оправям както знам с лъжите“ — помисли другата жена и озари с усмивка адвоката.

— Ще сложим снимката върху обложката на албума с изпълнения на звездите на компанията, който ще излезе след половин година. Издаваме такива албуми на две години и включваме в тях най-добрите музиканти и певци. Правят го всички звукозаписни фирми за латиноамериканска музика.

Лу Анджели кимна.

— Ясно. Много се радвам. Заделете ми сто бройки. Сериозно, говоря. Да раздавам на приятели, клиенти, на всички подред.

Глория Пас го хвана под ръка.

— Това вече ми хареса. Доведете и други свои приятелки. Ще снимам и тях за обложките. — После кубинката се извърна към Рос. — Знаеш ли го онзи стар виц за един, който се отрязал до козирката и се хванал да танцува с монахиня джудже. По-точно, само си мислел, че е монахиня джудже. Щом изтрезнял, видял, че цяла вечер е подскачал с пингвин.

— Много смешно — изчурулика Мърси.

Анджели завъртя рязко глава към нея.

— Умира си за пингвини. Хич не питайте защо. Има книжки за пингвини, фигурки, тениски. Според нея били много сладки.

Момичето кимна.

— Я разкажи на Рос как отидохме в зоологическата градина в Сентръл Парк, за да се срещнем с оная жена, дето е загазила, и я заварихме при пингвините...

Лу Анджели поклати глава и рязко я отметна — да предупреди Мърси да млъкне.

Тя долепи мечето коала до устата си.

— Божичко, Лу, забравих. Извинявай. Днес съм като пате в кълчища.

Запристъпва гузно. И ни в клин, ни в ръкав избухна в сълзи. Хвърли кръвнишки поглед на пуерториканеца с трапчинките, който ѝ се усмихна благо-благо. Но още преди да го е халосала с мечето, Лу Анджели я хвана за китката и ѝ пошушна нещо на ухото.

Тя кимна и отпусна ръка.

Адвокатът се върна при Рос и ѝ съобщи шепнешком:

— Дано не съм я извадил от релси. Знам колко важен е днешният ден.

— Не се притеснявай, ще се оправи — увери го тя. — Така де, не си ѝ казал кой знае какво.

Лу Анджели заговори още по-тихо:

— Някакъв тип прави въртели на една жена. Опитвам се да я измъкна.

„Джеск Санчес!“

— Какво да правиш, свят голям, хора всякакви — отсъди Рос. — Поредният мъж, който не смята „не“-то за отговор.

Лу Анджели извади пакет цигари и почерпи Глория и Рос. И двете отказаха. Той захапа една цигара, но не я запали.

— Няма по-лесно от това да ги откажеш. Правил съм го стотици пъти. Онзи кретен, дето притеснява жената, не ѝ е мъж, нито приятел. Навремето са били колеги. Свалял я е. Тя обаче не му е бутнала. И онзи е превъртял. Пълен психар.

— Полицията не може ли да направи нещо? — свъси се Глория.

Анджели прокара цигарата под носа си и я подуши.

— Не, няма и пръста си да помръдне. Ония копелдаци, ченгетата, се бранят един друг.

Глория го зяпна смаяна.

— Значи е ченге?

— Да, чалнато. — Адвокатът извади от джоба си запалка. — Да не дава Господ да се натъкнете на такъв.

Глория се прекръсти.

— Такива като него трябва да се пържат в ада. Лу Анджели се ухили.

— Адът бил препълнен, та той се върнал. — Отвори и затвори капачето на запалката. — Щом е ченге, значи и с топ не можеш да го помръднеш. Единственото, което и остава на жената, е да се крие в миша дупка и да се надява той да не се докопа до нея. Въпреки че тя може да го прати на електрическия стол. — Адвокатът въздъхна. — Все трябва да има изход от положението. Но още не знам какъв. — Той погледна Рос. — Понеже стана дума за изход, какво става с развода ти? Разговарях със съдията, с когото за едната бройка да се запознаеш снощи. Той е готов, само да дадеш знак.

Рос се спогледа с Глория — поне за „развода си“ я беше подковала. „Само не ме зяпай и този път като ударена с мокър парцал“ — помисли си. После рече на Лу Анджели:

— Мъжът ми не е чак толкова страшен като твоето ченге, но пак ми създава главоболия. Искам час по-скоро да го изритам от живота си. Решил да ме съди, моля ти се, за издръжка, за семейното жилище и новичката кола. Понеже съм била богата, трябвало и занапред да се изръсвам, та той да си живее като царче.

— Знам ги тия келеси — рече адвокатът. — Според мен би трябвало да измислим нещо. Всъщност сигурен съм, че ще успеем да го турим на място. Първо обаче трябва да се погрижим за съдията, нали чаткаш?

Рос кимна.

— Не искам да го търпя той мърляч и ден повече. Само кажи колко.

Анджели запали цигарата.

— Сигурно не ми е работа, но защо си се разбързала толкова? Говориш така, сякаш цената не те интересува, само и само да се отървеш от мъжа си.

— Точно така. Ние с Глория разширяваме фирмата. Отваряме клон и в Маями.

Глория я зяпна, но кимна.

— Ще купим една сграда в Малката Хавана — продължи Рос. — Този път обаче всичко ще бъде под един покрив: офиси, звукозаписни студия, администрация, реклама. Смятаме да има и магазин за

подаръци: фланелки, пуловери, чаши, ключодържатели. И дискове, разбира се.

— Оправни момичета! — похвали ги адвокатът. — Доколкото схващам, искаш да се разделиш с мъжа си, преди да сключиш сделката.

Рос енергично кимна.

— Ами да! Щом види, че разширяваме фирмата, ще реши, че може да смъкне от мен още кожи.

— Ясно. Хайде, после ще обсъдим цената. — Наведе се към нея. — Нали разбираш, че говорим за пари в брой?

— Да.

„Готово! Капанът щракна!“

Точно тогава иззвъня пейджърът на Рос. Тя погледна номера върху екранчето. *Фарньоли.*

Какво, по дяволите, искаше пък сега? Толкова ли не знаеше, че е пуснала въдицата и чака Анджело да захапее?

Каза на другите, че я търсел Кони, извини се и се отдалечи. Извади клетъчния телефон и позвъни на Фарньоли.

— Анджело кльвна — съобщи му Рос. — Бил готов да ми помогне с развода. И иска парите да са в брой.

— Браво на теб! Понеже стана дума за съдията, току-що разговарях с Лабриола, любимия ти федерален прокурор. Прояви голям интерес към информацията ти, че албанците въртели далаверите с дрогата не другаде, а във вилата на Райнър. Смята да сложи подслушвателни устройства. Междувременно, преди малко те търсиха. Някакъв мъж, не можел да се свърже с теб. Сигурно е заради дъжда или заради онези отрепки, с които се размотаваш. Доколкото схванах, е някоя от слушалките ти. Представи се като Р. Остави съобщение.

Р като Райли. Предишното име на Джаски Синия!

— Същият, който ми съобщи за албанците — рече Рос. — Какво иска?

— Каза, повтарям дословно: „Тя иска да се срещне с теб.“

Затаи дъх. *Най-после!* Завъртя се и погледна през остъклената южна стена дъждовните облаци. Започваха да се случват хубави неща.

— Там ли си още? — попита Фарньоли.

— Да, тук съм, Лу. Мислех си нещо.

— Р. настоя незабавно да се видите. Довечера жената, която искала да се срещне с теб, щяла да заминава. Доколкото разбрах, някой я притиска. Р. предаде да сте се срещнали на същото място, както миналата седмица.

Рос кимна — главата я болеше.

— Ясно.

— Р. и жената щели да те чакат там.

— Добре.

Опасяваше се, че няма да намери сили да каже още нещо.

— В три часа — допълни Фарньоли. — Имаш четирийсет и пет минути. Както долавям, твоят човек не обича да си губи времето. Толкова ли е важно? Заслужава ли си да зарежеш точно сега Анджелио? Е, ти си знаеш!

23

КЛОПКАТА

Същия следобед в два и трийсет и пет Рос Магелан излезе от банка в Трай Би Ка, откъдето беше изтеглила хиляда долара в брой. Отиде с метрото на кръстовището на Бродуей и Деветдесет и шеста улица. Въпреки проливния дъжд се запъти оттам към ъгъла на Деветдесет и четвърта улица и Амстердам Авеню — испаноезичен квартал с бакалии, банкомати и магазинчета за църковни свещи. Докато чакаше на един от светофарите, докосна деветмилиметровия пистолет в джоба на якето си и, погледна назад към Бродуей. Никой не я следеше. Беше сигурна.

Прекося улицата и влезе в малко кафене. Часовникът ѝ показваше три без пет.

Нямаше и следа от Джаки Синия или Джен Санчес.

Кафенето си беше мръсна дупка: три сепарета, барплот с високи столове с опърпана тапицерия и пукната витрина с лепенка. Вътре вонеше на пържено, цигари и белина. Нямаше климатична инсталация. Рос си избра стола при барплота най-близо до изхода, за да вижда улицата.

Джаки Синия беше постоянен посетител на кафенето. Твърдеше, че идвал заради палачинките, но докато го казваше на Рос, намигна и я сръга в ребрата.

И двамата бяха наясно, че се навърта тук колкото да пласира дрога на по-дребните търговци, на които им липсваха неговите връзки с едрите риби в наркобизнеса. Джаки Синия нямаше да познае палачинка дори и тя да паднеше от небето. Бяха се срещали с Рос тук няколко пъти, но тя нито веднъж не го беше видяла да си поръчва въпросните палачинки.

Разкопча якето си и понечи да се срещне, после обаче си помисли, че е излишно. Започна да си втълпява, че не бива да се отчайва: Санчес щеше да дойде на всяка цена. Защо да се отказва? Джаки Синия, дар Божи за всички жени, щеше да я убеди. Бе достатъчно да опита.

Половин час. Рос смяташе да им отпусне само толкова. Ако Джаки Синия и Санчес не се появяха до трийсет минути, тя щеше да се върне в службата и да се свърже с Франк Бийб, за да го подкани да донесе парите за „развода“, които ѝ бе поискал Лу Анджелио.

Вече си имаше компания. Заедно с нея в кафенето седяха трима доминиканци, всичките някъде около двайсетте. Единият стоеше зад барплота — беше върлинест хилав младок с изрусена коса и остра брадичка и се беше препасал с мърлява бяла престилка. Бършеше приборите и междувременно гледеше по телевизията мач от град Мексико.

Другите двама играеха в сепарето в дъното домино и удряха плочките толкова силно, че всеки път Рос подскачаше като ужилена. Най-възрастният имаше оредяваща черна коса и беше със сребърни обици във формата на кръстчета. Приятелят му, по-млад и широкоплещест, беше с кожено яке, облечено на голо, и на двете си китки носеше гривни, направени от усукани лъжици. Пиеше нещо, увито в кафява книжна кесия, и след всяка глътка премлясваше. И двамата не си направила труда да я погледнат. Тя се изненада — латиноамериканците не пропускаха да я огледат от глава до пети.

Изведнъж я присви под лъжичката. *Доминиканците знаеха, че е ченге!*

Кокалестият барман я стрелна с очи.

— Кафе — рече му тя. — Няма да поръчвам нищо за ядене.

Предпочиташе да плува в помийна яма, отколкото да хапне и залък в тая дупка. Момчето се ухили.

— *Un café para la bonita!* Кафе за най-хубавата дама в заведението.

Рос от немай-къде се подсмихна. Може би бе прекалено мнителна.

Пак погледна сепарето в дъното. Лъжиците и Кръстчетата си шушукаха нещо. Продължаваха да не ѝ обръщат никакво внимание.

Рос видя как Лъжиците пак отпива от мукавения плик — вътре сигурно имаше малцов ликьор, по който си падаха всички бандити. Без него те сякаш не се чувстваха живи. Младите негри и латиноамериканци си поръчваха четвъртинка и го смесваха с полусухо вино или бренди от къпини.

Младежите очевидно не бяха навършили двацет и три години и по закон нямаха право да пият алкохол на обществени места. Но сега не му беше времето Рос да го напомня на Лъжиците. Арестуваше ли го, щеше да се наложи да вика патрулна кола с радиостанция, която да откара тая паплач в най-близкия полицейски участък. Но тогава щеше да се вдигне шум, Джен Санчес щеше да се уплаши и да духне.

Рос бе изтеглила от сметката си хиляда долара, които да даде на жената. Никак не беше лесно вечно да се криеш и да бягаш. Хиляда долара нямаше да стигнат за дълго, особено ако се друсаш. Ако ѝ провървеше, Санчес може би щеше да ѝ се отблагодари за парите, като ѝ каже името на ченгето, което се опитваше да я очисти.

Рос погледна през витрината. Валеше като из ведро, улиците се бяха превърнали в реки, пешеходците бяха мокри до кости, шофьорите нервничеха, по канавките плаваха боклуци. По принцип ченгетата се радваха на лошото време: хората предпочитаха да си стоят вкъщи на сухо и това намаляваше уличната престъпност. От друга страна обаче, дъждът пречеше на движението по улиците. Навремето Рос бе работила в пътната конна полиция — в проливни дъждове, във вихрушки, в градушка, когато над града се сипеха късове лед, големи колкото топка за голф. Тя се надяваше да не ѝ се налага да го прави никога вече.

Три и петнайсет. Дали пък Джаки Синия не се бавеше заради задръстванията? Или беше спрял някъде и умоляваше Санчес едва ли не на колене да направи каквото трябва? При всички положения връзваше ръцете на Рос.

Тя загледа как барманът сипва топлото кафе в бяла чаша. Движеше се бавно като костенурка и разписка кафето, но вместо да го попие, метна отгоре една от покривчиците за сервиране. Рос не бе виждала от години по-смотан келнер. Тъкмо да му съобщи, че се отказва от кафето, когато той застина и се обърна към витрината.

Рос проследи погледа му. *Най-после!*

Точно пред кафенето бе спрял ролс-ройс, изпречил се на пътя на другите автомобили. Джаки Синия!

Рос не беше виждала последния му автомобил. Но Джаки обичаше да се изхвърля с колите, кожените палта, златните накити, жените. Все му беше малко.

Усети как ѝ прималява. Дланите ѝ бяха влажни, сърцето ѝ биеше като обезумяло. Но Санчес най-после се бе навила да дойде. Това бе най-важното, другото нямаше значение.

Рос искаше час по-скоро да се омете оттук, по-далечко от доминиканците. Нещо в тях я плашеше.

Тя сложи две еднодоларови банкноти върху плота и грабна чадъра. Нямаше нищо против да поговорят със Санчес и в ролс-ройса на Джаки Синия. Навсякъде другаде, само не и в тая дупка.

Слезе от стола и понечи да тръгне към изхода. Веднага чу стъпки. Някой хукна към нея. Рос не се обърна.

Само пусна чадъра и се пресегна за пистолета. Тъкмо напипа ръкохватката, когато някой ѝ изви ръцете назад. Опита се да се отскубне, ала усети как един от доминиканците кръзва дръжките на чантата ѝ, праметната през рамо.

Стовари с все сила ток върху крака на нападателя. Той изсумтя, но не отпусна хватката. Само приклепна, вдигна Рос във въздуха и я обърна към дългуча зад барплота. Той се стрелна светкавично, грабна с изцъклени очи дамската чанта, която му метнаха, и извади отнякъде бръснач. Рос изтръпна от ужас, едвам си поемаше дъх. „Божичко, дано само да не ме обезобрази!“

Лъжебарманът връчи чантата на Рос на Кръстчетата и я претърси за оръжие. Начаса напипа пистолета. Реши да се позабавлява. Опипа Рос по гърдите, бръкна ѝ между бедрата, после допря откъм плоската страна бръснача до бузата ѝ и я лизна по ухото.

— Новото ми гадженце — изкиска се той. — Ще купонясваме, все едно е 1999 година, както пее Принс. Харесваш ли Принс?

Тя бе вцепенена от страх. Къде ли се бавеше тоя Джаки?

Не посмя да погледне бармана право в очите — надали щеше да издържи на погледа му, подобно усилие по-скоро щеше да я лиши от възможността да действа и да мисли. Рос се вторачи зад младежа във вратата на кухнята. Тя беше ченге. Плащаха ѝ да дава отпор на такива добичета, а не да ги оставя да си разиграват коня.

И друг път я бяха заплашвали, че ще я изнасят. Вървеше си с работата. Единственото, което можеше да направи, бе да забрави за страха и да се надява да извади късмет.

Омекна в желязната хватка на доминиканеца. Нямаше друг избор. Усуканите на гривни лъжици се бяха забили в стомаха ѝ и ѝ

пречеха да диша. Онзи кретен я стискаше толкова силно, че още малко, и щеше да ѝ счупи ребрата. Рос беше попаднала в клопка, а Хари не беше тук да я защити. Най-ужасните ѝ кошмари се бяха превърнали в реалност.

Наложи си да се съсредоточи. И да мисли само за едно: как да се измъкне здрава и невредима.

Доминиканците знаеха, че е ченге. Не я бяха нападнали току-така.

Хари! Никога досега Рос не се беше хващала в такъв капан, а той да не е наблизил, за да ѝ се притече на помощ.

Загледа как Кръстчетата рови из дамската ѝ чанта. По едно време младокът се ококори и тя разбра, че е намерил парите.

— Оуе! Оуе, mira!

Барманът подвижна — също на испански:

— Остави ги мангизите, не се занимавай с тая проклета чанта!

Рос разбра, че друг командва парада и тримата доминиканци са само пионки.

Размърда лакът, така че да не я боли толкова. Уж минаваше за умно ченге, а бе допуснала да се хване толкова лесно на въдицата. Някой я бе праметнал, и то с едно-единствено телефонно обаждане. Някой, който знаеше много за Рос. Едно обаждане, и тя беше хукнала в дъжда, за да се срещне с Джаки Синия и Джен Санчес.

Жената я беше предупредила. „Отваряй си очите на четири с ченгетата, с които работиш. Един от тях се опита да ме убие. Знаеш кой.“

Би могъл да е всеки. Фарньоли или някой от неговите детективи. Човек от управлението на Бюрото за борба с организираната престъпност или от Дирекцията на полицията, който е могъл да вземе досието ѝ, когато си поиска. Рос знаеше само едно: този човек беше ченге и току-що я беше хвърлил на доминиканците. Дали от страх, че тя ще го изобличи? Или беше човек на съдията Райнър, решил да предотврати разследването, като премахне Рос, която всъщност го оглавяваше? Не бе изключено негодникът, натикал я в лапите на доминиканците, да си имаше свои си причини да иска Рос мъртва, за които тя дори и не подозираше.

Опита се да се постави на негово място. „Явно е самотник. Джен Санчес не бе споменала той да работи с други хора. Вълк единак. Дали

е очистил сам Емилио Албърт?“

Защо тогава се бе сдушил с тия жалки отрепки, обречени да изгният в гората с пръсната от куршум глава и очи, наядени от мравките? Ако има ум в главата си, едно ченге не се хваща с такива нещастници. Подобен ход съвсем не бе в стила на ченгето. Нещо не се връзваше.

Доминиканецът с лъжиците вместо гривни я пусна. Тя разтри лактите си: боляха я. Вече беше горе-долу наясно кои са нейните нападатели. Псевдобарманът се казваше Ралфи и беше тартор на доминиканците. Двата му главорези явно бяха проникнали в страната нелегално — не знаеха английски и вероятно идваха от Сан Франсиско де Макорис, порутен бедняшки квартал по хълмовете в Санто Доминго, откъдето бандите на наркопласъорите в Ню Йорк се попълваха със свежи „кадри“. Бяха въоръжени с два пистолета — берета, втъкната отзад в колана на Лъжиците, и деветмилиметровия на Рос, сега у Кръстчетата. Тъкмо жената се питаше какво ли смята да прави Ралфи, когато звънчето над входната врата издрънча — беше дошъл още някой.

Рос си пое дълбоко въздух. Поолекна й. Много. Джаки Синия не бе от хората, на които се крепи светът, но в този миг той бе единствената сламка, за която можеше да се вкопчи.

Тя се извърна към вратата и нозете й се подкосиха. Ролс-ройсът не беше на Джаки Синия.

На входа стояха още двама доминиканци — мъж и жена. Мъжът, всъщност пълничко хлапе със златни зъби, което още нямаше и двайсет, държеше зелен чадър, от който се стичаше вода. До него стоеше стройна жена на трийсет и пет-шест години с квадратна челюст и бенка между изскубаните вежди. Изрусената й до бяло коса бе разделена на среден път и прибрана на кок. Жената излъчваше необузdana енергия и независим дух. Беше Грасиела Катана, чийто брат Рики Рос беше тикнала в затвора.

Двете жени се вторачиха една в друга — за да издържи на кръвожадния поглед на доминиканката, Рос я загледа в дясното ухо.

Грасиела й се усмихна превзето.

— Подочух, че си щяла да бъдеш тук. Наминах да ти кажа „здрасти“.

Рос седна при барплота пред чашата с кафе.

— Аз пък чух, че скоро си щяла да имаш гости. От Кали.

Дори и Грасиела да се притесни, че може да се натъкне на колумбийците, които бе обрала, не й пролича. Но както Рос знаеше, тъкмо това я правеше опасна: тя не се плашеше току-така. По тази причина й беше излязъл прякорът La Losa — Шантавата.

— Остави на мен да се притеснявам за Кали — отвърна доминиканката. — Къде са ти приятелчетата, другите ченгета? Само не ми казвай, че си сама. Какъв срам!

Ралфи се обърна на испански към Лъжиците, който всъщност се казваше Пако, и към Кръстчетата, чието име пък беше Едуардо:

— И родната й майка не знае къде.

Рос отвърна също на испански:

— Майка ми не проявява интерес. Мъртва е. Но виж, в полицията са длъжни да знаят къде съм и те знаят.

Грасиела също седна при барплота — от Рос я делеше само един от опърпаните столове. За миг Рос се съсредоточи върху изпепеляващата омраза в очите на другата жена. Не издържа и извърна поглед.

— Подочух, че все пак си сама — рече й доминиканката. — Затова и дойдохме. Да ти правим компания.

Тя почука по плота с кървавочервени нокти. Дланите й бяха огромни, като на мъж. С тях тя бе удушила дете, после бе натъпкала трупчето с кокаин и бе прекосила границата между Мексико и Тексас, твърдейки, че детето спяло.

— Апелативният съд току-що отхвърли молбата на брат ми за преразглеждане на присъдата. Сега клетият ще трябва да излежава цялата присъда. Двайсет години.

— Изнасилил е дете — напомни й Рос.

— А знаеш ли какво ще му направят в панделата?

— Сигурно същото, което той е направил на момченцето.

Грасиела се изправи.

— Я да идем на по-спокойно място! Ти, аз и малките ми Куклички. Ще ги оставя да си поиграят с теб. Ще направим видеозапис и ще го пратим на брат ми. Нека види как си умряла.

ИЗВЪНРЕДНИ ОБСТОЯТЕЛСТВА

Три и петнайсет следобед. Нахлупил бейзболна шапка на бостънския „Ред Сокс“, Хари Ърлс удари спирачките зад автобуса на градския транспорт, спрял на кръстовището на Осемдесет и девета улица и Бродуей. Заради проливния дъжд колите пъплека като костенурки. Той бе изминал за десет минути някакви си две пресечки. С тази скорост никога нямаше да стигне навреме. Караше такси, което беше взел на заем — очукан полицейски автомобил, беше го коснал на старо на един смотаняк пакистанец с малка таксиметрова фирма във Флъшинг, който се страхуваше и от собствената си сянка. Хари беше пуснал светеция сигнал „НЕ РАБОТИ“ и бе заключил вратите — само така щеше да се опази от навлеци, които като нищо можеха да се метнат на таксито и да настояват да ги закара — иска или не — до предградията.

Днес не беше с дегизировка. Не се бе предрешил като пощаджия или куриер. Не бе сложил смърдящи на пикоч дрипи, за да минава за някой от бездомниците, които презираше от дън душа заради мързела и самосъжалението. Днес поне не се налагаше да променя външния си вид или да се представя под фалшива самоличност. Този следобед щеше да бъде самият себе си!

Не броеше за дегизировка бейзболната шапка. С нея показваше почитта си към Тед Уилямс, най-великия нападател в бейзбола в наше време, човек, олицетворяващ съвършенството, към което се стремеше и Хари.

Когато пътуваше по работа — да прикрива внедрен полицай или да следи някого, предпочиташе да се придвижва с такси. Това бе най-добрият начин да не привлича вниманието. Едно такси минава и заминава и никой не го забелязва. Достатъчно е да се слееш с имигрантите, които обикновено стават таксиметрови шофьори, и моментално ставаш невидим.

Хари познаваше ченгета, които си падаха фукльовци — дай им да се перчат с беемветата, джиповете и корветите, иззети от наркопласъорите и сводниците. Направо не проумяваше за какво го правят тия духовни лилипути, освен че така се забавляваха като хлапета, които си играят с новите си играчки. Лъскавият автомобил можеше да помогне на полиция само когато той се правеше на престъпник. Така де, целта беше да не биеш на очи, а как ще останеш незабелязан, ако се размотаваш в скъп прескъп лексус с всички екстри, бели джанти и клаксон, който през трийсет секунди свири мелодията от „Кръстникът“. Но някои ченгета под прикритие бяха на друго мнение. Какво да ги правиш тъпоумните му палячовци — дори и да ги затвориш за една нощ в супермаркет, пак ще си умрат от глад.

Хари смъкна стъклото на прозореца. От дъжда и юнската жега бе много влажно и задушно, нещата се усложняваха и от това, че оная скръндза — пакистанецът, се стискаше и му се свидеше да се охарчва за климатична инсталация. Мързеше го да оправи и радиото. Единствената връзка на Хари със света беше полицейският скенер, оставен върху светлинното табло.

Той попи с носна кърпа потта, избила по челото и врата му. Беше предвидил всичко до най-малките подробности: участници, време, място. Бе обмислил всичко. Но не му беше хрумнало; че могат да се появят извънредни обстоятелства: за по-малко от час се бе излял истински порой и сега водата по улиците достигаше половин педя.

Как да предвиди непредвидимото? По самата си природа то си беше непредсказуемо и променливо, човек нямаше власт над него. Според майка му, която вечно разлистваше Библията, нищо в сътворения от Бога свят не било случайно или несправедливо. Всичко, каквото сме виждали, чували или усещали, било проявление единствено на волята Божия. За Хари това си бяха бабини деветини. Всъщност какво ли друго, освен празни брътвежи можеше да предложи майка му на света?

Той не виждаше защо да вярва в някакъв си Бог, създал свят, който не беше нищо повече от вечен кошмар — няма спасение от него! Господ си беше измишльотина, с която майка му баламосваше лековерните глупаци и си разиграваше коня.

Хари се възмути, че всички току натискат клаксоните. Нима тъпанарите му с тъпанари наистина си въобразяваха, че с тоя джангър ще се измъкнат от задръстването? Нима очакваха небесата да се разтворят и Бог да ги дари с чист път, слънце и напълнен догоре резервоар? Колко невежи си бяха хората! И какви глупости вършеха непрекъснато!

Тъкмо си погледна часовника, когато по полицейския скенер съобщиха, че отпред има катастрофа. На Деветдесет и трета улица и Бродуей една кола се била блъснала в цветарска камионетка и сега имало невероятно задръстване. Хари нямаше да се придвижи скоро.

Той не умува дълго. Слезе от колата, като първо пъкна полицейския скенер под дъждобрана си, и хукна през проливния дъжд.

Щом излезе на Амстердам Авеню, свърна наляво и се отправи на север, към Деветдесет и четвърта улица.

ПЕЧЕЛЕНЕ НА ВРЕМЕ

— Ако видим полицай, а си гъкнала, а съм те удушила с двете си ръце — закани се Грасиела Катана. — Пък после, ако ще, да убият и мен.

— В полицията вече знаят, че съм тук — отвърна Рос.

— Не се налага да им казвам нищо. — Тя посочи улицата.

— Я си виж колата.

Грасиела погледна през рамо. Тутакси пламна цялата. Изсъска като змия и стисна юмруци. Току-що зад ролс-ройса бе спрял полицейски автомобил.

Куклите също го забелязаха и се спогледаха с Грациела. Чакаха заповеди от нея. Когато човек работеше за Шантавата, не можеше да си позволи да действа на своя глава. Или ѝ се подчиняваш, или после ще съжеляваш горчиво, че изобщо си се родил.

Рос се постави на мястото на доминиканката. Ченгетата ѝ мътеха водата, пречеха ѝ да си отмъсти. Грасиела беше дошла да изненада, а не да бъде изненадвана.

Рос усети как я присвива под лъжичката. Дланите ѝ бяха потни и студени. Тя знаеше защо полицейската кола е спряла тук — за да разчисти платното. Грасиела трябваше или да премести ролс-ройса, или да остави паякът да го отнесе на полицейския паркинг в Бруклин. При всички положения обаче автомобилът трябваше да се махне оттук.

Просто пречеше на движението, нищо повече. За Рос това никак не бе добре. Ако искаше да живее, трябваше да убеди Шантавата, че ченгетата са дошли за друго.

Грасиела вдигна прилична на чук ръка и посочи към Рос.

— Влязат ли копоите, с теб е свършено. Ще ти светя маслото, пък да става каквото ще.

Рос погледна Куклите. Беше немислимо да вразуми Грасиела. Единствената сламка, за която можеше да се хване, бе да опита да убеди доминиканците. Обърна се към тях на испански:

— Мре ли ви се, момчета? — попита ги. — Защото, убиете ли ме, все едно си подписвате смъртната присъда.

— Момчетата правят каквото им кажа аз — тросна се Грасиела.

— Кажи им тогава колко мразят в полицията убийците на ченгета. Кажи им какво е да гниеш в килиите на смъртниците, да ядеш някакви буламачи и да чакаш да те вържат с каишите и да ти забият иглата. Кажи им също и да не вярват на всичко, което чуват. Който ви е казал, че ще дойда сама, ви е излъгал. Точка по въпроса.

— Тогава ще умреш още сега. Точка по въпроса.

— Ние с теб си имаме сметки за уреждане. Защо и хората да си изпащат само защото не искаш да проумееш за какво става въпрос?

Грасиела я погледна с присвити очи.

— Интересно, за какво става въпрос?

— Дошла съм на пазар.

— И от кого ще пазаруваш?

— От Хосе Руона. Искам чрез него да се добера до наркотрафиканта.

— Трябва ти Джаки Синия.

— Ти не ми давай акъл, знам си работата. Но нека поговорим за теб. Защо не си преместиш колата, пък после ще му мислим? Ченгетата не търсят теб. Търсят Руона.

— Та казваш да си преместя колата.

— Можеш да излезеш, можеш да чакаш и ченгетата да дойдат тук. Случи ли се второто, нищо чудно някой да опере пешкира. Хайде, премести колата и ще говорим.

— Вярно, бе — намеси се на испански и Ралфи. — Дайте да преместим колата. И ченгетата ще се разкарат оттук. После ще почакаме. Ако Руона наистина дойде, ще мислим какво да правим, ако обаче не се появи, значи тая пачавра тук се опитва да ни хързулне. И тогава жална ѝ майка. Ще си има работа с нас. Но не тук. На друго място.

Куклите кимнаха. Грасиела погледна Ралфи.

— Така да бъде. Документите на колата са на мое име, аз ще ида да поговоря с ченгетата.

Нареди на Ралфи да я придружи. Той знаеше английски. Можеше освен това да ѝ държи чадъра, та тя да не се намокри. Другите щяха да останат в кафенето, за да пазят Рос. Доминиканката им нареди да не я

изпускат от очи и да не мърдат от помещението, да не ходят дори до клозета.

Рос видя как Грасиела и Ралфи излизат от кафенето. Младежът беше облякъл торбест дъждобран и бе обут в маратонки „Рийбок“, държеше зеления чадър над Грасиела и веднага стана вир-вода.

Пако и Едуардо се разположиха при Рос пред барплота. Пухчо — младичкото момче със златните зъби, седна тежко в сепарето най-близо до входа и с едната ръка се хвана за бръснатата глава, ас другата — за пистолета, втъкнат в колана му. Направеше ли и едно-едничко рязко движение, Рос щеше да бъде труп. Куклите седяха като на тръни. Щяха да й теглят куршума дори и ако извадеше гребен.

Жената видя как Грасиела отива при патрулната кола — явно пет пари не даваше, че Ралфи е мокър до кости. Спря при автомобила откъм страната на шофьора и каза нещо на ченгетата.

Колкото да минава времето, Рос посегна към кафето. Не че й се пиеше, просто да се занимава с нещо. Тъкмо да отпие, когато забеляза, че чашата е пукната. Точно до ръбчето се червенееше следа от червило. Рос бутна чашата настрана. Представяше си какво е кафето, щом чашата беше в такъв вид.

Погледна през мократа от дъжда витрина и видя, че Ралфи се качва на ролс-ройса и отпрашва нанякъде. Куклите се поокопитиха и се шляпнаха бодро по дланите. И как нямаше да се веселят! Вече два пъти за някакъв си половин час бяха изиграли нюйоркската полиция. Държаха Рос за зложница, Грасиела бе успяла да надхитри и ченгетата от патрулната кола.

Рос се раздели и с последната си надежда, щом видя, че полицаите не слизат от колата. Беше очаквала те да направят нещо. *Каквото и да било.* Вместо това те се хванаха на тъпотииите на Грасиела и оставиха Ралфи да се измъкне ни лук ял, ни лук мирисал. Ченгетата не бяха глобили Шантавата, не й бяха вдигнали автомобила с паяка, не й бяха казали и копче. Рос бе извадила късмет, какъвто не би пожелала и на псе.

Бурканът върху покрива на патрулната кола засвятка и се завъртя, сирената зави. Тя си помисли: „Сега я втасахме!“ Някой ги беше повикал по спешност — с кода, започващ с десетка. „Десет — двайсет и две: кражба. Десет — трийсет: нападение. Десет — трийсет и три: всички полицаи да се явят незабавно.“ За това и бяха оставили

Грасиела да се измъкне суха от водата. Рос беше сама. Бе отрязана от всякаква помощ.

Трябваше да се оправя, както си знае. Не ѝ ли провървеше в най-скоро време, щеше да е труп.

Грасиела се върна в кафенето, посрещната от радостните възгласи на Куклите. Ликуваше. Беше променила плана.

— Ралфи ще обиколи карето — оповести тя на Рос. — Щом се върне, вдигаме гълъбите. Ще те заведем в Ню Джърси. Братовчед ми има къща недалеч от Трентън. Там ще си направим видеозаписа.

— Ти май не ме чу — отвърна Рос. — Дошла съм тук на пазар...

— Чух те, чух те, и още как. Но не ти вярвам. Лъжеш като дърта циганка. Сама си. Видя ли ги ченгетата? Нищо. Минаваха си хората, и толкоз.

— Я надникни в дамската ми чанта!

— Защо?

— Ще намериш нещо, вика му се пари. Питай и малкия Едуардо. Той вече ги видя.

Грасиела стрелна с очи доминиканеца — дали ще потвърди. Той кимна.

— Dinero.

Жената щракна с пръсти и посочи чантата на Рос върху барплота. Пако и я подаде. Тя веднага намери хилядата долара, предназначени за Санчес.

За втори път от няколко минути доминиканката поруменя и се ядоса. „Хапе се за опашката“ — рече си Рос. Грасиела беше хладнокръвна егоистка, интересуваше се единствено от себе си. Как да излезеш наглава с тая откачалка! Тя бе последният човек, с когото ще тръгнеш да се сприятеляваш.

Добрата новина: беше ядосана, защото се беше хванала, че Рос е дошла в кафенето за дрога.

Рос се поокопити. Сега бе моментът да се впусне в атака.

— Мангизите не ти вършат работа — предупреди тя другата жена. — Банкнотите са белязани, номерата са записани.

Грасиела от немай-къде върна парите в чантата. Нямаше навика да се разделя с банкнотите.

Рос видя как доминиканката мята дамската чанта на плота. Малка, ала важна победа! Значи бе успяла да предвиди реакцията на

Шантавата, а това не бе никак лесно. Грасиела изруга под нос.

Рос погледна момчетата. Каза си, че засега трябва да забрави за Грасиела и да насочи вниманието си към нейните главорези, при това да им поговори на испански. Целта ѝ бе да вбие клин между тях и Шантавата.

— Ако си тръгнете сега, момчета, може и да доживеете утрото — рече им. — Е, стига мамчето да ви пусне.

„Никога не говори много!“

Зачака. Остави онези да осмислят думите ѝ.

Грасиела наруши първа мълчанието. Извърна се от прозореца, изгледа кръвнишки другата жена и подвикна:

— Я отговори на един въпрос на мамчето! Защо някой ще седне да твърди, че си сама, ако не си? От какъв зор ще ме кара да идвам тук?

„Импровизирай!“

— Обрала си Тулио Гонсалво — отвърна тя. — Бива ли такова нещо? Мислех те за по-умна.

— Тулио ли? — повтори Пако и докосна гривните си от усукани лъжици. — Какво общо има пък този мухльо?

— Миналия месец сте нападнали къща в Бейсайд, където той си държи парите — напомни Рос. — Отмъкнали сте му под носа сто и петдесет хилядарки.

— Чудо голямо! — вдигна рамене Пако.

— Едно е да си непукист. Друго е да си непукист, който мисли с главата си. Нима си въобразяваш, че ще обереш най-крупния наркопласьор в Коли и ще ти се размине току-така?

Пако и Грасиела се спогледаха.

— Имаме си план. Тулио не ни притеснява.

— Да бе, личи си — засмя се Рос. — Но нека междуременно ви обясня какво се случва с хората, посегнали на парите на Тулио. Преди две години той нещо объркал конците с някакви комуняги бунтовници. Те отвлекли петнайсетгодишния му брат и поискали да им брой петдесет милиона долара, ако иска да види братлето си живо. — Рос замълча. Грасиела и Куклите бяха наострили уши. — Тулио обаче отказал да плати. Свикал най-богатите наркотрафиканти в картела. Обяснил им, че щом бунтовниците са дръзнали да посегнат на неговото семейство, никой не може да смята, че е в безопасност. Решили да обединят усилията си. Събрали цяла армия главорези и

психари и им заръчали да търсят под дърво и камък, но да открият брата на Тулио. Речено-сторено. Докато издирвали момчето, те изклали петстотин души: роднини, приятели, познати на бунтовниците. Така Тулио си върнал брата, без изобщо да се охарчва и с цент.

— Не ми казваш нищо ново — изхили се Грасиела. — Значи Тулио си е върнал брата. Браво на него.

Рос погледна мокрите ѝ от дъжда дънки.

— А разбрахте ли кой е видял, сметката на Джон-Джон? Или не ви се говори за това? Нека все пак го обсъдим. Тулио си иска сто и петдесетте бона. Иска и още нещо. — „Дай воля на въображението си“ — помисли тя. Сетне добави, извърната към доминиканката: — Иска теб.

Грасиела сви рамене.

— Негова работа, не може да ме има. Не си падам по колумбийците. Вонят.

— Та стана дума за Джон-Джон. Дето си изгоря като факла на пустеещия парцел в Бронкс. Мен ако питаш, Тулио готви същото за теб и момчетата ти. Споменах ли, че е обявил награда за залавянето ти? Сто бона на човека, който те заведе в някаква туристическа агенция в Джаксън Хайтс. Май си просиш еднопосочния билет на юг? А какво друго очакваше? Да посегнеш на мангизите на Тулио! Между другото, на твое място нямаше да разчитам чак толкова на момчетата. Ами ако се полакомят за парите, предложени от Тулио за главата ти?

Грасиела сложи ръка на врата си и навирила брадичка, се вторачи в Рос. Куклите се спогледаха. План или не, явно не са изгаряли от желание да мътят водата на Тулио. Рос го усещаше.

Тя вдигна пръст към доминиканката.

— Изпързали са те. Някой е искал да излезеш от бърлогата си. Откакто очистиха Джон-Джон, се криеш в миша дупка. А ето че сега се размотаваш тук. Каква по-добра мишена!

Пако поклати глава.

— Още сега се омитаме от пикливия ви град и си се прибираме в Санто Доминго.

Грасиела удостои Рос с поредната превзета усмивка.

— Знаех си, че ще си имаме главоболия с този Тулио. Затова и съм разработила план: да понатрупаме мангизи и да се изнесем в Санто

Доминго, там сме в безопасност, Тулио и копелдаците му и с пръст не могат да ни пипнат.

Веднъж да се приберем в родината, и край на притесненията за разни скапани колумбийци, данъчни инспектори, имиграционни служби. Смятахме да се изнесем от Ню Йорк другата седмица. Но ще внесем промени. Тръгваме утре, най-късно вдругиден. В Доминиканската република ще си живеем като волни птички, а ти вече ще си на оня свят. Ти какво си въобразяваш? Няма да тръгна, преди да ти тегля куршума.

— Ти оглуша ли? — възкликна Рос. — Обясних ти, че Тулио ти е заложил капан, за да те измъкне от скривалището ти. Аз все пак имам хора, които да ме покриват. Докато ти — не! *Още сега* ще ти наскачат цяла сюррия ченгета и колумбийци. — Рос скръсти ръце. — Нека ти изброя какво можеш да направиш — допълни. — Да останеш в Ню Йорк и да свършиш като Джон-Джон. Незабавно да отпрашиш към летището и да се надяваш Тулио да не те догони. Да ме убиеш — тогава просто забрави за летището. Ако бъде убито ченге, градът се превръща в крепост — и пиле не може да прехвъркне. Летища, автобуси, влакове — всичко спира. Това означава, че няма да можеш да се измъкнеш отгук и е само въпрос на време да те докопат Тулио или трийсет и осем хиляди ченгета. Сама избирай.

Мълчание.

Рос зачака, този път, без да сваля очи от Грасиела.

Тишината започна да става тягостна. „Хванаха се“ — помисли Рос. Беше направила така, че Грасиела и хората ѝ да се усъмнят един в друг.

Умуваха какво да правят. Бяха се хванали в капана на собственото си объркване.

Тя трябваше да печели време. Не можеше да направи нищо повече от това.

И после — ужас!

Ролс-ройсът се върна. Рос го видя през стъклото. Пак я присви под лъжичката. *Беше изгубила!*

Ралфи натисна клаксона. Грасиела се извърна към улицата.

Рос заби нокти в дланите си. „Само не си гълтай езика! Не сдавай багажа!“ — помисли си.

Тишината беше нарушена от камбанката над входната врата. Рос трепна, сякаш покрай ухото ѝ беше изсвистял куршум.

В кафенето влезе мъж, мокър от дъжда навън.

Рос едва се сдържа да не изпищи. Сигурно халюцинираше. Това просто бе невъзможно. Тя разтърка очи и пак погледна към входа. Мъжът още стоеше там и оглеждаше със спокойни зелени очи кафенето и хората в него. Хари! Ето кой беше влязъл. *Точно така, Хари!*

Стоеше си на вратата и не трепваше. Само леко беше сбърчил чело. Не беше от хората, които ще седнат да се притесняват. Веднъж беше казал на Рос: „Ти се притесняваш. Аз мисля.“

Грасиела не можеше да повярва на очите си. Кой знае защо, Хари я хвърляше в ужас. А Шантавата се славеше с това, че не се плаши от никого. Ето че се бе намерил човек, който да ѝ вземе страха.

Доминиканката се дръпна от него. Куклите — да не видят нещо — я последваха. Дали Грасиела и Хари се бяха срещали и друг път? Или Шантавата бе усетила по интуиция, че с това ченге шега не бива? Рос не можеше да не се съгласи с нея. Всеки, изправил се лице в лице с Хари, губеше ума и дума.

Рос се огледа — да види къде да се скрие. Шантавата и Хари имаха сблъсък на интересите. Щеше да стане голяма патаклама. Грасиела си беше навила на пръста да прави, да струва, но да убие Рос. Хари се бе закълел да я опази жива. Рос бе готова да заложи пенсията си, че ще има престрелка. Никак не ѝ се щеше нещата да се развият така, но фактите си бяха факти.

В чест на един от любимите си герои спортисти Хари пак бе нахлупил бейзболната шапка на бостънския „Ред Сокс“. От козирката се стичаше вода, капеща върху полицейската значка, която той носеше на сребърна верижка около врата си. В лявата си ръка държеше пистолет, който бе отпуснал до бедрото си. Рос застана нащрек — всеки момент или доминиканката, или Хари щеше да открие огън. *Как ли бе успял да я открие?*

Рос седна в последното сепаре. Виждаше Хари. Не изпускаше от поглед и гърбовете на Грасиела и Куклите. Смяташе още при първия изстрел да се просне под масата.

Доминиканката спря в края на барплота. Куклите застанаха до нея.

Коментаторът на мача по малкия черно-бял телевизор до касовия апарат се провикна: „Го-ол!“ Множеството на стадиона избухна в бурни възгласи.

Хари запристъпва бавно към доминиканците, сякаш внимаваше да не събуди някого. Всички се бяха втренчили в него, това обаче не го притесняваше ни най-малко. Направи още две стъпки и спря. Заговори любезно:

— Оръжието на пода. И ако обичате, без резки движения. А после всички залегнете с лице към кухнята.

— Организирай си това малко театро, нали, господин Ченге? — сопна се Грасиела. — Дошъл си да ми теглиш куршума. Усещам го с кожата си.

„Тая съвсем е превъртяла“ — каза си Рос. Хари дошъл да убива Грасиела? Нищо чудно, че ѝ е излязъл прякорът Шантавата. За кой дявол Хари ще убива тая откачалка? И какви са тия изцепки — че бил организирай, видите ли, театро? Той за нищо на света не би изложил Рос на смъртна опасност! Изключено!

Същевременно обаче изпитваше неприятното усещане, че тази малка случка наистина е *инсценирана*. Това бе единствената дума, която ѝ хрумваше в момента. Нещо ѝ подсказваше как всичко е наредено така, че в решителния миг Хари да нахълта в кафенето като герой. „Дрън-дрън“ — отсече Рос. Беше немислимо. Хари беше тук и това бе най-важното.

Грасиела плъзна ръка в дамската си чанта, без да сваля черни очички от Хари.

— Знаем какво е станало — рече му и кимна рязко. — Знаем защо си ми погодил тоя номер.

Хари ѝ се усмихна, в този миг двамата сякаш се съгласиха за някаква неизречена истина, после той вдигна ръка и застреля Грасиела в челото. Тя падна възник и седна на пода, облежната на плота. Кракът ѝ се разтресе, износената ѝ обувка с нисък ток отхвъркна. От отворената ѝ дамска чанта изпадна сребърен пистолет.

Пако приклепна и се пресегна към оръжието, втъкнато отзад в колана му. Рос изкрещя на Хари:

— Внимавай!

Шмугна се под масата. Погледна нагоре колкото да види как колегата ѝ застрелва Пако в лицето. Младият доминиканец се завъртя

като пумпал. Просна се на пода пред Рос и ѝ опръска ръцете с топла кръв.

Ужасен, Едуардо се обърна и понечи да хукне към кухнята. Тъкмо направи една крачка, и Хари го застреля в тила. Оплешивелият Едуардо падна с протегнати напред ръце и изчезна зад летящата врата към кухнята. Вратата се върна и Рос видя, че доминиканецът се е проснал на пода в кухнята. После вратата се затвори.

Три изстрела в главата. Три трупа.

Рос се изправи и седна в сепарето. Издърпа бързо няколко хартиени салфетки и избърса кръвта от ръцете си. Ушите ѝ пищяха, гадеше ѝ се от миризмата на барут.

Отвън някой натисна клаксон. Звукът се чу и в кафенето и нервите на Рос съвсем се изопнаха. Беше Ралфи. Бе видял какво е станало току-що и бе подкарал като обезумял, за да отърве кожата. Зави рязко наляво и се опита да заобиколи сервизна камионетка на телевизионни техници, изпречила се на пътя му. Но Ралфи нямаше откъде да мине. Това обаче не го разколеба — той счупи единия фар на ролс-ройса, смачка задницата на камионетката и отпраши нататък.

Три попадения в главата. Трима мъртъвци.

Рос погледна към пода. Една от Куклите — Пухчо, още беше жив. Беше се свил на кравай, ридаеше неудържимо и стискаше с мургави длани безжизнената ръка на Грасиела.

Хари се прицели в главата му. Рос изкрещя:

— Недей!

Той отпусна ръката, в която държеше пистолета. После го допря о бузата на момчето и му взе пистолета и сгъваемия нож. И двете оръжия се озоваха върху плота.

След това Хари отиде при Рос. Усмиваше се.

— Всичко е наред. Не се притеснявай. Аз съм тук, няма страшно.

БРОЙ ДО ТРИ И НАТАТЪК

— Подочух някои неща, детектив. Доколкото разбрах, си се разминала на косъм. Насмалко да те неутрализират.

— Има нареждане новината да не се разгласява. Не би трябвало да си чувал нищо.

— На улицата няма кой да нарежда. Там се вихри свободната инициатива. Вие, белите, го наричате далавера. Ние, черните, пък му викаме борба за оцеляване.

— Престрелката, значи. И какво си чул за нея?

Рос разговаряше по телефона с Джаки Синия. Беше единайсет и петнайсет вечерта, а телефонът ѝ в жилището в Уест Сайд звънеше, та пушеше. Всички я разпитваха за престрелката в кафенето. На Рос ѝ се спеше, но другите явно не ѝ влизаха в положението. Всички: Фарньоли, колегите от Бюрото за борба с организираната престъпност, хората от екипа ѝ, Айви Линдър се интересуваха дали е добре и подпитваха за разигралото се в кафенето на Едгар Чакон. От полицията напиреха да се срещнат със собственика на заведението — бяха го търсили под дърво и камък, но не го бяха открили. Тя не се изненадваше. Чуеха ли за стрелба и трупове, хората се изпокриваха кой където види.

Кони седеше до Рос на канапето и търсеше по телевизионните канали, дали някъде съобщават за престрелката. Никъде нищо. За да защитят Рос, от Нюйоркското полицейско управление и ФБР се бяха разпоредили новината да не се разгласява.

Но в престъпния свят не можеха да разпоредят нищо: вестта бе плъзнала като горски пожар и беше стигнала до ушите и на Джаки Синия.

— Две версии — отвърна той на въпроса на Рос. — Според едната Грасиела е ръфнала дървото, понеже се е опитала да обере двама полицаи под прикритие, отишли в кафенето, за да купят дрога от човек на моя познат.

Рос погледна през прозореца на хола. Дъждът вече не беше така силен — само ръмеше. Юни май щеше да се окаже един от най-влажните месеци в години.

— Някой е позвънил в службата, представил се е за теб и е казал да отида в кафенето, за да се срещна със Санчес — поясни Рос. — Отивам аз и що да видя — след малко се изтърсва и Грасиела, наистина се разминах на косъм, да знаеш!

— Стига, бе! Изобщо не съм ти звънял. Сега ти се обаждам за пръв път днес. Въртял съм като ненормален цели два часа. Номерът ти цяла вечер даваше заето.

Рос вдигна боси нозе на масичката. Говореше вече четвърти час по телефона. Освен всички останали й се бяха обаждали от кабинета на комисаря и от полицейския профсъюз, за да изкажат своята съпричастност и подкрепа. Беше признателна за загрижеността им, но вече й бе писнало да я съжаляват. Каза на Джаки Синия:

— Я да чуем втората версия!

— Според нея две ченгета под прикритие се опитали да сгащят Грасиела, задето е очистила един от хората на Тулио. А тя се хвърлила да се брани на живот и смърт, понеже знаела, че измъкване няма.

— А как си разбрал, че и аз съм била в кафенето? — полюбопитства Рос. — Моето име споменава ли се?

— Не ми трябва да ми споменават името ти, все пак имам глава на раменете си. Твоето приятелче Херцога си е оставило подписа.

— Изстрелите в главата.

— Да, бе. Голям левак, ще знаеш. Бронираниите жилетки ги няма за нищо. Пръсва ти главата и окото му не мигва. А от само себе си се разбира, че ако Херцога е участвал в патакламата заедно с колежка, въпросната дама си ти. Пък и доколкото подочух, докато извеждали жената от кафенето, й били скрили лицето с яке. Рекох си, няма кой друг да бъде, само нашата Магелан е.

— Просто си се досетил или съм си забравила нещо, по което си ме познал?

— Херцога е бастисал трима латиноамериканци колкото да спаси своята колежка. Има само една жена, над която нашето приятелче трепери така.

— Направи си една услуга. Не го раздрънквай.

— Гроб съм. Опра откога ме гони за интервю, аз — не, та не!

Рос стисна ръката на Кони и му намигна. Беше време да попритисне Джаки Синия. Каза на наркотрафиканта:

— И понеже стана дума за гонене, кога най-последно ще проговориш пред мен?

— Че сега какво правя, не говоря ли? Мислех, че да говориш ще рече да си отваряш устата и да издаваш звуци.

— Знаеш кой ме е изпързлял и ме е пратил за зелен хайвер в кафенето. Искам го. Това е същият човек, който преследва Санчес.

Джаки Синия отвърна мазно-мазно — мед му капеше от устата:

— Ама бива ли да обиждаш така стария си баща? Изплаках си душата пред теб. Стига да знаех нещо, щях да...

— Спести ми празните дрънканици, Джаки, и аз не паса трева. Пет минути, след като си се запознал със Санчес, си знаел името на ченгето. И сега ми се правиш на вода ненапита. Траеш си, та после да го изтъргуваш за нещо. Санчес се друса. Това означава, че ти играе по свирката. Ако не ти каже каквото искаш да узнаеш, на куково лято ще види от прочутите ти в цял свят прахчета. Водиш ме за носа, Джаки. А щом ти дотрябва някоя услуга, ще спазариш името на ченгето срещу нещо. Пишеш се голям тарикат. Много хитро, няма що! Но от мен да го знаеш: тръгнеш ли да хитруваш на дребно, може и да получиш каквото искаш. Но по-вероятно ще получиш каквото заслужаваш.

Чу как Джаки диша в слушалката. Беше го хванала натясно — знаеха го и двамата.

Кое то съвсем не означаваше, че той няма да опита пак да я забаламоса. Старите навици умират трудно.

— Знаеш, сладурче, че за нищо на света не бих ти погаждал такива евтини номера — рече той накрая.

— Казах на шефа, че нямаш пръст в престрелката. Обясних, че някой е злоупотребил с името ти, за да се хвана в капана. Засега полицията не те издирва. Но и това може да стане.

— Да, бе — отвърна сговорчиво Джаки. — Слушай, признателен съм ти, че не си насъскала ченгетата срещу мен. Обаждам ти се колкото да видя дали си добре. И дали всичко между нас е тип-топ. Само това оставаше да си помислиш, че съм забъркан в тая дивотия.

— Успокой се, Джаки, всичко е наред. Но въпреки това трябва да направиш каквото се иска от теб.

— Четирийсет и осем часа, и Джаки ще бъде на линия. Бетон съм, нали знаеш? Но ми дай два дена.

— От окръжната прокуратура ме викат да си побъбрим. Неминуемо ще изникне и твоето име. Като знаем какъв ти е занаятът, окръжният прокурор сто на сто ще се опита да направи връзка между теб и Грасиела. Ще се постарая да ти го спестя.

— Майко мила, нямам нищо общо с тая пачавра! По-скоро ще вадя с клечка за зъби говната на някое краставо псе, отколкото да се свързвам с кобра като нея. Да тръгне да обира колумбийците! Какви ги е мислела тая тъпа патка?

— Мислела е, че ще мине метър — отвърна Рос. — Точно както ти си мислиш, че можеш да ме разиграваш до безкрайност.

— Подочух, че едно от хлапетата, дето ѝ вървяха като палета по петите, още било живо.

Рос се вторачи в телевизионния екран. Някакъв бузест чернокож спортен коментатор обясняваше как „Милуоки“ бил отвял „Янките“. Единственият главорез на Грасиела, прескочил трапа, бе Пухчо — дебеланкото със златните зъби: оказа се, че бил проникнал в страната нелегално и се казвал Израел Новато. След като го бяха задържали, внимаваха до него да не припарва никой: роднини, приятели, адвокати, журналисти. Да не би той да се раздрънка за полицайката под прикритие, присъствала на престрелката в кафенето.

Местеха го от участък на участък — по мръкнало и в камионетки, на които по нищо не им личеше, че са полицейски. Ченгетата прилагаха тази изпитана хватка, за да печелят време, докато получат заповед за задържане, монтират подслушвателни устройства, осигурят защита на свидетелите и задържат и други заподозрени. Така защитаваха и внедрените полицаи. Адвокатите вдигаха врява до възбог, но, общо взето, бяха с вързани ръце — не можеха да направят нищо. Беше достатъчно ченгетата да кажат: „Не зависи от мен“, и въпросът приключваше.

Или че документите са се изгубили. Че онова приятелче отказвало да даде пръстови отпечатъци. Колата, с която са го карали в съда да му предявят обвинението, се била повредила. Че случаят се разследвал и от агентите на ФБР, което значеше, че задържаният трябва да бъде изправен пред най-близкия федерален

съд. И понеже за беда било краят на седмицата, въпросният съд бил в почивка.

— Ти не бери грижа за хлапето на Грасиела — рече Рос. — Съсредоточи се върху ченгето, което издирва Санчес. Държи под око и теб. Можеш да го отведеш право при нея и той го знае.

— Божичко, изобщо не биваше да го слушам тоя Анджело! Я на какви пачи яйца ме натресе! Разправя ми, че нямало как, трябвало да му помогна да укрие оная никаквица. Друг път! Има само две неща, които наистина няма как да не направя: да не бъда негър и да не умра! Мислех си, че Анджело върти на малкия си пръст съдията Райнър и ако, не да си Боже, загазя, той ще каже някоя добра дума за мен.

— Самият Анджело е загазил не на шега — уточни Рос. — Нищо чудно Райнър да го повлече със себе си или да му теглят куршума заради Санчес.

— Тая работа почва да не ми харесва — завайка се Джаки Синия. — Особено пък ако някакво ненормално ченге ме е взело на мушка.

— Помогни ми да го спипам, докато той не е спипал теб.

Наркопласьорът въздъхна тежко:

— В Манхатън вече не е чак такава навалица, откакто се лишихме от трима граждани с латиноамерикански произход. Херцога съвсем се развилня. Какво, отбор тенисисти за смесени двойки ли събира? Трима мъже, три жени. Внимавай, сладур, да не би твоят човек да ги докара до четирима.

Сетне затвори.

Отбор смесени двойки. За какво ли намекваше Джаки Синия? Дори и да даваше някакъв знак на Рос, тя не го беше схванала.

Сподели с Кони за телефонния разговор с наркопласьора.

— Ти ще ми кажеш какви са тия смесени двойки. Не питай мен — отвърна Кони.

Тя отпи от брeндитo.

— Предупреждение. Например да не се навирам, където не трябва, докато Хари стреля по някой бандит.

Кони насочи дистанционното устройство към телевизионния приемник, изключи го и повтори:

— Отбор смесени двойки. Трима мъже, три жени.

— Поне така го схванах.

— Днес обаче Хари е пръснал черепа само на двама мъже и на една жена. Или Джаки Синия не знае да брои, или Хари е избил повече хора, отколкото съобщава.

Рос махна с ръка: какви ги дрънкаш!

— Имах тежък ден — каза. — Възможно е да съм изтървала нещо от разговорите. Знам едно: Хари ми спаси живота. Сега нямаше да съм тук, ако той не ми се бе притекъл на помощ.

— Сама си си помогнала. Баламосвала си Грасиела, докато е пристигнала тежката артилерия. Важно е да улучиш момента. Но да се върнем на Хари. Могъл е да бъде къде ли не: в Манхатън, Куинс, Бруклин. А той изведнъж се появява на Амстердам Авеню точно в нужния момент.

Рос пак отпи от брендито и каза:

— Всъщност работеше по разследването на Райнър. Получи сигнал от едно ченге, сержант от Двайсети участък, който продава полицейски автомобили на старо. В участъка се получило оплакване от жена, която си имала разпавии с бившия си съпруг. По една случайност въпросният бивш е албанец с криминално досие.

— А свързан ли е със съдията Райнър?

— Това попитал и Хари. И открил нещо. Преди година и половина Райнър бил гледал в съда дело за пласиране на дрога, в което бил замесен и бившият съпруг, и го бил оправдал. Оказва се, че албанецът си има високопоставени покровители.

Кони кимна.

— Звучи многообещаващо.

— Жената и онзи кретен били разведени, той обаче непрекъснато ѝ досаждал. Изтърсвал ѝ се неканен вкъщи. Ритал входната врата, докато не я разбие. Заплашвал гаджето ѝ. Следял я. Класика! Жената била подала няколко жалби.

— И получила ли е защита от полицията?

Рос кимна.

— Да. Но онзи пет пари не давал. Хари решил, че жената току-виж изпяла нещичко, което да ни влезе в работа по разследването на Райнър.

— Логично — съгласи се Кони. — И къде живее тази жена?

— На ъгъла на Деветдесет и осма улица и Амстердам Авеню. На четири пресечки от кафенето.

— Удобно. — Той започна да си играе с дистанционното устройство за телевизора. — Хари изминава пеш четири пресечки и хоп! — става герой.

— Накъде биеш?

— Хари излиза от жилището на жената и заради дъжда не може да хване такси. Тръгва пеш.

— Минава покрай кафенето — продължи Рос. — Вижда ме заедно с Грасиела и нейните главорези. Знае, че доминиканката ми има зъб, задето съм тикнала брат ѝ в затвора. Знае, че наскоро е пратила едно от момчетата да ме следи.

Кони се подсмихна.

— Вече покойния Джон-Джон, който така или иначе щеше да гушне босилека.

— Хари веднага разбира, че има нещо гнило.

— И нахълтва с извадено оръжие в кафенето. Не му е трябвало много време, за да се досети, че Граси не е дошла да си побъбрите по женски. — Кони стана от канапето, отиде при телевизионния приемник и остави върху него дистанционното устройство. — Жабката, която някой беше оставил върху бюрото ти и на чието гръбче пишеше „скоро“ — допълни той. — Още ли е у теб?

— Да, но в службата, на писалището. Защо?

— С нея някой ти напомняше да внимаваш.

— Предупреждаваше ме.

Той поклати глава.

— Не. Само те подканяше да си имаш едно наум. Знаел е, че Граси ще опита да те очисти.

— Така си е. Въпросът е — кой?

— Грасиела е обвинила Хари, че ѝ е заложил капан, за да я убие, нали?

Рос затвори очи и кимна.

— Тя си падаше лудичка. Недей да взимаш толкова насериозно всичко, което е казала.

Кони вдигна от телевизора броя на „Ти Ви Гайд“.

— Съгласен съм, хлопаше ѝ дъската. Но да поговорим за човека, прилъгал те да отидеш на срещата с Грасиела. Опитал се е да очисти Санчес. Влиза и излиза от жилището ти, все едно му е бащиния. Знае по какви случаи работиш и кои са ти информаторите. Вероятно знае и

че разследваш Райнър, нещо, за което съдията би платил пребогато да научи. Знае всичко от игла до конец за теб. Както виждаме, не оставя никакви следи. Значи е наясно с всички номера и пинизи. — Кони разлисти списанието. — Наистина си го бива. Доказал го е днес, когато ти е спасил живота.

Рос понечи да каже нещо, сетне размисли.

— Я чакай — рече накрая. — Ти шега ли си правиш? Защото ако се шегуваш, на мен не ми е никак смешно.

— Не, не е шега. Говоря ти съвсем сериозно.

Върна се при канапето и ѝ подаде някакъв компактдиск. Тя попита:

— Ти ли си го купил?

— Не. Знам каква музика обичаш, а това тук не е любимият ти жанр. Не съм го купил нито аз, нито пък ти. Току-що го намерих. Ей там — посочи той приемника. — Под програмата на телевизията.

Рос погледна компактдиска. Беше „Тоска“, любимата опера на Хари.

НЕ СЕ НАВИРАЙ МЕЖДУ ШАМАРИТЕ!

По залез-слънце Хари Ърлс, който беше облечен в пончо с качулка и носеше тъмни очила, влезе в западнал хотел на магистрала „Ван Уик“ в Куинс. Вече не валеше, но беше много влажно и небето бе навъсено. Той наведе глава, за да скрие лицето си, оказа се обаче, че е излишно.

На рецепцията седеше младичък хаитянец, който продължи да си чете вестника — не вдигна очи от хороскопа и когато Хари се качи на асансьора. Персоналът в хотела — той бе работил тук под прикритие, докато беше разследвал наркотрафиканти, — не беше особено любезен. Всъщност за какво му е да е любезен: тая смрадлива дупка се бе превърнала в свърталище на най-отявлената паплач.

Слезе от асансьора на третия етаж, но преди да потърси стаята, застана в безлюдния коридор. Бръкна под пончото и извади две метални топчета с големина на слива. Отвътре бяха кухи и щом се търкулнеха, подрънкваха като камбанки.

Хари сложи топчетата в лявата си длан и ги завъртя първо по посока на часовниковата стрелка, сетне обратно. Сгъваше и разгъваше пръсти, така че топчетата да се въртят едно около друго. Мърдаше ставите, мускулите на китката му ту се разтягаха, ту се свиваха. С всяко движение се чуваше звук като от мънички черковни камбанки, който галеше слуха.

След две-три минути премести топчетата в дясната си ръка и ги завъртя пак по същия начин — първо по часовниковата стрелка, после и обратно. Както ги търкаляше в дланта си, отиде в средата на коридора. Стигна при вратата срещу аварийното стълбище и почука с едно от металните топчета два пъти. Почака малко и отново почука.

Чу как вътре двама мъже си говорят на испански и млъкват след почукването. Хари поклати глава: лоша работа!

Имаше среща с един, а не с двамина — това за него бе изненада, а той не обичаше изненадите.

Зачака, въртейки топчетата. Пръстите му мърдаха чевръсто като на фокусник. Накрая вратата беше отворена от човек, който не се виждаше.

Хари влезе в тясната стаичка с един-единствен прозорец с изглед към мократа от дъжда магистрала, където колите пъплека като костенурки. Вътре едвам се бяха побрали неоправено легло, лампион и тоалетка. Телевизорът беше включен — тъкмо започваше забавна програма на испански. Върху мъничкото нощно шкафче се мъдреха празна бутилка от вино, препълнен с фасове пепелник и автомат. Вонеше на пръдня, евтини сандвичи и марихуана.

Вратата се затвори зад Хари, който се обърна и видя шкембест мъж по боксерки — държеше пушка с рязана цев. Беше Хилтън Приго, едър като канара албинос доминиканец някъде на трийсет и пет-шест години, който с розовата си кожа и почти бяла коса приличаше на заек. Голите му гърди и ръце бяха покрити с татуирани кръстове, навити на кълбо змии и голи мадами. Би трябвало да е сам. Но не беше.

На леглото седеше млад доминиканец, слаб и мургав, с необичайно високо чело и чаровна усмивка. Беше в лимонено жълт анцуг и по сини гуменки, носеше косата си на бретон. Беше пъхнал лявата си ръка под възглавницата. Хари бе готов да се обзаложи, че калтакът му с калтак крие там оръжие.

Виждаше за пръв път младока, но знаеше за подвизите му от ченгетата, тикнали го на топло. Казваше се Израел Валенсия, или Изи В., и допреди месец бе излежавал присъда за предумишлено убийство. Преди да го задържат, бе тартор на банда бездомници, пласирали дрога из мъжките приюти в Манхатън.

Един от служителите в приютите също се бил включил в далаверата да пласира наркотици, като заделял половината за собствена употреба и удоволствие, а другата шиткал за печалба. Изи го насиллил да глътне отрова за мишки, после му разбил черепа с гирички. За всеотдайното приложение на управленските си способности се озовал в панделата.

Колкото до Хилтън Приго, и той, както се изразяваше навремето майката на Хари, не беше цвете за мирисане. Беше потаен и жесток, вечно се притесняваше за нещо и това го правеше нерешителен и склонен към изхвърляния. В Пуерто Рико бе лежал за кражба на автомобил и в затвора бе накълцал някакъв доносник на парченца,

които хвърлил в тоалетната. Увил главата в калъфка за възглавница и я блъскал о стената на килията, докато я направил на сол, после хвърлил и нея в канализацията.

Викаха му El Conejo — Заека, много уместен прякор за човек с издадени предни зъби и нервен тик. Като повечето престъпници, които познаваше, и Приго неотклонно правеше онова, което му се прави. Беше излишно да очакваш друго от него — само ще се разочароваш. Засега Приго не го бе разочаровал. И нищо чудно — той беше единственият човек, от когото се страхуваше.

Хари завъртя металните топчета в лявата си ръка. Изи В. нямаше какво да търси тук. Хари си беше уговорил среща на четири очи с Приго, а той на своя глава беше дръзнал да покани и трети човек. Грешка!

Заговори на Приго така, сякаш Изи изобщо не беше в стаята:

— Какво търси тоя тук? Казах ти, че искам да си сам.

Изи продължи да се хили.

— Леле, глътнах си езика от страх. Голям детектив си, няма що! Подпалил някаква шантавелка, претрепал двама-трима лайнари и си въобразява, че ми е скрил шайбата!

Хари разтърка белега върху тила си. Като повечето бивши пандизчии явно и Изи смяташе, че щом е бил зад решетките, е станал по-умен и по-силен от останалото човечество. Освен това, пак като повечето бандити, мразеше в червата ченгетата. Дали щеше да надживее невежеството си? Вероятно не. Както казваше майката на Хари: „Глупаците са повече от нас, останалите. — И добавяше: — Открай време си е било така.“

Без да вади ръка изпод възглавницата, Изи рече:

— Ние с приятеля ми си говорим по работа. Ще си тръгна, когато приключим.

Нервният тик на Приго пролича още повече. Той познаваше Хари по-добре от Изи.

— Хайде, разкарай се — каза му. — Ще поговорим после.

Изи поклати глава.

— Цели осем години друг ми е казвал какво да правя. Край, свърши се тая. Първо приключваме и тогава ще си ходя.

Хари свали слънчевите очила. Смъкна качулката и за пръв път погледна Изи. Пандизчията понаведе глава на една страна и не извърна

очи. „Знаем ги тия пандизчийски хватки — помисли си Хари. — То оставаше да не издържа на погледа му!“ Така де, Изи вече не беше в затвора. Бяха го пуснали, а навън правилата бяха други. Като начало Хари не смяташе да отстъпва.

Извади от джоба си носна кърпа, завърза в единия ѝ край възелче, в което сложи металната топка, и се усмихна на Изи. Рече му:

— Добре дошъл на свобода!

Сетне замахна с все сила и фрасна с топчето Изи по пищялите. Веднъж, втори път. Движеше се светкавично, Изи не беше виждал такова чудо. Изпищя, преви се и се хвана за краката, които го боляха непоносимо.

Хари го сграбчи за перчема и го просна на пода. После бръкна под възглавницата. „Бре, бре, бре!“ Изи се бе задоволил с някакъв мижав деветмилиметров таурус. Каза му:

— Не можа ли да се снабдиш с нещо по-прилично? Или е против религиозните ти убеждения да използваш мощно оръжие?

Както се бе проснал на пода, Изи продължи да разтърква пищяли и изгледа Хари на кръв. „Наш Изи още се прави на голямата работа.“

Хари втъкна пистолета в колана си. После, сякаш внезапно му беше хрумнало нещо, скрита с все сила пандизчията по главата. Онзи извика нещо, което прозвуча като провлачено „и-и-и-и“, след това застина като вкаменен.

— Събличай се — нареди му Хари.

Младежът го погледна предизвикателно с изцъклени очи и поклати глава. Изсъска през зъби:

— Що не си таковаш таковата!

— Я да го кажем по друг начин — отвърна Хари и пак го ритна по главата.

Пандизчията простена, закри с ръка носа си и се претърколи на една страна. Между пръстите му рукна кръв.

Хари погледна Приго, който беше пребледнял като мъртвец.

— Съблечи го, но не ми се мотай, няма да чакам до довечера.

След броени минути Изи вече стоеше, както го е майка родила, с подутото окървавено лице и се крепеше за тоалетката, за да не се строполи. Вече не му беше до това да се прави на много отворен. Беше се вторачил не в Хари, а в пода.

— Сега вече можеш да си тръгнеш — каза му Хари. — И видя ли те да се навърташ в коридора или край хотела, ще ти тегля куршума, така да знаеш.

Изи си погледна дрехите, струпани на купчинка в нозете му.

— Това ще остане тук — отсече Хари. — Дай му един долар, Хилтън. Само един, нито цент повече.

Албиносът изпълни нареждането. Хари каза на Изи:

— Разполагаш с десет секунди. Разкарай ми се от главата! — Той си погледна часовника. — Броя.

След като останаха сами с Приго, Хари седна на съвместния стол и продължи да си играе с металните топчета. И двамата мълчаха дълго. Накрая Хари посочи вратата:

— Ще ми обясниш ли нещо?

Приго се прокашля.

— Той ще работи с мен. Събирам организация...

— А, без тия! Никаква дрога. Поне засега. Ще се върнеш към далаверите, когато ти кажа аз. Ясен ли бях?

— Да.

— Дано, инак жална ти майка. Всъщност добрите съвети са безполезни, понеже никой не се вслушва в тях. Затова и не си губих времето да вразумявам приятелчето ти. А сега по работа. Дошъл съм да си прибера парите. А също да решим проблема, възникнал покрай Дени Ринко. Не съм дошъл обаче да гледам как ти строиш империя.

— Ясно.

— Съмнявам се, че ти е чак толкова ясно. Но да караме нататък. — Хари видя, че албиносът разглежда металните топчета. — Китайски талисман — поясни той. — Регулира кръвообращението и жизнената енергия в тялото. Предпазва от болести, засилва паметта, прави те дълголетник. Понеже стана дума за дълголетие, тук ли са ми парите?

— Да, взех ги.

— Ще бъдеш възнаграден.

Приго приклепна край леглото. Боксерките му се бяха смъкнали, виждаше се чак цепката на задника му.

Хари побутна с върха на обувката опаковката на презерватив, паднала при стола. Когато не изграждаше империя, Приго си пилееше тъпашкия живот. Беше грозен като самата смърт, затова и му се налагаше да си плаща за удоволствията. Падаше си по плоски като

дъски курви азиатки с офъкана коса, което според Хари си беше само на крачка от педерастията.

— Гледам, ударил си го на живот — отбеляза той.

Албиносът издърпа изпод леглото ожулен кафяв куфар и го сложи върху завивките.

— И аз съм човек, имам си потребности. Пък и трябва да правя нещо, докато те чакам да се обадиш.

— Изи и ония жълти джуджета виждали ли са куфара?

Приго поклати глава.

— Къде ти! Никой не го е и зървал, кълна се в паметта на майка си, лека й пръст.

Хари бръкна под пончото, извади бял плик и го метна на албиноса. Онзи го погледна и се ухили — грозна гледка!

— Десет бона — уточни Хари. — Мангизите, които ти обещах, ако Грасиела се хване и отиде в кафенето.

Можеше и да накаже Приго, който си беше доста смотан — имаше коефициент на интелигентност колкото парен чук. Понякога обаче, приложиш ли насилие, по-скоро вадиш очи, отколкото да изпишеш вежди. Това важеше и в този случай. Дума да няма, албиносът си беше тъп като галош — направо ти иде да виеш. Но Хари имаше нужда от него. При тези обстоятелства бе за предпочитане да свие сармите на Изи и да се надява той да си е извлякъл поуката.

Другият мъж докосна с пръсти банкнотите в плика.

— Радвам се, че всичко с Грасиела мина по вода. Голяма кучка, ще знаеш. Напълно изкукуруигала. Рано или късно щяха да й видят сметката.

— Нямахте да се справя без теб — увери го Хари. — Предпочитах да научи за Магелан от човек като теб, а не от мен. От някой, дето е, тъй да се каже, от нейната черга. Ако й се бях обадил аз, нямахте да припари в кафенето.

Приго го погледна — на лицето му се беше изписал телешки възторг.

— Как само я гръмна! Окото ти не мигна.

Хари вдигна пръст.

— Не забравяй, при самозащита!

— Да, бе.

Приго пхна плика в горното чекмедже на нощното шкафче. Ърлс си беше ненормален — никога не питай ченге като него защо е очистило някого, само ще си навлечеш главоболия. Току-виж си чул нещо, дето няма да ти хареса. Това, че е теглил куршума на доминиканката, си беше лична работа на Ърлс. Приго не искаше да си пъха гагата, но бе готов да се обзаложи, че ченгето е пратило Грасиела на оня свят заради оная, детективката, която уж бе спасил от Грасиела. Ърлс никога не отваряше дума за нея и албиносът нямаше намерение да подпитва. Кретенът му с кретен, като нищо щеше да му почерни живота.

— Я да видим парите — подкани го Хари.

Приго натисна ключалките на куфара и го отвори. Беше натъпкан със сто и петдесетдоларови банкноти.

— Три милиона — оповести. — Брой.

Другият се ухили.

— Вярвам ти.

Друг път му вярваше. Но ако липсваше и цент, Приго щеше да съжалява горчиво, че изобщо се е раждал.

— Нещо ново от Дени? — поинтересува се Хари.

Албиносът поклати глава.

— Не, нищо след последния път, когато говорихме с теб. Отказва да даде цялата стока. А как да пласирам нещо, което не е у мен?

— Логично. И врънка за още мангизи.

— Да бе, да сме му платели. Бил се изложил на опасност и сега ти да си се отблагодарял. Иска двойно повече.

Хари извади изпод пончото сурово фъстъче и отхапа половината. *Виж го ти него, двойно повече!* Лекенцето щеше да лапне цял милион. Четири пъти повече, отколкото плащаше на Приго. Не че Приго знаеше какво всъщност им доставя Дени, но все пак!

Вече бе решил да очисти Дени. Ала гадният мъник не беше расъл в гората и бе надушил какво му се пише. Отваряше си очите на четири. Никак нямаше да бъде лесно да го пречукат. Но карай! Хари все щеше да намери начин.

Приго седна на леглото.

— Каза да не си му се обаждал, ако не си бил готов. Нямало да се пазари. Предупреди да не се циганиш и ти. Ако не му дадеш каквото иска, щял да си задържи стоката и да си намери друг купувач. Поиска

да му се обадиш. Имал си му номера на пейджъра. Настоява да имало само една среща. Ти носиш парите, той — стоката. И държи той да избере мястото.

— Недей да се доверяваш на врага си: както желязото ръжда хваща, така е и със злия. Дори да се сниши и да ти се вижда смирен, внимавай и се пази от него.

— Какво, какво? — зяпна го албиносът.

— Цитат от Екlesiаста. Глава дванайсета, стих десети и единайсети^[1]. И какво, значи, Дени иска двойно повече. Както гледам, си прося два зад ухото.

— Аз съм „за“.

Хари се облегна на стола.

— Тоя дребосък си е втъпил, че ще постъпя и с него, както с Грасиела и приятелчетата й.

— А той откъде е разбрал? Не са съобщавали по телевизията и вестниците.

— Не помниш ли, Дени работи на хонорар в Дирекцията на полицията?

— Да, бе. И как смяташ да излезеш наглава с него?

— Не аз, а ние.

— Ние ли?

— Този път ще действаме рамо до рамо, *mi amigo*. Аз подготвям почвата, ти довършваш започнатото. Получавах още петдесет бона.

— Дадено — ухили се албиносът.

Хари се изправи и се протегна.

— Една седмица. Само толкова ми трябва. После обаче всичко ще е приключило. Ще си разчистим сметките с Дени, аз ще съм уредил останалото и шапка на тояга: излизам в най-скоро време в пенсия и се отдавам на почивка.

Погледна си часовника. Трябваше да се прибира, за да освободи Гренада. Търкулна топчетата в лявата си ръка.

— Първо трябва да си приберем стоката и чак тогава ще мислим как да очистим Дени, чу ли?

— Да.

Хари затвори куфара, вдигна го и се отправи към вратата. Преди да излезе, се обърна и се усмихна на Приго.

— Всичко хубаво! Пороботи добре и ме дръж в течение. И внимавай. Някой е открил наблизо гол мъж. Гледай да не те хванат надвесен над него.

[1] В Книга на Еклесиаста няма такъв текст. — Б.пр. ↑

Я ДА ВИДИМ КОЙ СЕ ОСЛУШВА

Фризьорският салон на Бродуей и Шейсет и четвърта улица гледаше към фонтана пред центъра за изпълнителски изкуства „Линкълн“. Както беше с официалната рокля и обувките с високи токове, Рос Магелан дойде надвечер да ѝ боядисат косата.

Позвъни по клетъчния телефон на Чеси, докато Дейвид, четирийсетгодишен австралиец с клонест нос, ѝ правеше кехлибарени кичури. Беше хрумнало на Чеси. „С тях ще си върхът“ — каза на сестра си. И беше права. В престъпния свят и в музикалния бизнес задължително трябва да си „върхът“.

Кичурите скриваха и белите косми, появили се след она път, когато Рос бе разследвала под прикритие един фелдшер, който крадеше от болницата компютри и ги изнасяше с найлоновите чували за отпадъци. Беше го сгащила на стълбището в болницата. Той обаче ѝ заби спринцовка и изсъска, че иглата била заразена със СПИН.

Оказа се, че в спринцовката имало вода, но Рос пак не си намери място, докато не си направи изследвания за СПИН. Резултатите бяха отрицателни и щом го разбра, тя се разплака. Но от притеснение косата ѝ тук-там побеля и тя реши, че следващия път, когато някой престъпник ѝ се нахвърли със спринцовка, го застрелва, без много-много да му мисли.

Изключи клетъчния телефон, извади бележник и взе да пише за Хари, докато Дейвид ѝ разресваше косата, та боята да се разнесе равномерно. Не за Хари, когото бе познавала през последните две години, а за Хари от последните четирийсет и осем часа. Подчертаваше името му всеки път, сякаш за да си напомни, че трябва да е нащрек.

Хари. Кой да предположи!

— Побеляваме — каза Дейвид.

— Не ми напомняй.

— Имам един приятел кинаджия. Та той ми е разказвал за Грейс Кели. В началото я гримирали някакви си петнайсетина минути. После малко по-дълго: половин час, четирийсет и пет минути. Накрая им отнемало по час и половина-два и тогава госпожица Кели отсъдила, че е крайно време да си вдига чукалата и да се маха от киното. Намерила се жаба, която се оказала принц, и принцесата отишла да живее във Франция.

— Отишла е не във Франция, а в Монако, Дейвид. Според мен там хората не са французи.

— Толкова по-добре за тях. Гледам, облечени сме да заслепяваме, а? Сигурно довечера ще ходиш да танцуваш някъде с твоя грък?

Рос вдигна очи от бележника.

— Затова съм тук.

Дейвид прокара гребена под струята вода от чешмата.

— Между другото, как е Чеси?

— Добре.

„Доколкото може да е добре момиче, затворено в кукувичарника.“

— Още ли не се е подстригала? — поинтересува се Дейвид.

— Не, стига да поиска, може да си седне на косата.

— Доведи я някой път да я видя. Ще я обслужим като царица.

— Благодаря ти. Но нека първо приключа с този случай.

— Не че си враг на носа, дете не ми е работа, но нещо ми се виждаш угрижена.

Рос почука с химикалката по бележника.

— Какво правиш, когато те предаде човек, на когото си вярвал?

Дейвид спря да я реши.

— Ти си от полицията. Би трябвало да знаеш по-добре от мен. Но щом питаш, ще ти разкажа нещо. Имам един познат ирландец, навремето бях хлътнал до уши по него, но беше много отдавна. Съдържател е на няколко нелегални казина в Манхатън и Куинс. Наел е едни бабаити ирландци да разгонват навлеците и нежеланата измет: нелегални имигранти, бивши пандизчии, луди глави от ИРА. Някои би причислил и тях към изметта. Та той нае един бивш ръгбист да ръководи едно-две от казината, плащаше му луди пари. Мен ако питаш, си бяха и близки, но не мога да го докажа — вдигна рамене той. — Та слушай. Ръгбистът нямаше друга работа, освен да прибира парите —

да не ги прилапат обирджии, ченгета и данъчни. Миналата седмица събрал, моля ти се, над сто хиляди долара — доста мангизи. И какво прави, негодникът му с негодник? Изпарява се. Изчезва яко дим. Оттогава — ни вест, ни кост от него. Моят познат, ирландецът, се чувства жестоко предаден, затова си и мисля, че отношенията му с господин Ръгбиста са били по-скоро лични, отколкото служебни. Какво правиш, щом те зареже най-скъпото ти същество? Мъчиш се като грешен дявол, но продължаваш да живееш! Така де, какво друго ни остава?

— Ами ако човекът, който те е предал, е опасен? — попита Рос.
— Ако може да те нарани и да ти навреди. И то сериозно?

— Ирландецът си има главорези, които на бърза ръка ще се оправят с господин Ръгбиста. И според мен рано или късно ще го направят. Казах все пак на своя познат, че човек си плаща за всеки гъз. Той не ме разбра.

— Да ти имам езика!

— Човекът, на когото си се доверила, в състояние ли е да извърши убийство? Господин Ирландеца ще го направи и няма да му мигне окото. Веднъж ми разказа как...

Телефонът на Рос иззвъня. Тя го доближи до ухото си и каза:

— Детектив Магелан.

— Застреляха пред очите й трима души, а тя да вземе да иде на фризьор — рече някакъв мъж. — То бива, бива непукизъм, но чак пък толкоз!

Хари!

Рос затвори очи.

— Още ли си там, Магелан?

— Тук съм, Хари.

— Два дена, и нито думица от теб. Какво те прихваща? Още работим по случая на съдията Райнър, нали?

— Нали уж си в отпуск, за да се възстановяваш от посттравматичния стрес?

— Така ли? Изхвърча ми от главата. Не е зле да го помня, ако някой попита защо съм си взел отпуска. Но наистина исках да си отспя. Но чак пък посттравматичен стрес! Ще вземат да ме изтъпанят в някое предаване на Опра. Голям кодош ще падне, ако ревна сърцераздирателно пред камерите. Да ти призная, не виждам защо да

се просълзявам и да скърбя, задето съм пратил на оня свят Грасиела и нейните пикльовци. Както гледам, полицейското управление, окръжната прокуратура и съдебните заседатели също не са се трогнали особено. Подочух, че Лу Анджели е захапал въдицата.

Рос си погледна бележника.

— Днес по обяд. Дадох му първата вноска за така наречения си развод. Пет бона. Анджели иска трийсет.

— Съдията Райнър може и да види нещичко от тия пари, ако извади късмет. Къде му ги даде?

— В жилището в Ист Сайд.

— Без мен! — промърмори Хари.

Тя си помисли: „Ще работим отново заедно, когато цъфнат налъмите.“ Рече му:

— Лабриола бърза. Знаеш го. Напираше да сме сгачели час по-скоро Анджели, не искаше да чака. Нямахме друг избор. Наложих се да действаме без теб.

Същия ден рано следобед. Рос бе поканила Лу Анджели и Мърси Хауард на терасата в мезонета на Осемдесет и първа улица в Ист Сайд, който използваша за конспиративна квартира. Беше им поднесла салата от омар, ръжен хляб и червено вино. Не си падаше по готвенето — бе поръчала всичко от магазин за деликатеси на Йорк Авеню и бе добавила към храната качествено марго, френски коняк и италиански пасти — все за сметка на ФБР. Специален агент Франк Бийб, по прякор Мечока, също беше тук — беше се спотаил в спалнята и записваше със скрита камера как Рос връчва на Анджели над пет бона в белязани стотачки. В замяна на парите адвокатът обеща да ускори „развода“ и с детектив Джери Зимерман, чийто снимки се кипреха навсякъде по стените.

Присъствието на Джери хубавеца привнасяше достоверност на театроето. Така де, след развода човекът в края на краищата щеше да стане собственик на мезонета.

Имаше и втори свидетел — Глен Форд, който се бе вживял в ролята на шофьор и се бе настанил на бара в хола на по-ниско равнище — наливаше се с доматен сок и четеше любимото си списание „Влак Тейл“. Слушаше как рушветът минава от ръка на ръка по слушалките, свързани с микрофонче, което бяха пъхнали в една саксия на терасата. Чу как Анджели признава, че парите,

дадени му от Рос, ще отидат за изборната кампания на Райнър, когато той се кандидатира за съдия в Съда по наследствени дела и настоятелство. „Гола формалност“ — увери адвокатът Рос. Да разчитала на него, всичко си било съвсем законно.

Мърси Хауард не можеше да се нахвали колко се радва, че са я снимали за обложката. Току повтаряше, че изгаряла от нетърпение да си купи „тоалетче“ за представянето на новата звезда на салсата, уредено от Глория.

— Хрумна ми нещо — оповести Хари. — Знаем, че Анджели краде от рушветите. И още как! Обзалагам се, че дава на гаджето си пари в брой да си купува дрешки. Тя няма кредитна карта. Хайде на бас, че ще ѝ отпусне малко от белязаните банкноти, които си му дала! Направи ли го, ще го спипаме. Няма мърдане.

— Сетих се вече за това — отвърна Рос. — Утре ще водя Мърси на разпродажба на дрехи на дизайнери, препоръча ни я Глория. Ако Мърси плати в брой, ще прибера банкнотите.

— Изпревари ме, значи!

— Е, и аз веднъж да те изпреваря!

Опашата лъжа. Рос изобщо не бе смятала да се впуска толкова скоро в лов на белязани банкноти. Хрумна ѝ чак когато го предложи Хари. Но искаше да му натрие носа. По всички възможни начини.

— И понеже стана дума, има неща, които не ми казваш — допълни Хари.

— Я не се занасяй! Знаеш за случая точно колкото и аз.

— Така ли? Я кажи тогава откога си започнала да ме проверяваш?

— Какви ги дрънкаш!

— Днес си ходила в Двайсети полицейски участък. Подпитвала си дали съм се срещал с бившата жена на един албанец.

— Хари, аз такава...

— Да или не?

— Да.

Мъжът въздъхна.

— Така значи, проверяваш мен. Интересно, кога почна да го правиш? Преди или след като ти спасих живота?

Рос нямаше отговор. По-точно нямаше отговор, който да не отприщи бурна реакция.

— Значи си се запретила да проверяваш всичко, което ти кажа по случаите? — подвикна Хари. — Да не би да съм някой надрусан информатор, че да проверяваш всяка моя дума? И откога така?

Рос си помисли: „Откакто те хванах да ме лъжеш. Каза, че си дошъл в кафенето откъм Деветдесет и осма улица и Амстердам Авеню. Лъжа. Обясни, че си ходил да се видиш с жената на албанеца. Още една лъжа. Каза, че си се озовал в кафенето съвсем случайно. Поредната лъжа. Истината: заложил ми капан. Покани Грасиела да ме убие, така че да имаш възможност ти да убиеш нея. Оставил си в жилището ми компактдиск със запис на «Тоска». Следиш ме вече дни наред, а мен ме е страх до смърт да попитам защо.“

— Не го проумявам — каза той. — Да постъпваш така след всичко, което съм направил за теб! Бил съм до теб винаги когато се е налагало.

— Така си е, Хари, няма да го оспорвам.

Той подсвирна в слушалката и изрече:

— Колкото повече правя за теб, толкова по-неблагодарна ставаш. Заради теб си слагам главата в торбата, а ти какво? Хукваш при Павлидес. Не той те е измъкнал изпод куршумите. А аз. През последните два дена все можеше да намериш време да ми позвъниш. Ако не за друго, то поне да кажеш едно „здрости“. Бива ли такова нещо!

Рос потрепери. Погледна нагоре и видя, че Дейвид се е вторачил притеснено в нея.

— Павлидес няма да бъде вечно до теб — тросна се Хари.

Тя се наведе напред. Разговорът приемаше странен обрат. Твърде неприятен.

— Какво общо има с всичко това Кони?

— Не можеш да си вършиш работата без мен. Откъдето и да го погледнеш, истината си е такава.

— Попитах те нещо. Какво общо има Кони с нашата съвместна работа?

— Признателността не е от силните ти черти. Сигурно друго ти се върти в ума. Например как довечера ще потанцуваш на воля с Павлидес.

Рос стана от стола, направи една крачка и погледна през витрината. Внезапно я заболя глава. Затвори очи, за да се отърси от

болката. И да забрави за Хари.

— Къде си? — попита го Рос.

Той знаеше всяко нейно движение. Рос бе наясно, че не я изпуска от поглед.

Хари рече:

— Кажи на онзи педал да не ти слага много червено по косата. Все пак си ченге под прикритие, а не някаква тъпа холивудска пикла.

29

СИСИ

В полунощ Хари Ърлс излезе от къщата си в Куинс и се качи в таксито, спряно на алеята отпред. Небето бе обсипано със звезди и обещавахе нощ без дъжд. Това беше добре!

Мъжът отключи жабката и извади дневника си. Понякога го попълваше вечер в колата, за да не го безпокоят. В такива мигове наистина му се струваше, че се намира в свят, който си е само негов.

В светлината на фенерчето вписа последните вещи, които беше взел от Магелан: все джунджурийки. Една обица и пукнат гребен. Безсмислени дрънкулки за всички останали, но не и за него.

През последните няколко седмици бе взел сума ти работи от жилището и кабинета ѝ. Както винаги не се докосваше до големи или ценни вещи, ограничаваше се с нещица, чиято липса тя няма да забележи. А дори и да забележеше, щеше да си каже, че ги е забутала някъде. Всичко бе заключено горе в стаята му, където Хари беше подредил нещата най-старателно върху масичката от тиково дърво. Беше си направил нещо като олтар.

Сред вещите имаше видеозапис от сватбата на Магелан, сребърно пръстенче, сгъната кърпа за баня, сутиен, стар адресник и един от компактдискете с любимата латиноамериканска музика на Рос. С лаптоп и с помощта на Дени Ринко Хари бе натрупал цяла база данни с какви ли не сведения за нея, взети главно от публичните регистри. Знаеше всичко от игла до конец: като се почне от данните в медицинския ѝ картон и трудовата ѝ биография и се стигне до номера на хотелската стая, където бе карала медения си месец. Знаеше дори кога точно са родени и са се оженили нейните роднини. Магелан може и да беше загадка за останалите си колеги, но не и за Хари.

За най-ценна в колекцията си той смяташе цветната снимка в рамка на Рос, правена в деня, когато тя е завършила полицейската академия. Младичка и грейнала от щастие в униформата, тя явно бе преизпълнена с очаквания и надежди във време, когато по-често е

вярвала, отколкото се е съмнявала. И днес, както всеки Божи ден, Хари бе оставил пред снимката роза.

Погледна в огледалото за обратно виждане. Телефонният разговор, който днес бе провел с Магелан, му беше напомнил, че любов и омраза вървят ръка за ръка и са двете страни на една и съща монета. Понякога си мислеше, че става дума за едно и също нещо, но гледано от различен ъгъл. Преди броени часове беше спасил живота на Рос. Но вместо да е с него, тя ходеше на танци с Павлидес. Държеше се като малка глезла и на Хари почваше да му писва.

Кой ѝ даваше право да ходи и да подпитва за него? Да се опитва да го злепоставя и да доказва, че лъжел?

Обърна страницата в дневника си. Колкото и да му беше тежко, волю-неволю трябваше да помисли дали е възможно и Магелан да го разочарова като другите. Беше му неприятно, но какво да се прави, нямаше друг избор.

Другите. Беше понесъл много тежко тяхното коварство и предателство. Накрая, за да намери мир, бе принуден да стори единственото възможно нещо: да ги убие. Дано не се стига дотам и с Магелан!

Отвори пакетче сурово кашу. Колко странно: престанеш ли да обичаш някоя жена, и тя ти се струва досадна и презряна. Същевременно обаче омразата към разлюбената му вливаше дива необузdana енергия и сама по себе си му носеше наслада. Омразата се бе превърнала в нещо като религията, която майка му напразно се бе опитвала да насади у него. Вдъхваше му живот.

Върна се в началото на дневника, към записките отпреди три години за Силия Куевас, известна още като Сиси. Тя беше първата: младичка чудно хубава латиноамериканка, една от най-кадърните полицайки под прикритие, с които бе работил. Гледаше си сама детето, беше невероятно оправна. Времето, когато я бе обучавал да работи под прикритие, бе щастливо и за двамата. В началото се занимаваха с дребни наркопласъори, организираха им хайки по публични домове и улични ъгли. Кокошкарска работа. Но Сиси си беше талантива. Не след дълго я прехвърлиха в отдел „Организирана престъпност“, където тя разследваше чиновници шмекери от Уолстрийт и крадливи градски съветници, затънали до гуша в дългове. Под ръководството на Хари Сиси се бе превърнала в звезда.

Както и с Магелан, той я пазеше да не я очистят. Учеше я как да предугажда мислите на престъпника и как да му разбива сърцето. И двете си бяха родени лъжкини — и благодарение на това нямаше как да не блеснат. Хари не можеше да не признае: Магелан лъжеше тъй убедително, че понякога и той ѝ се хващаше на въдицата.

И двете знаеха как да намазват от това, че са жени, и да лавират в полицията, където никой не смееше да им каже и копче: голямо постижение в една двулична, зле настроена към жените военна организация. Хари не можеше да си криви душата: Магелан се бе възползвала максимално от задкулисните интриги, за да грабне златната полицейска значка.

Ала колкото и умна и отракана да беше Сиси, за тях двамата с Хари не можеше да има щастлив завършек. Тя не го обичаше. Не искаше да го обикне, и туйто. Още по-лошо, оказа се, че Сиси си е черна неблагодарница. Каквото и да правеше Хари за нея, тя смяташе, че то ѝ се полага по право. Беше прекалено погълната от себе си, за да му обръща внимание. Накрая той вече нямаше избор. Беше взел мерки, за да я накаже за нейната неблагодарност.

Сиси. Тялото ѝ гори. Втвърдява се, почернява, свива се. Обгърнато от оранжеви пламъци, се сгърчва по-бързо, тресе се и се смалява, хлътва сантиметър по сантиметър сякаш навътре в самото себе си. После пламъците лумват, поглъщат дланите, повдигат краката и ги обръщат навътре. Разнася се смрад, по-ужасна, отколкото си очаквал. Да си изповръщаш червата! После — промяна. Миризмата става поносима. Позната. Колкото и странно да звучи, си е самата истина, че когато гори, човешката плът мирише точно като пържолите върху нажежена скара. Виж ти!

Частите на тялото се разпадат. Пръсти, длани, ходила. Трябва да го помня занаяд, понеже те могат да се превърнат в изобличителна улика. Бележка: миризмата на бензин отчасти измества смрадта на горяща плът, но не докрай. Главата пада последна, откърлива се от тялото и тупва встрани досуц камък, търкулнал се по нанадолнище. Факт: тялото цвърчи в собствената си лой — неприятен звук. И още по-лошо, докато гори, тялото се

издува и започва да се пука. Грозна работа е да запалиш някого, за да го умъртвиш.

Хари доближи дневника до лицето си. Беше поръсил страниците, посветени на Сиси, с нейния парфюм. Бяха имали и хубави мигове. Дори когато я уби, той изпита наслада.

Затвори очи и се замисли. Дали ще му бъде приятно да си спомня как е убил и Магелан? Неведома е съдбата. При всички положения тя му беше вдъхнала надежди, които той трябваше да осъществи.

Затвори дневника и го пхна в джоба на якето си. Беше свързал всичките си мечти с Магелан и нямаше намерение да я оставя да го разочарова.

Завъртя ключа и даде на заден. Хелън бе взела успокоително и щеше да спи непробудно часове наред.

Хари се отправи към Манхатън и Магелан. Най-важно доказателство за любовта му към нея бе да я държи под око.

ЕДНА ВЕЧЕР В КЛУБА

Кафене „Кон Алма“ на Блийкър Стрийт в Гринидж Вилидж още си беше с ламаринен таван, въртящ се вентилатор и огромен дървен барплот, точно както в славното време на двайсетте години и сухия режим, когато заведението се бе прочуло с контрабандния си алкохол. Рос обичаше този клуб, понеже тук идваха по-възрастни клиенти, за да потанцуват, които не проявяваха особен интерес към дрогата и патлаците.

И още нещо: в „Кон Алма“ понякога гостуваше Бени Б., един от най-добрите диджеи в града, приятел на Рос. Тълпите го следваха от клуб на клуб, привлечени от това, че пуска салса в изпълнение на стари групи като „Мачито“, Норо Моралес, Марио Бауза и най-великия изпълнител на този стил Тито Пуенте.

Тази вечер Бени Б. започна с двайсет минути от ранните хитове на Пуенте — посвети ги на добрата си приятелка Рос Марино и за подгрявка пушна две от любимите ѝ парчета: „Албанчето“ и „Дяволско мамбо“. Тя танцуваше необуздано, с вещица, за да се отърси от страховете и гнева. Другите двойки се дръпнаха, за да погледат нея и Кони, но повечето очи бяха приковани към Рос. Накрая ѝ изръкопляскаха, а тя се свлече в обятията на гърка.

Двамата се върнаха, хванати за ръце, на масата и заслушаха тъжна прелестна балада в изпълнение на Тито Родригес.

— Довечера дали да не дойдеш при мен? — предложи Кони. — Не е зле да си починеш.

— Извинявай. Одеве на дансинга съвсем се разбеснях. На драго сърце ще дойда. Хари наистина ме плаши. Сънувам кошмари как се събуждам и го виждам да стои в долния край на леглото и да ми се хили със зловещата си усмивка. Изведнъж всичко у него ми се вижда ужасно — дори ядките, с които непрекъснато се тъпче, и металните топчета, с които си играе.

— Мен ако питаш, е превъртял.

— Кой, Хари ли? Изключено. В жилите му тече не кръв, а ледена вода. Точно той ще превърти, когато цъфнат нальмите.

Кони отпи от уискито.

— Днес следобед ти е звънял във фризьорския салон — значи вече е на ръба. Само дето не си е признал, че те следи. Смятам, че напрежението в службата му се отразява зле. Хари няма да е първото ченге, рухнало от натоварването.

— Не мога да работя повече с него. Фарньоли трябва да ми намери друг „призрак“.

Кони почука по чашата с уиски с пластмасовата бъркалка.

— Хари е ченге, а ченгетата са наясно с всички номера и пинизи.

— В смисъл?

— В смисъл, че знае как да замече следите. Как да прониква в жилището ти, без да го усетиш. Да изтегли досието ти. Да те следи, без да го забележиш. Умее всичко това. Може да разчита и на това, че другите ченгета ще го покриват. Дори и да сгази лука, те няма да го натопят. И да отидеш при Фарньоли, нямаш неоспорими доказателства срещу Хари, които да представиш.

— Длъжна съм да опитам. Хари не е наред. Иначе да, наясно съм със „стената на мълчанието“ — ченгетата наистина се покриват взаимно. И аз понякога съм допринасяла за нея.

Кони надзърна в чашата.

— Не се налага да ти обяснявам как работи системата. Тя се опълчва срещу всяко ченге, изправило се срещу друго ченге. Дръзнеш ли да го направиш, оставаш сам. И според мен това никога няма да се промени. Ченгетата ще покриват Хари, ще лъжат заради него, дори ще ти се нахвърлят, ако се налага. И лош ще бъде не той, а ти. Защо? Защото си се оплакала от друго ченге. Мери си думите с Фарньоли. Току-виж ги използвали срещу теб.

— Вече съм го изживявала веднъж, когато една моя приятелка беше изнасилена от шефа си — напомни Рос.

— Сержант Тънката част. Казвала си ми. Слушай, дори и да занесеш снимки как Хари прерязва гръкляна на папата, пак ще се намерят ченгета, които няма да повярват, че е виновен.

— Хари не само е виновен. Той е опасен. Не бива да остава в полицията.

— Герой е, има цял чувал награди й похвални грамоти. Дори и да го изобличиш, никой няма да повярва, че те следи. Най-малкото хората, които го смятат за герой. Нещо повече, ще решат, че злепоставяш човека, който те покрива. И който ти е спасявал живота не знам колко пъти.

Рос се пресегна и надигна питието си.

— Какво трябва да направя, за да ми повярват? Да ида, когато Хари ме покани в някое кафене, и да чакам да ми пръсне черепа ли?

Кони я хвана за ръката.

— Не искам да те плаша. Но знай, че си имаш работа с маниак и ще ти е много трудно.

— Особено пък ако маниакът е и ченге.

— Точно така. Когато едно ченге следи друго ченге. Класика!

— Вие в охранителната фирма работите ли по случаи с маназици?
— попита Рос.

— Разбира се. Търсят ни най-често, когато полицаите са твърде заети. Имали сме случаи и с дванайсетгодишни момичета. Но най-опасни са манаците, които преследват свои колежки.

— Защо?

— Защо ако маниакът ти е колега, той знае до минутата къде ще бъдеш. И къде да те намери. В службата ти си напълно беззащитна за домогванията му. — Той погледна ламаринения таван. — Дано греша, но както личи, Хари се вмества в класическия модел на маниака.

— Тоест?

— Ами опитва се да те откъсне от другите. Затова злослови срещу мен. Убил е Грасиела, за да си му признателна. Само на него и на никой друг. Така действат манаците. Откъсва те от всички: роднини, приятели. А това не е трудно. Ти вече зависиш от него.

Рос взе да чертае с дъното на чашата кръгчета по масата.

— Чувала съм за жени, преследвани от маназици. Но и през ум не ми е минавало, че такова нещо ще ми се случи и на мен. — Тя погледна Кони. — Хари иска да ми дава тон в живота. И в службата, и извън нея. Да ми казва къде да ходя, как да се обличам. Каквото и да правя, трябва да имам неговото одобрение.

— За да постигне такава власт над живота ти, той се стреми да те сплаши по всички възможни начини — съгласи се Кони.

Рос дръпна ръце.

— Значи съм сама. Това ли ми казваш?

— Я ме погледни! — рече Кони. — Погледни ме, де!

Тя извърна очи към него. Той допълни:

— Само да посмее Хари да ти направи нещо, ще си има работа с мен. Няма да стоя със скръстени ръце и да гледам как си разиграва коня. Горе главата, няма да допусна да ти се случи нищо. Само да е посмял да ти посегне, жална му майка!

Рос стисна ръката му.

— Според мен трябва да поговориш с Фарньоли — продължи Кони. — Той ще те изслуша.

— Не е достатъчно да ме изслуша. Искам да ми смени „призрака“.

— А как ще обясниш, че не искаш да работиш повече с Хари?

— Не знам. Но все ще измисля нещо.

Известно време Кони мълча — беше угрижен. После каза:

— Все се сещам за неща, които няма как да кажеш на Фарньоли. Не можеш да му кажеш, че Хари е влизал в жилището ти и те следи. Ще прозвучи голословно. И ще повярват на него, а не на теб. Дори и да съобщиш, че е излъгал къде се е намирал, преди да тегли куршума на Грасиела, пак нямаш доказателства. Фарньоли за нищо на света няма да повярва, че Хари нарочно е езекутирал доминиканката колкото, за да се добере до теб. Звучи налудничаво.

— Ами хартиената жабка! — напомни Рос. — Кой ще ми повярва, когато заявя на всеослушание, че Хари си общува с мен чрез фигурки от хартия?

Кони се засмя.

— Може би някоя циганка. Току-що ми хрумна нещо. Заявила си под клетва, че в кафенето Хари ти е спасил живота. Оттеглиш ли сега заявлението си, ще взривиш службата, да не говорим пък, че всички ще те помислят за превъртяла.

— Е, и?

— Намери неоспорими доказателства. Слипай Хари с нещо, което да е толкова убедително, че да не го оспори и Фарньоли.

— Пие ми се още — вдигна Рос чашата, за да я види келнерът, дребен като джудже пуерториканец със старателно поддържана къса брада. Сетне погледна Кони. — Допреди седмица смятах Хари за

герой. Сега знам за него неща, предостатъчни, за да го тикна зад решетките.

— Още нещо ли си научила?

Рос разклати кубчетата лед в празната чаша.

— Не, съобщила съм ти вече всичко, което зная. Но сега го виждам по-ясно. Джен Санчес каза, че някакво ченге се опитва да я убие. Сподели, че същото ченге е принудило Емилио Албърт да скочи с кучето си от прозореца на осмия етаж. Вече знаем със сигурност, че въпросното ченге ме прилъга да ида в кафенето, та Грасиела да се погаври с мен. — Тя бутна встрани празната чаша. — Санчес ме предупреди. Каза, че работя с ченгето, опитало се да я очисти. Не исках да ѝ повярвам. В един момент дори си помислих, че този негодник е Франк Бийб. Но вече не съм на такова мнение. Всички нишки водят към Хари.

— А Грасиела направо сочи него с пръст от онзи свят — съгласи се Кони.

— Ами Джон-Джон? Според мен Грасиела го беше пратила да ми види сметката. За беда Джон-Джон се натъкна на Хари. Моят *закрилник*. Джон-Джон получи същото, което и Грасиела, плюс някои екстри, например белезници и удоволствието да изгори жив.

— Какво стана, когато се обади в Двайсети полицейски участък и се поинтересува за Хари и бившата съпруга на онзи албанец?

Рос загледа как сервитьорът пуерториканец оставя поръчаното питие на масата и се отдалечава.

— Подпитах, но не направо — отвърна тя. — Представих се и обясних, че Хари ме е прикривал по време на акция и е оставил радиостанцията в таксиметров автомобил, който е използвал за прикритие. Подразбрах, че Хари наистина е оставил на Бродуей такси, за да ми се притече на помощ. Ченгетата от районния участък са го покрили и не са подали рапорт.

— Старата песен на нов глас: полицаи покриват полицаи — отбеляза Кони. — Само като си помисля, и ме побиват тръпки.

— Не споменах пред колегите от участъка, че Хари е излъгал. Но още не проумявам как го е направил. Как е уредил да се озова в кафенето заедно с Грасиела?

— Не забравяй, че ти отърва кожата главно защото успя да баламосаш доминиканката.

— Хари със сигурност не е разговарял с Грасиела. Използвал е някого, на когото тя вярва.

— Някой наркотрафикант. Дали не се е обадил твоя приятел Джаки Синия?

Рос поклати глава.

— Обясних ти вече, използвали са неговото име, за да ме прилъжат да отида в кафенето. Но не той се е обадил на доминиканката. Не забравяй: Грасиела обираше наркопласьорите, няма да се учудя, ако и Джаки Синия е бил в списъчето ѝ. Рано или късно е щяла да ограби и него до шушка. Пък и Джаки не е толкова глупав, че да се хваща с тази жена точно когато колумбийците я търсят под дърво и камък, за да ѝ светят маслото. Освен това, ако ме бяха очистили, той щеше да изгуби приятелка, която да му оправя бакиите в съда. Не, Хари е използвал друг за разговора с Грасиела Шантавата.

— Имаш ли някакви предположения?

Рос отпи от чашата.

— Сигурно ѝ се е обадил някой, който се страхува от Хари толкова много, че не смее да му откаже. Освен това смятам, че Хари ме е изтъргувал с агентите от ФБР. Лабриола иска на всяка цена да тикне Райнър в затвора. Падне ли му възможност да ме прецака, хич няма да се колебае, само и само той да се окичи с лаврите.

— А какво е получил Хари срещу това?

— Сладък пост в Министерството на правосъдието. Имунитет за нещо, което е извършил. Може би пари. Не проумявам само защо е взел на мушка Джен Санчес.

— Питай я.

Рос сграбчи Кони за ръката.

— Божичко! — прошепна тя.

Посочи дъното на дансинга.

Кони погледна натам.

Изад изкуствената палма ги наблюдаваше Хари Ърлс.

ПОДГОТВЯНЕ НА ПОЧВАТА

Хари Ърлс и Франк Бийб се срещнаха на терасата на кафене „Корабчето“ в Сентръл Парк. Всеки момент щеше да завали, затова на терасата нямаше жив човек. Ако не се броят гълъбите, накацали по каменния парапет, двамата бяха сами.

Хари пусна няколко ядки кашу върху зелената салата и я поръси с оцет.

— Вдъхва енергия и сила — поясни той за кашуто.

— Лично аз си предпочитам мръвките и бекона.

— Да му се неначудиш на това кашу. Расте на дърво от същия вид като отровния бръшлян, отровния дъб и мангото.

— Виж ти! — възкликна Бийб.

Беше си поръчал пържени картофи и ги ядеше с пръсти, като ги топеше в съдчето с кетчуп, разбъркан с майонеза и кисели краставички.

— Та това дърво достига височина цели дванайсет метра — допълни Хари. — От маслото, извличано от него, правят пластмаса и лакове.

Бийб посочи с мазен пръст салатата.

— Значи марулката ти е добре лакирана и увита в найлон. Да ти е сладко! Няма ли все пак да ми кажеш защо седя тук и чакам дъждът да ми съсипе новите обувки?

— Нали вие с Лабриола искахте да ви държим в течение. И да ви съобщим, ако Магелан случайно укриве нещо.

— Тая жена е същинска фурия. Та какво укрива нашата драга госпожичка?

— Отишла на пазар заедно с Мърси Хауард, за да я спипа с белязаните банкноти, които ѝ дадохте.

Бийб си облиза пръстите.

— Ах, тая Магелан. Нямам нищо против да излапам цял километър от лайната ѝ колкото да видя откъде са излезли.

На лицето на Хари не помръдна и мускулче.

— Винаги съм твърдял, че без поети нямаше да има цивилизация и човечество. — Потупа с показалец брадичката си. — Тече ти мазнина.

Бийб издърпа една от хартиените салфетки и попи мазнината по долната си устна.

— Та казвай сега за госпожица Магелан.

— Натъкнах се на жена, която може да ни помогне с разследването на Райнър. Казва се Мариза Дурес. Албанка е и живее тук, в Манхатън, в Уест Сайд. Бившият ѝ съпруг, някой си Енвер Дурес, също албанец, е член на банда албанци, които върлуват в Бронкс. Извършили са какви ли не престъпления, като се почне от банкови обири и се стигне до пласиране на дрога. Но интересен в случая е господин Дурес. Един познат в Двайсети полицейски участък ми каза някои неща за него.

— И как господин Дурес е привлякъл вниманието на този твой приятел от Двайсети участък?

— Тормози бившата си жена. Тя неколкократно е подавала жалби, издействала си е да е под полицейска защита, принудена е да моли колегите да я изпращат. Господин Дурес я хвърля в ужас.

Бийб пресуши черешовата кока-кола и попита:

— Доколкото разбирам, тоя Дурес е свързан със съдията Райнър.

— Два пъти се е явявал пред съда, оглавяван от Райнър. И двата пъти е бил оправдаван.

— А госпожа Дурес? Тя наясно ли е какви ги върши мъжлето ѝ?

— Отнеха ми я като информаторка, затова не мога да ти кажа.

Бийб застина, както бе посегнал да си вземе от пържените картофи.

— Какво означава това?

— Означава, че Магелан е действала зад гърба ми. Успяла е да убеди шефа, че е най-добре госпожа Дурес да работи с жена. Напоследък в управлението са много чувствителни на тема феминизъм. Но да не се разпростирам. С две думи: информаторката ми — госпожа Дурес, ми беше отнета и бе прехвърлена към Магелан.

Бийб остави чийзбургера и се облегна на стола.

— Значи и ти си си изпатил от тая проклета политическа целесъобразност — възкликна той. — Миналата седмица и мен ме

прецакаха в Бюрото. За да уредят някаква чернилка, моля ти се! Изисквала го политиката. Негърът оглави отдела за борба с тероризма и повишението му е в кърпа вързано. А аз получих грънци! Петнайсет години блъскам като ненормален, скъсах си задника от бач и какво получих в отплата! Нищо! Останах си с пръст в уста. — Той погледна Хари с крайчеца на окото. — Какво да ти кажа, мой човек, и ти сърбаш попарата на шефа си. Бива ли да е такъв бълзliveц! Жените явно са му взели страха. Да ти отнеме информаторката и да я прехвърли на полицайка, която има акъл колкото да се заобиколи с някакви тъпи блюдолизци.

— Отишла, моля ти се, в кафенето без разрешението на Фарньоли. — Допълни Хари. — Сам-сама, без колеги, които да я прикриват.

— Ти ме занасяш. Нали уж се славеше като добра полицайка!

— Отърва кожата само защото по една случайност бях наблизко. Исках лично да съобщя на госпожа Дурес, че занапред няма да работим заедно. Тя го понесе тежко. Вече се бе запознала с детектив Магелан и не желаше да работи с нея. Смятала я за прекалено нахална и агресивна. За мъжкарана.

— А стига, бе — ухили се Бийб. — Ти ме свали от коня. Магелан — мъжкарана!

— Колкото и да ѝ е неприятно на госпожа Дурес, Фарньоли го раздава тежко. Рекъл и отсякъл: или албанката ще работи с Магелан, или полицията няма да я пази от онзи хахо — мъжа ѝ. На Магелан не ѝ е за пръв път да ми краде информаторите. А Фарньоли я оставя да прави каквото си иска.

— Излиза, че Магелан е поредната мръсница в Ню Йорк. Задига на хората информаторите и после си приписва заслугите за онова, което е свършил друг.

Хари бодна от салатата.

— В полицейското управление държат жените да преуспяват. Иначе ние в полицията ще видим през крив макарон държавни средства. Ако даваме път на жените, няма да ни гонят, че не сме спазвали гражданските им права. Магелан се слави като страхотна професионалистка. И не мога да си кривя душата, славата ѝ в никакъв случай не е без покритие. Е, вярно, донякъде е създадена изкуствено. Но карай. Та казвала ли ти е Магелан за Мариза Дурес?

— Не.

Хари вдигна ръце.

— Аз какво ти разправям! Премълчава доста неща. Помислила си е: „Разследването е важно, ще се вдигне страхотна пушилка, защо да не оберя сама лаврите!“ Решила е да прави, да струва, но да я повишат в детектив първи ранг. В цялото управление я има, я не и петдесетина следователи първи ранг. Ще се учудя, ако има и три жени, повишени в него.

Бийб пак започна да яде картофите.

— И какво, излиза, че през всичките тези години ти си търпял калташките номера на Магелан колкото тя да се прочуе? Защо не си поискал да те прехвърлят в друг екип, за да работиш с мъж?

— Как да не съм искал? Искал съм, но кой да чуе? Нали ти казах, управлението има сметка да разчиства пътя на жените. За да се перчи с успехите им. Шефовете гледат да не се навират между шамарите — страх ги е много от нападките на феминистките и на журналистите. За да не разлайват кучетата, непрекъснато тикат напред Магелан.

— Но някой трябва да ѝ върши работата. И както разбирам, това си ти.

Хари се подсмихна — нека Бийб си прави догадките. Агентът от ФБР се надвеси над масата и прошепна:

— Наскоро и ФБР си имаше неприятности с чернокожите агенти. Опищяха орталъка, че били подложени на дискриминация и не се издигали в службата. Но от мен да го знаеш, всичко си беше изсмукано от пръстите. Само и само да има мир, шефовете почнаха да ги издигат на постове, които ония негодници изобщо не заслужават.

— На мен ли го казваш?

Бийб пак се облегна.

— *Овластяване.* Ето какво ще чуеш под път и над път. До гуша ми е дошло от чернокожите агенти в Бюрото, които не могат да произнесат думата, камо ли да ти я напишат. Затова пък ги бива да вдигат шум около себе си, стига да има кой да ги слуша. Нали знаеш, пробива по-нахалният.

— Напълно съм съгласен — отбеляза Хари. — Та вече си наясно защо досега не си чувал името на Мариза Дурес. Магелан го пази за себе си. Ще научаваш само каквото реши тя.

Бийб взе парченце бекон от чийзбургера и го лапна.

— Значи управлението си пази задника, като те кара да вършиш работата на Магелан, само и само тя да е доволна.

— Точно по тази причина, щом приключи разследването, искам да се прехвърля във ФБР.

— Можеш да разчиташ, че ще кажа някоя и друга добра дума за теб, обещавам. А обещаая ли нещо, съм бетон. Имаме детективи от Нюйоркското управление на полицията, прикрепени към отдела за борба с тероризма. Въведоха го след атентата в Световния търговски център на Деветдесет и трета улица. Тогава между полицията и ФБР избухна истинска война. Понеже атентатът беше извършен на ваша територия, шефовете ти отсъдиха, че те трябва да командват парада. Ние обаче не се дадохме така лесно — според нас ние трябваше да проведем разследването, защото тероризмът е престъпление, наказуемо според федералното законодателство. Накрая няколко полицаи със златни значки бяха прехвърлени за постоянно във ФБР. Получават си полицейската заплата плюс допълнителните възнаграждения. Отделно си прибират в джоба заплата във ФБР, която годишно възлиза на петцифрено число. Сладка работа, а?

Хари се ухили.

— Дума да няма.

— Изкарваш си дващестте години стаж в полицията и се пенсионираш като държавен служител. А тази пенсия е доста по-висока от полицейската.

— Вече наострих уши.

— Ти само ме захранвай с новини за госпожица Магелан, пък аз ще имам грижата да се сбъднат и най-дръзките ти мечти.

Хари се усмихна в знак на съгласие. Бийб, по прякор Мечока, с неговите рипсени костюмчета и кафяви боти лесно се палеше и искаше ли да постигне нищо, не умуваше дълго, не се спираше пред нищо и прегазваше всички, изпречили се на пътя му. Ако човек му влезеше под кожата и му пошушнеше, че еди-какво си е в негов интерес, той бе готов да изрита по главата и родната си баба, без да му мигне окото. Затова и Хари му нямаше вяра. Бийб щеше да му сваля звезди и да му обещава какво ли не, само и само да се докопа до информация за Магелан.

Агентът от ФБР започна да чупи зальци от сандвича и да ги хвърля на гълъбите по парапета.

— А мислил ли си да отстраниш Магелан от случая и да се заемеш сам с него?

— Мисля си го всеки Божи ден. А шефовете в управлението ми повтарят като курдисани колко са ми признателни за всичко, което съм правел за нея. Но ми и намекуват, че ще ми разкажат играта, ако почна да си правя оглушки.

— Както гледам, няма да извадиш късмета на кучето в месарницата.

— Магелан е прилапала информаторите — напомни му пак Хари. — Освен това се е сдушила с една жена, казва се Дженифър Санчес. Навремето и тя беше ченге. Сега се друса и вече не е в полицията.

Бийб го погледна, донякъде заинтригуван.

— И какво общо имам аз с тая Санчес?

Хари остави вилицата и ножа и допря салфетката до угълчетата на устните си. Погледна към езерото в Сентръл Парк, където патиците и гъските се носеха кротки и изящни по накъдрената от вятъра вода.

— Преди година Санчес и детективът, с когото работеше в екип, спипали известен наркотрафикант — поясни той. — Вместо да го опандизят, го изтъргували срещу доста мангизи с конкуренцията. Излишно е да ти казвам, че до вечерта трафикантът вече бил опънал жартиерите, и то по доста гаден начин.

— И защо очакваш всичко това да ме интересува?

— Защото Санчес се опита да изнудва високопоставено лице, разпоредило се трафикантът да бъде очистен. Зад гърба на колегата си отишла при него и му поискала доста пари. Онзи обаче се заинатил, отказал да ѝ прати и наредил да ѝ светят маслото. Затова сега тя се крие в миша дупка. — Хари извади бележник, написа едно име, откъсна страницата и я сгъна на две. Плъзна листчето по масата към Бийб. Сетне допълни: — Жертвата на изнудването. Присъствал е на убийството на наркотрафиканта, който, ще отбележа, всъщност е бил убит в дома му. Не бих казал, че това се покрива с общоприетите представи за добро и зло.

Бийб се свъси и сключил рунтави вежди, мълча доста дълго. Накрая рече:

— Играта съвсем загубя, мой човек. Тая работа — разследването, по което работим, де, — се оказва много дебела. Няма да

се учудя, ако се разхвърчат глави.

— На твое място нямаше да казвам на Лабриола. Нека първо се доберем до нещо конкретно и чак тогава ще посвещаваме и него.

— Съгласен. Трябва да внимаваме много, за да не оплескаме всичко. И да пипаме предпазливо. Само ние двамата с теб, мой човек. Само аз и ти.

Хари вдигна от салатата едно фъстъче и го лапна.

— Сега вече знаеш защо Магелан не си разкрива картите. И прави всичко възможно никой друг да не се среща със Санчес и Мариза Дурес. Санчес е трамплин към много по-големи неща. Както и името, което държиш в ръката си.

Бийб се отпусна на стола.

— Ей на това му се вика работа! Благодаря ти, детектив Ърлс, ще се постарая да си получиш заслуженото. Наистина съм ти много признателен и ще ти се отплатя като хората.

— А аз ще държа под око Магелан. Ще я оставя да намери Санчес и тогава се появяваме ние в целия си блясък.

Бийб вдигна сгънатото листче.

— Нашето приятелче ще организира да я очистят още преди да си имал време да се обърнеш. Ако в оная непрогледна бурна нощ Санчес наистина е направила онова, което твърдиш.

— Сигурен съм, не са голословни твърдения.

Агентът от ФБР вдигна юмруци.

— Ударихме къравото, мой човек, така да знаеш. Чакаме Магелан да намери Санчес, взимаме ѝ я, туряме я пред касетофона и после ела да гледаш. Имаш ли представа кой детектив е работил в екип със Санчес.

Хари се ухили.

— Кажа ли ти, може би ще се наложи да ти тегля куршума.

— Я не се занасяй, мой човек — подвикна Бийб и се изкикоти толкова гръмогласно, че гълъбите по парапета се разлетяха кой накъдето види.

ЛИПСВАЩИ ДАННИ

В десет вечерта Рос Магелан влезе във входа на Бюрото за борба с организираната престъпност в Гринидж Вилидж — носеше бутилка газирана вода и голям кафяв плик.

Махна на жената от нощната охрана — дебеланка към четирийсетте, която в събота и неделя пееше по клубовете блус. Седеше зад метално бюро и четеше евтино издание на Даниел Стийл — вдигна очи и се усмихна на Рос, като помръдна згълчетата на огромната си уста. Рос също ѝ се усмихна и обясни, че се е върнала да вземе нещо, което е забравила.

Мина, без да се подписва в тетрадката. Идеше ѝ отвътре да лъже, тя дори не мислеше, че е измамила жената от охраната.

Беше дошла да прегледа случаите, по които Хари бе работил в миналото. Подпишеше ли се, щеше да се разчуе, че е била тук. Той щеше да я подпитва защо работи до толкова късно. Както и Фарньоли. Само да се разбере, че се опитва да хване натясно ченге, и щяха да я разпънат на кръст.

Рос не бе излъгала жената от охраната. Просто не ѝ беше казала цялата истина.

Влезе в кабинета си, заключи вратата и я подпря със стол. В службата нямаше никого, чистачката щеше да дойде най-малко след час.

Притесняваше се единствено от Хари. Пак този Хари! Изникваше непрекъснато сякаш от дън земя. Беше прекалено упорит и умен. Решеше ли, че нещо му принадлежи, се бореше със зъби и нокти да не го изтърве. За него законите не важаха. Вършеше каквото си иска. А Рос му бе поверила живота си!

Включи компютъра и отпи от бутилката газирана вода. От нея ѝ олекваше на стомаха. И главоболието ѝ минаваше. Главоболието и стомашните киселини отново се бяха появили. За пръв път, откакто се беше оженила.

Хари!

През деня Рос бе ходила в градската библиотека на Четирийсет и втора улица — искаше да прегледа теченията на вестниците от пет години насам, за да провери по какви случаи е работил Хари. Голямо ровене падна, накрая обаче намери онова, което търсеше. Прочете още веднъж материалите и си направи изводите, които освен от вестниците се потвърждаваха и от лъжите на Хари, от информацията, предоставена ѝ от Санчес и Джаки Синия, и от подозренията, инстинкта и опита на Рос.

Хари Ърлс беше сериен убиец.

Кои бяха неговите жертви? Внедрени полицайки, които му е било поверено да прикрива и да пази.

Беше предпазлив и действаше точно. Нямаше равен в замитането на следите. Рос не се бе и надявала да открие димящо дуло. Хари беше прекалено хитър, за да го допусне. Рос разчиташе единствено да се натъкне на нещо, което той е пропуснал.

И го откри.

Не се беше сетил за вестниците.

Тя отново отпи от газиранията вода. Притесненията покрай Хари бяха вредни за здравето ѝ. Както беше тръгнало, нищо чудно отново да пропуши. След като предната вечер го бе видяла в кафене „Кон Алма“, ѝ се отяде и тя не можа да мигне цяла нощ. Беше отишла у Кони и се беше мятала в леглото чак до зори — не проумяваше как така Хари е допуснал да го видят.

Той бе най-добрият „призрак“ по белия свят. Ако не искаше да го забележат, знаеше как да го постигне.

А снощи, кой знае защо, бе пожелал да го забележат. Стоеше, ухилен до уши, в края на дансинга. Готов да си плюе на петите и да им се измъкне под носа. Когато Кони се завтече към него, той изчезна яко дим, сякаш с вълшебна пръчка.

Рос погледна компютъра. Почти всички компютри в Бюрото за борба с организираната престъпност бяха допотопни и работеха много бавно — да ти скъсат нервите. Хрумна ѝ дали да не се промъкне в кабинета на Хари и да проникне в неговия компютър. Сигурно той държеше вътре и лични сведения. Накрая обаче се отказа. Защо да дърпа дявола за опашката?

Не беше хакер. Едва се оправяше и със своя компютър. Освен това трябваше да вкара паролата на Хари, а той я сменяше всяка седмица. Не я знаеше никой, дори Фарньоли. Засега бе за предпочитане Рос да не се размотава в кабинета му.

Зачака файловете да се появят на монитора — колкото да убива времето, си играеше да мести курсора напред-назад по екрана. Днес бе посветила доста време на това да прикрива задника на тая гадина Хари. Поне тя го възприемаше така.

Бяха я викали при комисаря, окръжния прокурор и Фарньоли и я бяха разпитвали за престрелката с Грасиела. Рос беше наясно какво е отношението на шефовете и предпочиташе да не вдига пушилка. Ченгетата герои само допринасяха за доброто име на полицията. Сега Хари си беше герой и ако тя тръгне да злослови срещу него, само щеше да си навлече неприятности. Направеше ли го, по-добре да си потърсеше друга работа. Затова и отговаряше на въпросите на началниците възможно най-пестеливо — нека си играят игричките!

Тази вечер обаче смяташе да отвърне на удара на човека, който се държеше с нея така, сякаш тя е негово творение. И си няма собствен живот.

Рос погледна кафявия плик върху писалището. Вестникарските материали вътре бяха достатъчни, за да я убедят, че Хари е убиец. Но нямаше да е толкова лесно тя да убеди в това и останалите. Без непоклатими улики, доказателства и свидетели можеше само да мечтае да го изправи пред съд, бил той наказателен или военен. Чакаше я доста работа, докато успее да заличи самодоволната усмивка върху лицето на Хари.

Дали той бе мошеник от класа, или просто му вървеше? Или и двете?

Иззвъня телефонът. Рос трепна и вдигна ръце.

„Дано само не е той!“

Бавно приближи слушалката до ухото си, пое си дълбоко дъх и зачака.

— Рос? Аз съм, Кони.

Тя въздъхна.

— Помислих си, че е *той*.

— Днес — не. Понеже стана дума за *него*, никога досега не съм виждал човек да изчезва така светкавично. Зяпаше ни от другия край

на дансинга и после хоп! — сякаш се изпари. Какво ти обясни днес?

— Не е идвал на работа. Още е в отпуск, възстановява се от „травмата“, след като тегли куршума на Грасиела и на пикльовците й.

— Травмата явно не е толкова тежка, щом този копелдак се шляе по нощите. Още съм в конгресния център. До двайсет минути ще се освободя. Ще ти звънна от колата и ще те чакам пред службата. Твоят приятел — призракът, мяркал ли се е?

— Виждаш го само ако той го пожелае. Затова и не проумявам какво стана снощи.

Кони прихна:

— Води ни за носа. Показва ни, че не го е страх от нас. А също, че си разиграва коня и аз не мога да го спра.

Рос кимна.

— Такъв си е. Върти, суче, но все той дърпа конците.

— Намери ли нещо уличаващо?

Рос погледна екрана на монитора, върху който бе изникнала директория.

— Да — отвърна тя. — В градската библиотека. В деня, когато разговарях с Емилио Албърт, отидох в библиотеката в Куинс и прегледах в старите течения на вестниците, дали пише нещо за Санчес. Тръгнах си с празни ръце, тогава още не знаех, че всъщност е трябвало да търся името на Хари. Както сторих днес.

— И?

— Тези стари разследвания са интересно четиво. — Придърпа кафявия плик пред себе си. — Преснимах някои материали във вестниците, искам да ги видиш. В тях пише всичко. Хари се стреми да властва над жените. Затова и не се е издигнал в кариерата. Пак по тази причина Джаки Синия ме предупреди да внимавам да не стана четвъртата жертва.

— Имам чувството, че този твой Джаки не ти казва всичко.

— Ще ми го каже, щом опре до това да ми иска някаква услуга.

— Четирима мъртви мъже, четири мъртви жени. Пак не разбирам за какво ти е намеквал Джаки. Ако е прав, Хари има в актива си осем трупа. Къде са?

Рос бръкна в кафявия плик.

— Питаш за трупове. Да започнем от мъртвите полицайки, работили под прикритие. Смятам, че е включил и мен в списъка си.

Ако не го е направил, и това ще стане скоро.

— Я не се занасяй! Съвсем се обърках. Нима твърдиш, че Хари убива внедрените полицайки? И откога?

— Започнал е преди пет години. И не спира и досега.

— Изключено е да избива ченгета и да не го усети никой.

— Не, просто успява да се измъкне сух от водата и да прикрие следите.

— И аз като теб мисля, че му хлопа дъската. Защо да ходим далеч? Виж само как й тегли куршума на Грасиела — не му трепна и мускулче. Но чак пък да избива ченгета! Дори и да е така, значи го е направил пред очите на всички. Как така не са го спипали?

— Не съм луда, не ми се привиждат разни небивалици.

— Не съм казвал, че си луда. Но няма как да не признаеш: този път наистина се впускаш в доста дръзки догадки. Твърдиш, че Хари Ърлс избива ченгета под прикритие, които уж би трябвало да пази, и никой не го е хванал. Нали така?

— Трябва да познаваш Хари, за да разбереш — отвърна жената.

— Хитър е, върви му. Може би прави още нещо, за което и не подозираме. Затова съм и тук.

— Снощи духна, все едно е Дейвид Копърфийлд — отбеляза Кони. — Но карай. Вече приключваме тук. Трябва само да заключа куклите и да изпратя японца до хотела. После...

— Наистина трябва да ми повярваш, Кони. Дори и тази вечер да не открия нищо, във вестниците има предостатъчно факти, които уличават тоя негодник. Две от внедрените полицайки, които Хари е прикривал, са мъртви. Другата — Джен Санчес, също е трябвало да умре, но е извадила късмет. Стават три.

— А с теб — четири. Добре, да предположим, че ти повярвам. А къде са четиримата мъртви мъже? Нали Джаки Синия ти е подметнал нещо за отбор смесени двойки? За четирима мъже и четири жени. Всичките убити от Хари.

— Четирима мъже ли? — повтори Рос. — Ами Емилио Албърт, Джон-Джон и...

— И двамата в кафенето — прошепна Кони.

— Да се върнем на жените. Хари е работел заедно със Санчес и я е прикривал.

— Моля?

— Пише го само в един вестник, после цялата история е била потулена. Хари никога не е споменавал, че познава Санчес, но нека засега не обсъждаме това. Според съобщенията в печата при Хенри Хъдсън Паркуей бил намерен албанец наркопласбор — гръклянът му бил прерязан. Мълвяло се, че някакво ченге го е задържало, но после го е изтъргувало с банда на конкуренцията. Така и не се доказало нищо и слуховете били забравени. Били разпитани неколцина полицаи, сред които Хари и Дженифър Санчес — двамата били натоварени с разследването на убийтия.

— И какво следва от това? — попита Кони.

— Следва, че не е изключено Хари да го е арестувал, а после да го е изтъргувал срещу тлъста сума с хора, които са искали албанецът да умре.

— Бизнесът си е бизнес.

— Санчес ми каза, че ченгето, което се опитва да я очисти, сега работело с мен. Стигнах до извода, че това ченге е Хари. Никой друг от екипа не е работил със Санчес. Само Хари.

— Ами мъртвите внедрени полицайки. Как така Хари ги е убил и се е измъкнал?

— Не забравяй, че е много обигран, знае всички хватки. Освен това е имал желязно алиби. Когато първата полицайка е умряла от свръхдоза. Хари е бил в болнични. А втория път, когато другата жена е изгоряла жива в пожар, избухнал в един публичен дом, при това завързана с верига за радиатора, той е бил на доста километри оттук, на конгрес на сержантите от полицията. Според мълвата Джен Санчес уж се опитала да се самоубие: заключила се в автомобила и се нагълтала с въглероден едноокис. Още е жива, макар че сега е наркоманка. Готова съм да се обзаложа, че когато тя уж е посегнала на живота си, Хари е бил заобиколен от хора, които са щели да се закълнат, че са били с него през цялото време.

— Не се сърди, но не се ли изхвърляш?

— Познавам го, знам как работи. Според вестниците мъртвите жени са допуснали грешки. С други думи, не са се подчинили на нарежданията на Хари, превъртял на тема, че той и само той ще свири първа цигулка. От вестникарските материали излиза, че полицайката, загинала по време на пожара в публичния дом, е нарушила едно от основните правила на работата под прикритие. Допуснала е да остане

зад заключена врата. Знаеш ли колко пъти Хари ме е предупреждавал да не го правя в никакъв случай?

— Знам — много.

— Другата полицайка уж се била влюбила в някакъв бандит и когато той я зарязал, взела, че се надрусала със свръхдоза. Между другото, единственият посочен източник на тази информация е Хари. И този път полицайката е нарушила установения ред. Не е изпълнила нарежданията на Татенцето. Санчес ли? Напрежението на работата под прикритие уж я било прекършило и затова тя решила да сложи край на живота си.

— А откъде Хари е разбрал, че Санчес още е жива? — попита Кони.

— Вероятно ме е проследил. Един дявол знае. Я чакай малко.

— Какво става?

— Не мога да вляза във файловете със старите разследвания на Хари. Всъщност само в някои. В онези, които...

— Които какво?

— Нека опитам още веднъж.

Тя написа, друга команда.

— Сигурна съм, Кони. Хари е убиец. Знаем го.

— Ако си права, значи си загазила здравата. Хари ще се опита да премахне и теб.

— Точно това прави в момента. Между другото, проблемите му с жените не са започнали от полицайките.

— А, не се и съмнявам. Когато е бил малък, майка му го е карала да си слага жартиерите й.

Рос се усмихна.

— Започнали са преди шест-седем години. Заради една информаторка, Паула Перейра. Работила е при Андре Душенко, прочут адвокат по наказателни дела.

— Помня го. Падаше си по кожените палта. Имаше жилище, в което си държеше палтата и нищо друго. Мафиотите от Италия и Русия тичаха все при него — да им пере парите. Сега е във федерален затвор.

— Да, с присъда лишаване от свобода от двайсет години до живот, излежава я в Атланта. Благодарение на бившата си секретарка,

въпросната Паула Перейра. Били са любовници. Когато той отказал да зареже заради нея жена си, тя го натопила пред Хари.

— Женска му работа!

— Благодаря за прозрението — каза Рос. — Важното в случая е, че в деветдесет на сто от случаите полицейското разследване се увенчава с успех единствено благодарение на информаторите. Ченгето е добро точно колкото са добри информаторите му.

— Разковничето на твоя успех. И на моя.

— Паула Перейра мре да чете розови романчета, а жената на Хари е работела в библиотека — точно там са се запознали. Та жената на Хари го запознава със секретарката и хоп! — той се сдобива със сензационни факти за Душенко и за мангизите на италианците и руснаците, които адвокатът препира. Прекарвал е милиони долари през фирми и фирмички на Бахамските острови, в Ирландия, Панама и един Бог знае още къде. За Хари Перейра е манна небесна. Това е щял да бъде най-значимият случай в цялата му кариера. После обаче някой му е отрязал квитанциите.

— Както гледам, си разговаряла с Айви Линдър.

— С нея и с неколцина полицаи, работили по едно или друго време с Хари. Всички твърдят едно и също. Шефовете са отнели златната кокошчица на Хари — тази Паула, снесла му най-важната информация през цялата му кариера. Той направо побеснял, място не можел да си намери.

— Влизам му в положението. И аз на негово място щях да се ядосвам. За такъв случай мечтае всеки. Хари е щял да се прочуе и да се издигне. Но са му подлели вода.

— Все пак полицейската работа си е политика. Което ще рече, че трябва да имаш дебели връзки, ако искаш да се издигнеш. А Хари нямал солиден гръб. Затова и в случая с Душенко някой му е подложил крак, пуснал е връзките си, за да му отнеме информаторката. Негодникът, който го е прецакал, сега работи в кабинета на комисаря и се разхожда с лимузина, карана от детектив втори ранг.

— В онова разследване участваха не само полицаи, но и агенти на ФБР, иначе ченгетата нямаше да могат да арестуват всички: едри риби в престъпния свят, руснаци, някакъв педал от Градския съвет и шефа на голяма еврейска благотворителна организация, който перял

пари чрез синагогата. Познавам двама полицаи, които благодарение на този случай бяха повишени в първи ранг.

— Хари не е сред тях. Изиграли са го лошо. Останал си е с празни ръце. Точно тогава и жена му катастрофирала и се парализирала, сега се придвижва само с инвалидна количка.

— Горкият той!

— По време на катастрофата Хари бил при шефовете, опитвал как ли не да си задържи информаторката.

— Ако е успял, сега животът му щеше да е по-различен.

— Сигурно — съгласи се Рос. — Поне според Хари е така. Оставам с впечатлението, че той не иска за нищо на света отново да губи ценните си информатори. Особено информаторките. Затова щом се натъкне на полицайка под прикритие, благодарение на която да се издигне в кариерата, се вкопчва като удавник за сламка в нея. Знам го от собствен опит. Освен това знам, че играта може и да загрубее, ако той реши, че те губи или че се правиш на прекалено независима.

— Мен ако питаш, наш Хари си е социопат като по учебник — съгласи се Кони. — Много деспотичен. Хитър и коварен. И въпреки това все се изкарва жертва. Никога не е виновен за нищо. Каквото и да се случи, вечно той е пострадалият и онеправданият. И пет години никой не е забелязал какви ги върши този кретен!

— Ето че аз го спипах — отбеляза Рос. — Трите полицайки, работили заедно с него под прикритие, имат някои общи неща. Всички по произход са латиноамериканки. Силия Куевас, Реймунда Монтано, Джен Санчес. Хари е подсигурявал тила и на трите, бил им е „призрак“. Две вече са мъртви, третата прави всичко възможно да не доживее дълбоки старини.

— Майко мила!

— И трите са високи, мургани. Малко над трийсетте.

— Като теб — отбеляза Кони.

— Знам.

Известно време и двамата мълчаха. После Рос наруши тишината:

— Кони, имам проблем с файловете на Хари. Не мога да стигна до някои данни.

— Защо?

Тя му обясни, че липсват сведения за Хари и за случаите, по които той е работил заедно с Куевас, Монтано и Санчес. Очевидно

някой ги беше изтрил от базата данни.

33

ИЗЛЪГАНАТА КАМИЛА

В десет и половина вечерта Хари Ърлс излезе със сак в ръка от украинския ресторант на площад „Сейнт Маркс“. До ресторанта имаше магазин, където се продаваха най-ужасните кожени изделия, които бе виждал някога. Той му обърна гръб и доближи клетъчния телефон до ухото си.

— Тук съм, Дени. Сега какво?

— Виждаш ми се умърлушен, мой човек. Тая паплач май ти лази по нервите, а?

— Ист Вилидж винаги ме е дразнел. Направо ми се драйфа при вида на тия продупчени езици и обици по зърната на гърдите. Хайде да приключваме. — Хари вдигна сака. — Не знам дали виждаш, но ти нося парите. Твои са, щом си получа останалите записи.

— Виждам те, как да не те виждам, мой човек. И то доста отблизо. Ония приятелчета в кафенето и те се приближиха и виж къде са сега горките. Не ти е за пръв път да светиш маслото на някого. Сега ме попитай откъде знам.

— Сигурно е свързано със записите, които отказа да ми предадеш.

— Не си чак толкова смотан, колкото изглеждаш. А, докато не съм забравил! Защо ме излъга? Бива ли такова нещо! Кълнеше се как изобщо няма да се усетят, че аз съм задигнал записите на подслушаните телефонни разговори. Но те взеха, че дойдоха да питат за тях първо мен. Като те знам що за стока си, хич и не се съмнявам, че имаш пръст в тая работа. Да, мой човек, знам ти и кътните зъби. Затова и си имам едно наум. Ей, спомена нещо за обици по зърната на гърдите. Слушай сега. Миналата година си продупчих оная работа. Точно отпред си турих златна халкичка. Увеличава чувствителността, нали чаткаш? Само какви оргазми получавам, лудница!

— По работа, Дени, само по работа.

— Но боли, да знаеш. Докато ми промушваха халката, направо ми идеше да вия. Все едно пикаеш натрошено стъкло. А си се протегнал или си размърдал и мускул, и оная ми ти халка се впила в кожичката като рибарска кука. Боли, та не се трае, не е за разправяне. Всъщност си направих цялостен ремонт. Рекох си, като съм се хванал, да карам докрай.

— Дени, писна ми да вися тук като паяк.

— Та платих наведнъж да ми продупчат оная работа, да я удължат и да я направят по-дебела. Докторчето ти взема кожа от задника и ти го пъха в пишката. Цели пет месеца съм чакал да заздравее. Пет месеца пикаех, хванат за тръбите. Но дето е думата, трай, бабо, за хубост. Сега Едноочко е като нов — убиец, ти казвам. Операцията се оказа сполучлива, но има и нещастници, при които не се получава. Така де, не е приятно да ти прецакат оная работа. Изръсих се с шест бона. С цели шест бона, мой човек! И през цялото време не можех да правя нищо. Дори да си бия една чекия.

Хари погледна луната. Беше обамчена с ореол. Пак щеше да вали. Лошо за врата му. Изобщо лошо.

— Искаш ли ги все пак тия пари? — попита той накрая.

Дени се засмя.

— Успокой се, бе, човек. Ако не внимаваш, току-виж си си лапнал папийонката. Просто искам да се убедя, че си сам.

— Би трябвало вече да си го разбрал. От два часа ме зяпаш как вися в оная усмърдяна на прокиснало зеле дупка и гледам как келнерите руснаци, каквито са си леваци, разплискват картофената супа по главата на някакъв плешив дядка с метални зъби. Това не ми е любимият начин да убивам времето.

— По-добре да убиваш времето, отколкото мен. Така де, защо да се навирам между шамарите и да си прося куршума в челото.

Хари загледа как някакъв приличен на труп просяк негър ровичка в кошчето за боклук и вади изхвърлен хамбургер, после отхапва от него.

— Ако пак ми намекваш за Грасиела и за палетата й, знай, че те бяха на път да пречукат полицаи под прикритие.

— Умът ми не го побира. Ченгетата те имат за герой. Аз обаче не съм чак такава балама. Знаем ти спатиите.

— И какво толкова знаеш, Дени?

— Знам, че си падаш по детектив Магелан. Знам и че си подляр и чекиджия. Сигурно си и други работи, за които не знам.

— Чеки джия една дума ли е, или две?

— Това ми хареса! Знаеш ли, мой човек, наясно съм какво ти се върти в главата. Не позволяваш друг да дърпа конците. Вечно кроиш нещо. Какво да те правя, явно си си такъв по рождение. Мен ако питаш, си имал причина да гръмнеш Грасиела и приятелчетата й. Каква — нямам представа. Може би да влезеш под кожата на Магелан. Знам обаче, че тая работа не ми харесва. Искам да съм сигурен, че си сам.

Хари стисна още по-силно дръжките на сака. Прииска му се неудържимо да му бръкна в очите на това копеленце. Дени му играеше по нервите. Да го държи цели два часа в смрадливата украинска кръчма, пълна с руснаци, които се тъпчат със салам! Дени щеше да му плати.

А колкото до това, дали Хари беше сам, не, не беше. На ъгъла дебнеше Хилтън Приго. Седеше зад волана на едно от такситата, които Хари бе купил на старо и бе ремонтирал. И само чакаше знак, за да слезе и да убие Дени Ринко.

Покрай него мина бяло-син полицейски автомобил. Той се извърна. Не че полицаите щяха да го познаят в тая тъмница, но защо да дърпа дявола за опашката? Нали всички смятаха, че е в отпуск и се възстановява вкъщи от травмата, причинена от престрелката? А не че се мотае из града и трепе гражданите.

Когато патрулната кола се отдалечи, Хари огледа от край до край улицата. Беше заобиколен от отрепки, просяци и туристи, които разглеждаха един дявол знае какво. Не видя в навалицата Дени. Той може би стоеше само на три-четири крачки, но Хари не го забелязваше. Дени беше прав за едно. Хари бе убил Грасиела не само за да отърве обществото от нея. Искаше Магелан да му е признателна. Толкова признателна, че да го заведе при Джен Санчес.

Но вместо да му е благодарна, тя бе започнала да се държи враждебно. Студено. И не само това. Беше се запретнала, моля ви се, да ровичка из случаите, по които е работил навремето. Опитваше се да го притисне до стената, а той не можеше да го допусне.

— Мед ми капе на сърцето, като те гледам такъв кисел — отбеляза Дени. — Аз те виждам като на длан, а ти мен — не. И не

можеш да направиш нищо.

— Благодаря, че ми го каза. Хайде...

— Стига си бързал, де. То е като чукането. Първо трябва да има цуни-гуни, само смотанякът ще се хвърли веднага да ръчка. Е, това не важи за домашните животни. Нали? — Изсмя се гръмогласно в ухото на Хари. — Добре, добре. Дай по темата. Тръгни към Второ Авеню. Върви все по този тротоар, не прекосявай улицата. Точно на ъгъла ще видиш една кръчма. Голяма дупка. Влез вътре и седни на маса до кенефа. А сега си прибери телефончето и не звъни на никого. Посегнеш ли да звъниш, си тръгвам заедно със записите. Разполагаш с две минути.

Дени затвори.

Хари наистина си прибра телефона. Но първо натисна копчето за включване на предварително набрания номер — бяха се уговорили с Приго той да излезе от прикритието, щом чуе сигнала.

Беше време Хари да се поразтъпче. Тръгна покрай уличните търговци, германските туристи, отрепките с коси във всички оттенъци на розовото и бабаити негри по впити потници и закачени на ланци портфейли. Не бързаше — трябваше да даде възможност на Приго да го види.

Кръчмата се казваше „Дъп“. Както личеше, тук навремето е имало дискотека, вероятно полска или украинска, както повечето хора, които живееха в квартала. Представляваше дълго тъмно помещение с нисък таван, дъсчен под и стена, покрита с огледала, които не бяха мити от години. От музикалната кутия звучеше соул музика от шейсетте и седемдесетте. Заведението не беше пълно, по масите седяха предимно студенти, които се черпеха бира, надвикваха се и се опитваха да повдигнат гражданската съвест на човечеството, преди да са повдигнали своята.

Хари намери празна маса при тоалетната, която, както личеше, беше обща. Поклати неодобрително глава — бива ли такова нещо, обща тоалетна! Къде им беше моралът на тия хора! Срамота!

Дени дойде почти веднага — влезе броени секунди след Хари. Беше променил външния си вид. Беше обръснал проскубаната си брада и мустаци. И дори главата. Носеше раничка от черен брезент и найлонов пазарски плик.

Но човек не можеше да избяга от себе си. Пак беше облечен в мръсна фланелка и опърпани дънки, на краката беше с развързани кубинки. Беше препасал през хилавия си кръст карирана риза. Личната му хигиена си оставаше съмнителна: той вонеше на велосипедист, бързал да предаде важно съобщение, зъбите му бяха все така прогнили.

Седна срещу Хари. Остави на пода раницата и пазарския плик.

— Ето ме и мен — оповести. — Рекох си, че е по-добре да се срещнем на обществено място. Така си спестявам притесненията.

Хари надзърна в найлоновия плик — вътре имаше десетина аудиокасети.

— Както гледам, всичките са тук — каза той.

Дени Ринко протегна ръка.

— Може ли?

Хари му подаде сака. Дени дръпна ципа и надникна вътре.

— Както гледам, всичките ми мангизи са тук.

— Брой ги — подкани другият мъж.

Беше го излъгал. Беше му донесъл триста хиляди вместо половин милион. А и тия триста хиляди Дени нямаше да притежава дълго — те щяха да са негови само докато Хилтън Приго изпълнеше нареждането.

Хари бе готов да се обзаложи, че Дени няма да седне да брои парите тук, в кръчмата. Младокът се страхуваше от него. Бързаше да се махне. Надали щеше да се мотае и да си проверява мангизите. Щеше да предпочете да се омете час по-скоро. А излезеше ли на улицата, щеше да се превърне в поредната жертва на престъпността в статистиката. Приго седеше в таксито, осигурено от Хари, и само чакаше да гръмне Дени. И след като го освободи от парите, да прати гадния дребосък в един по-добър свят. Планът беше съвсем простичък. Не можеше да има издънки.

— Никак не ми хареса как се държа с мен оная вечер — подметна Дени. — И таз добра, да ми бъркаш в очите! Не ти вярвам, затова съм взел мерки.

— Бил взел мерки! — подсмихна се Хари. — И какви?

Вниманието им беше привлечено от суматохата при музикалната кутия, където три жени, бели момичета, които я имаха, я не двацет години, внезапно застинаха наред танца и забързаха към тоалетната.

Едната — беше с рижва коса, явно едва се сдържаше да не повърне, и Хари я изгледа погнусен. Тя покри лицето си с носна кърпа. Докато минаваше покрай него, той се отдръпна — за всеки случай.

— С теб човек трябва да си пази кожата. Обмислил съм всичко, мой човек.

Хари погледна пазарския плик, после и Дени. Помисли, помисли, пък кимна.

— Опитваш се да ме преметнеш, нали? — рече му. — Не ми носиш всички записи.

— Погледни го от тази страна. Ако сега ме пречукаш, ще се минеш много. Получаваш почти всичко, но си прав — задържал съм някои нещица. От теб зависи дали ще изляза оттук здрав и невредим. Между другото, в един от записите на подслушаните разговори се споменава и твоето име. Знаеше ли?

— Виж ти! И в какъв контекст?

Дени се ухили до уши.

— Чуй сега и после ти ми кажи. Ще ти съобщя само това: преди време са решили да те разследват заради смъртта на някаква полицайка. Пак си извадил късмет, не е имало никакви улики. Наистина трябва да чуеш записа. Звучи невероятно. Заедно с твоето име се споменава и още едно. На важна клечка. Стар твой познат.

Дени се изправи — в едната ръка държеше сака, в другата раницата.

— Ще отида да пусна една вода — обясни. — Ей сега се връщам и ще обсъдим нещата.

Хари посочи сака.

— Защо не ми се довериш — остави нещата, ще ги наглеждам, докато те няма.

Дени се пипна по чатала.

— А ти що не се довериш ей на това?

— Бива ли да си толкова праснат през устата, Дени! — изсумтя Хари.

Изпроводи го с поглед, докато той влизаше в тоалетната. Вратата се затвори след него и Дени каза отвътре:

— Как е животът, пиленца? Пробвали ли сте слабително с испанска муха? Подпалва ти се чивията.

Една от жените отвърна нещо, което Хари не чу. Всички в тоалетната, включително Дени, прихнаха.

Хари извади клетъчния телефон и след като натисна един от бутоните, изрече:

— Само слушай. Недей да казваш нищо. Не убивай Ринко. Повтарям. Недей да го убиваш. Не е донесъл всички записи. Задържал е някои. Тая шушумига си въобразява, че е голям хитрец. Щом излезе на улицата, го натикай в колата. Аз ще дойда. Ще видим дали пак ще ми се пише толкова хитър, като допра бръснача до обновената му пишка.

Прекъсна връзката и пъкна телефона в джоба на якето си точно когато от тоалетната излязоха трите момичета. Червенокосата пак държеше носната кърпа допряна до лицето си. „Защо ли изобщо пият, като не носят?“ — помисли Хари и отсъди, че днешната младеж си е такава — боклук, не става за нищо.

Изгледа момичетата и пак насочи вниманието си към тоалетната. „Хайде, излизай, де. Какво се мотаеш вътре!“ Ако Дени не се появеше още малко, смяташе да влезе вътре и да го извлачи за сливиците. Трябваше да си поговорят. Искаше всички записи, и то още тази вечер. Дори и да се налагаше да одере жив Дени, за да ги получи.

Наведе рязко глава. „Не — каза си. — Не, не, не!“

Извади отново телефона и натисна бутона с предварително набрания номер. Щом чу гласа на Приго, му рече:

— Излязъл е. Сигурно точно сега минава покрай теб.

— Не. Никой не прилича на човека от снимката, която си ми дал. Преди малко излязоха едни жени, които се качиха на такси. Други пък влизат, с мъже са. Не бери грижа, няма да го изтърва.

Хари стана от масата.

— Вече го изтървахме. Стой там. Ей сега ще ти звънна пак.

Влезе в тоалетната. Пред мътното огледало стоеше руса дебелана с увиснала долна устна над издадената брадичка и си слагаше лак на проскубания бретон. Погледна мимоходом отражението на Хари в огледалото и продължи да се занимава с косата си.

— Къде отиде? — подвикна Хари.

— Кой къде е отишъл?

— Дени Ринко. Влезе след теб и приятелките ти. Току-що се е омел, предрешен като жена.

— Я се разкарай оттук!

Хари я изгледа накриво.

Жената продължи да се реши, без да сваля очи от огледалото. Той забеляза, че не я е страх от него. Обратното, май се кефеше, че я е зяпнал на кръв.

— Казах ти вече, не се приближавай — рече жената.

Нещо в гласа ѝ го накара да се подчини.

— Знам всичко за теб — допълни русата. — Ти си ченге и току-що си теглил куршума на трима души. Освен това държиш материали, откраднати от Дирекцията на полицията, тоест не можеш да си позволиш да привличаш вниманието. Съвсем си загазил, смотаняк такъв.

Хари застина с ръка на папийонката. Направо не можеше да повярва — да напълни гащите заради някаква си пикла и онова лекенце с развалените зъби и мераците по непълнолетни момиченца. Да стои тук в опикания кенеф и да се подчинява на заповедите на пачавра с наплескана с лак коса.

Момичето си погледна часовника.

— Разполагаш с десет секунди, за да размърдаш нахалния си задник — посочи тя с палец вратата. — Натам!

Хари видя раницата — беше метната на пода. До нея бяха струпани прокъсаните дънки, фланелката и карираната риза на Дени.

— Казвай бързо къде е отишъл, че ще те разкатая! — рече той.

Блондинката се разпищя, без да спира да си оправя бретона.

Хари се стресна и побърза да се омете.

34

ДИНЕНА КОРА

Лейтенант Карло Фарньоли чакаше Рос Магелан на вратата на кабинета си — изглеждаше притеснен и умърлушен.

— Трябва да поговорим.

— Благодаря ти, че ми отдели време, Лу.

Рос си погледна часовника. Седем и половина сутринта. Съберяха ли се толкова рано, значи им предстоеше мащабна акция. Или търсеха някого, дръзнал да убие ченге.

Но не и тази сутрин. Този път тя беше подранила по личен въпрос. Искаше да поговори с Фарньоли за Хари, и то на четири очи. Смяташе да помоли шефа си да ѝ смени „призрака“ — човека, който я прикрива. А също да го разследва за убийство.

Чуеше ли някой разговора, Рос можеше да се прости с полицията. Щяха да я дамгосат като портаджийка и блюдолизка. Кариерата ѝ щеше да иде на кино.

Всички колеги щяха да ѝ обявят война. Щяха да ѝ спускат гумите, да ѝ отворят шкафчето, да ѝ бърникат в личните вещи. Никое ченге нямаше да иска да работи с нея и да ѝ се довери. Нищо чудно колегите да я оставеха без подкрепление, ако тя помолеше за помощ, колкото и голяма да е опасността. Тя нямаше да има къде да се скрие. И да се преместеше в друга служба, все тая. Където и да отидеше, всички щяха да я сочат с пръст като жената, опитала се да изрита колега от полицията.

Затова и искаше да поговори на четири очи с Фарньоли.

Той затвори вратата и посочи стола пред бюрото. Едва сега Рос си даде сметка, че той всъщност я е повикал да ѝ каже нещо, а не да я изслуша. Веднага надуши, че онова, което ще чуе, няма да ѝ хареса.

Шефът ѝ седна зад писалището, разтърка очи и вдигна чашата с кафето. Няколко секунди само я държеше и я гледаше, сякаш очакваше отвътре да изскочи нещо.

— Току-що разговарях с Хари — оповести той.

Рос усети как ѝ се завива свят. Затвори очи, за да ѝ попремине. Фарньоли отпи от кафето.

— Добро ченге си, но и добрите ченгета си имат неприятности. Особено внедрените. Под напрежение си двацет и четири часа в денонощието, седем дена в седмицата. Неминуемо си много изнервена.

— За това ли сте говорили с Хари? За стреса, с който е свързана работата ми?

— Той сподели с мен, че си споменала как ти идеело да се самоубиеш.

Рос извърна очи.

— Лъже.

„Ще му го върна тъпкано.“ Фарньоли се облегна на стола.

— Ченгетата под прикритие умеят да пазят тайна. Всички го знаем. Според Хари обаче ти си се поувлякла. Смята, че прекаляваш с потайността.

— Върша си работата, Лу, и толкоз.

— Лично аз нямам неприятности с теб, Рос. Но защо да си кривим душата. Ами Грасиела?

— Какво Грасиела?

— Озова се в капан, никой не те прикриваше. Питаш ли ме какво ми е? Трябваше да отговарям на доста въпроси. И то неприятни. От рода на грижа ли се изобщо за хората си, или съм ги зарязал на произвола на съдбата? Не си умирам от кеф, когато ме питат такива неща.

— Лу, аз...

— Хари твърди, че си нарушила пряка заповед.

— Че какво? — възкликна Рос.

— Твърди, че ти било наредено да не припарваш сама в кафенето. Ти обаче си отишла на своя глава.

„Точно както и при другите внедрени полицайки — помисли си Рос. — Хари твърди, че не слушкам Татенцето. Ама никак.“

— Ти си ни звезда, не мога да ти го отрека — допълни Фарньоли. — Но пряк шеф ти е Хари. Той ръководи групата. Колкото и да ти е трудно да го преглътнеш, той носи отговорността. Затова и те питам: наистина ли си отишла на своя глава?

Рос вдигна отчаяно ръце. Хари ѝ беше подложил динена кора — нямаше равен в това да изпреварва с един ход враговете си. За всеки

случай бе избързал и бе отишъл пръв при Фарньоли, за да представи Рос като някаква психарка, която аха, и да изпадне в нервна криза. Като главозамаяла се фукла, нарушила всички правила и реда и по тази причина разминала се на косъм със смъртта. Пълни глупости! Но фактът си оставаше факт: Хари бе нанесъл първия удар. Хитро от негова страна — сега, вместо да напада, Рос беше принудена да се защитава.

А Хари я нападнаше съвсем в свой стил. Не ѝ оставяше печеливши ходове.

— Вече ти обясних какво стана — рече Рос. — Ти ми предаде съобщение от информатор, с когото отидох да се срещна. Откога за това се иска да водя и човек, който да ме прикрива? После се оказа, че са ми заложили капан.

— Кой?

„Хари.“

— Някой, който е знаел, че Грасиела е решила да ме премахне — отвърна жената. — Някой калтак, наредил нещата така, че ние двете с доминиканката да се озовем на едно и също място по едно и също време.

— Познаваме ли въпросния *калтак*?

„И още как — Хари!“

— Работя по въпроса — каза Рос.

Фарньоли почука с ножа за отваряне на писма по чашата с кафето.

— Дръж ме в течение.

— Естествено.

— Хари спомена нещо за семейството ти. Че може би отчасти си притеснена и заради това.

Тя се наведе напред.

— Я му кажи на Хари да не си пъха тъпата гага, дето не му е работа!

Фарньоли вдигна ръка, за да я спре.

— Е, чудо голямо! Не го взимай толкова присърце.

— Да не го взимам присърце ли? Тоя кретен ми върти, какви ли не номера и идва да се оплаква от мен, а ти очакваш да си трая?

— Слушай, той те цени. И то много. Според него сте се сработили чудесно. Това си е ясно като бял ден. Наистина сте

страхотни. Всеки момент ще сгащим Лу Анджели. Тогава и Райнър ни е в кърпа вързан. Хари разправя, че въртиш адвокатчето на малкия си пръст.

— Но...

— Я стига, недей да скромничиш. Благодарение на теб ще спипаме Райнър. Признава го дори Хари. Но сподели, че не можел да крие и какво шушукали другите ченгета за теб.

Рос стисна юмруци.

— И какво шушукат?

— Предавам ти думите на Хари. Според него си си извоювала славата на човек, който не се спира пред нищо, само и само да направи кариера.

Рос го погледна вторачено.

— И ти повярва ли му?

— Хари ми е подчинен, има дълъг стаж в полицията. Досега не ми е давал основания да не го уважавам. Дължен съм да го изслушвам. Особено когато става въпрос за нещо, което влияе върху работата на подчинените ми. Та Хари твърди, че понеже се ползваш със славата на звезда, никой не смее да каже и гък срещу теб.

— Както гледам, славата ми не му е попречила да злослови по мой адрес.

— Твърди още, че според някои колеги си била патологична лъжкия. Сподели, че досега това не го е притеснявало.

— А сега?

— Сега се оплаква, че говориш срещу него. Че разправяш под път и над път как натиквал внедрените полицаи в ситуации, при които те рискували да ги очистят. Ето, отишла си на своя глава в кафенето. Означава ли това, че се съмняваш в преценката на Хари?

Рос погледна през прозореца към Кристофър Парк. Кони беше прав. Хари се опитваше да я откъсне от другите, да я извади от равновесие и да я уплаши. И то много.

Фарньоли вдигна ръце.

— Слушай, може би греша аз. Работиш безупречно, благодарение на теб жънем невероятни успехи. Колкото повече ти давам простор за изява, толкова по-големи са ни постиженията. Да не би да не се погаждате нещо с Хари? — Той хвана с две ръце чашата с кафето. — Изобщо не смятам, че си някаква психарка. Ако смятах, щях

да те изритам оттук още преди да си се усетила, пък защитниците на равноправието на жените нека си надават вой. Дали пък Хари не се поддава на клюките в службата? И двамата знаем, че се намират и ченгета, които не искат да работят с жени.

— Да, случвало се е да се натъквам и на такива — съгласи се тя.

— Когато дойде жена като теб и засенчи мъжете, на някои от тях, разбира се, им докривява.

— Говориш за тъпаците, дето все акъл дават, правят издънка след издънка, но пак си получават заплатите.

— Слушай, знам, че някои от колегите наистина шушукат. И аз навремето съм гледал накриво жените. Но за теб това не важи. На теб никой не може да ти каже и копче.

Рос извърна поглед от прозореца.

— Но ето, че Хари е дошъл да ме топи.

— Не го тълкувай така. Той казва нещо, което знаем всички — вече месеци наред си под страшна пара. Дай да не си кривим душата, и ти ще си го признаеш. — Фарньоли прокара пръсти през прошарената си четинеста коса. — Виждаш ми се уморена. Ако решиш, че това е сексуален тормоз, съди ме, пет пари не давам.

— Я не ставай за смях.

— Не съм познавал внедрено ченге, което от време на време да не изпада в мания за преследване. И то с основание. Застрелват ченгета под път и над път и единственото, което ни повтарят като курдисани, е, че ни плащали, за да бъдем убивани. Друг път! Но я се опитай да го обясниш на гражданите, на които никак не им се изръсва за данъци. Както и да е, искам да ви възложя на теб и на Хари нещо много важно. Щом приключите, си вземи половин месец отпуск и се махни оттук. Но работата наистина е важна. Никога досега не сте работили по такъв случай.

— Нека първо ти кажа нещо — прекъсна го Рос. — Искам да ме прикрива друг колега. Още от днес. Всеки, само не и Хари.

— И дума да не става! — отсече шефът й. — Първо трябва да изпълните тази задача. И да приключите с разследването на съдията Райнър. Пък после ще му мислим. Засега шефовете държат да работите заедно. Ще разбереш защо. Двамата с Хари сте се сработили чудесно. Кой ще тръгне да разтуря екип, който се справя блестящо?

— Извинявай, но какво може да е по-важно от това да спипаме съдията Райнър?

Фарньоли се изправи.

— Хари е в другата стая.

Рос извърна очи. Призля й.

— Оставям ви само двамата — допълни шефът й. — Изгладете противоречията, но не протакайте. Щом се върна, ще поговорим за новата задача. Знаем, обикновено ви възлагаме само едно разследване, но този път случаят е по-особен. За два-три дни би трябвало да сте го решили. Ако се питаш кой ви го е спуснал, ще ти кажа: не друг, а лично шефът на Дирекцията на полицията.

Отвори вратата към кабинета на секретарката и повика Хари.

НЕКА ТИ ОСВЕЖА ПАМЕТТА

— Пет пари не давам кой е спуснал задачата. Хич не ме е еня какво ще кажат в дирекцията. Никога повече няма да работя с теб.

— Никога не казвай „никога“. — Хари се намести ухилен върху писалището на Фарнъоли. — Знам, че новото разследване ще ти хареса. Сигурен съм.

„Научил е нещо — помисли Рос. — И си умира да ми го каже.“

Реши да си мълчи и да слуша. Да се държи с Хари така, както се държеше с престъпниците: да го държи под око и да чака.

— Казаха си на гаджето си, че те следя, нали? — подхвана отдалеч той.

Рос не му отговори.

— Долна лъжа — отсече мъжът. — Нито пък съм ти влизал в апартамента. Скъсваш се от бач, вече губиш реална представа за нещата. Сигурно стоварваш вината върху мен. Добре. Влизам ти в положението. Но Фарнъоли е прав. Ще ти се отрази добре, ако си починеш малко. Защо не се махнеш от Манхатън? Заповядай у нас, постой известно време с мен и Хелън.

Тя завъртя очи и погледна към тавана.

— А какво ще кажеш за това? — не мирясваше Хари. — Смятам да се пенсионирам и да отида да живея в Италия. Още в началото на другата година. Вероятно помниш, споменавах съм ти, че искам да съм близо до големите оперни сцени. Е, и това ще стане. Ние с теб бихме могли да заминем първи. И да обзаведем къщата, после ще вземем и Хелън.

— Съвсем си превъртял — обади се накрая Рос.

Хари впи в нея зелени очи.

— За мен ти значиш много. Като професионалистка, де. Откакто работя с теб, кариерата ми направи квантов скок. Сега ще се издигна още повече.

— Професионално или не, не искам да имам нищо общо с теб — отсеке Рос. — Не искам да ми пазиш гърба, нито да работим в един и същ екип. Край, било каквото било. Знам всичко за теб.

— Виж ти! И какво толкова знаеш?

— Знам за другите — отвърна жената.

Хари скръсти ръце.

— За другите ли? За кои други?

— Я не се прави на ударен! За полицайките под прикритие, които уж е трябвало да пазиш, но както гледам, не си ги опазил особено. Да продължавам ли?

— Я да видим дали съм разбрал правилно! Стоварваш върху мен вината за ченгета, които посегнаха сами на живота си. Или които, понеже бяха небрежни и не си разбираха от работата, загинаха в страшни мъки. Колкото и да не ти се вярва, има случаи, в които и аз съм безсилен. Разстроена си, но мен ако питаш, не бива да допускаш тази грешка. Да обвиняваш колегата си, де. Ще загазиш, повярвай. Всички колеги ще отсъдят, че ти хлопа дъската. На твое място щях да забравя тия небивалици за Хари убицеца.

— Да забравя, че си пречукал две ченгета и Бог знае още кого ли? Аз пък съм на друго мнение.

— Бре, бре, бре, както гледам, не си губиш времето! Звъняла си на ченгета, с които съм работил преди, проникнала си в компютърните файлове, преглеждала си старите течения на вестниците. Изложила си шантавите си теории дори на оная патка, вдовицата Линдър, която е твърде изкуфяла, че да се набутва между шамарите, но нейсе! Старите навици умират трудно. — Хари вдигна показалец. — Виж, Павлидес го разбирам. Влюбен е човекът, играе ти по свирката. Но хора като госпожа Линдър какво се тикат, дето не им е работа? Всъщност сигурно би трябвало да съм поласкан! Моята скромна особа — обградена с такова внимание!

— Край, Хари, не искам да те виждам. Знам какво е сполетяло жените, дръзнали да ти обърнат гръб.

— И друг път съм ти говорил колко е важно да знаеш повечко тайни. Нека ти освежа паметта. — Той лапна сурово кашу и се взря в прозореца, озарен от огненото сияние на изгряващото слънце. Гласът му беше благ, мед му капеше от устата.

— Рос Магелан. Истинско име: Розалинда Ирис Секора Монис. По-голямата от двете сестри в заможното семейство с кубинско потекло. Бащата притежава нашумял ресторант за морски деликатеси в Лонг Айланд с годишен оборот от милиони долари. И майката, и бащата вече са покойници. Най-близка родственица: сестра Франческа, на галено Чеси. Майката загинала, докато карали отпуската в Палм Бийч. Блъснала я кола, шофирана от осемдесет и седем годишна бабка, която получила инфаркт зад волана. Загубила управление, автомобилът се качил на тротоара и влачил майката цели сто метра. На смъртта на бащата ще се спрем малко по-подробно, но по-нататък. В момента Чеси е настанена в болница за душевноболни на Лонг Айланд. А това ни отвежда при бащата и при така нареченото му самоубийство. Според хората той е посягал на Чеси, изнасилвал я е и измъчван от угризения на съвестта, си е теглил куршума. Такава е официалната версия. Да, ама не. Хари го вижда по друг начин. Според Хари Чеси е убила баща си, а Розалинда я е покрила, за да не гние момичето по затворите. Благодарение на това нашата Чеси си се радва на сладък живот с кабелна телевизия, птички по перваза и медицински сестри, които ѝ треперят като на писано яйце. Чеси, Бог да я поживи, е посещавана често от своята какичка Розалинда, която я води да яздят в гората. Подразбрах, че скоро щели да изпишат Чеси. Още догодина. Но девойчето надали ще се радва дълго на свободата си, ако го обвинят в убийство. Тогава нищо чудно съвсем да превърти, горкото. Освен това Хари смята, че Розалинда Монис си е сменила името, за да не я свързват с оня изпаднал тип, баща ѝ, посегнал на родната си щерка. Затова и днес я познаваме като Рос Магелан. Забележете, Рос, а не Роз. Затова пък инициалите са същите. Така де, защо да не се възползваме от онова, което сме научили в полицията! Но карай. Да се върнем на Чеси. Според Хари, ако Розалинда не престане да ровичка в живота му, той ще има грижата сестричката ѝ да се изправи пред съда по обвинение в убийство. И понеже отворихме дума за убийства, нека се спрем накратко и на покойния непрежалим съпруг на Рос Алън. Бивало си го е. Красавец, и приказката му приказка, и танците му танци. Наш Алън си е паднал по тангото. Но имал, клетият, един малък недостатък. Бил пристрастен към хазарта и успял да профука ни повече, ни по-малко от два пъти милиона, при това в по-голямата си част чужди. А това не говори никак добре за банковата ни система —

бива ли да отпусна такива тлъсти заеми на човек, затънал до гуша в дългове! Не се е свенял да се представя под чужди имена, да се разорява през ден, да регистрира фиктивни фирми, да взима пари от приятели — само и само да се докопа до мангизи. Изпечен мошеник. Успял е със сладките си приказки да убеди и теб да му отпуснеш сто хиляди долара — за да ги „инвестирал“. Надявам се, си ги отписала тия мангизи, нали? Толкова ли не се е намерил някой, който да предупреди Алън? Ония приятелчета, южняците, хич не си поплюват. Особено когато някой се опитва да шикалкави и да ги мами на покер. Как са го очистици, с пушка ли? Сигурно е бил грозна гледка, след като са го довършили? Но какво да се прави, такъв е животът. Ала както и да е, Алън вече е на оня свят. Майка ти и баща ти също. Така че сега си имаш само Чеси. Как мислиш, ще издържи ли, ако я изправят пред съда за убийство? Нали знаеш, за такова престъпление няма срок на давност? Могат да ти потърсят сметка по всяко време. И след двайсет-трийсет години. Лоша работа. Не е зле да се замислиш. — Хари слезе от писалището на Фарньоли. — Искан да получа тая задача. Така ще се възмездя поне малко за тегобите, които съм изтърпял. И ти, детектив Магелан, ще работиш заедно с мен.

Фарньоли се върна в стаята. Хари каза с устни на Рос: „Сама избирай.“ Шефът им отиде зад писалището. Но не седна. Гледа дълго Хари. Накрая попита:

— Всичко наред ли е?

Той се ухили.

— Недоразуменията са изгладени. Хайде, стига сме гледали така, сякаш са ни потънали гемиите!

Фарньоли стрелна с очи Рос. Тя кимна, както беше свела глава.

— Браво на вас. Слушайте сега — подхвана шефът. Пак, без да сяда, отвори някаква папка, оставена върху бюрото. — Само че си трайте, чухте ли. Не говорите насън, не разговаряте с дърветата, нито гък пред никого! Заповед от дирекцията. Ако случайно сте забравили, разследването ни е спуснато не от друг, а от директора на полицията. — Той седна. — От дирекцията са откраднати записи на подслушани телефонни разговори. Може да стане голям скандал. Понеже записите са незаконни — в Нюйоркското управление са ги правили без съответното разрешение. — Почука с пръст по папката пред себе си. — Това обяснява затруднението, в което сме изпаднали. Щом ви

изложа същността на нещата, заповедта ми е да изгорите всичко до последното листче в папката и после да пуснете пепелта в тоалетната. И да не записвате нищо на хартия. Освен това ние с вас не сме водили никога този разговор. — Фарньоли се облегна и сплете длани зад тила си. — Заради тези записи са убити двама души. И то за едно денонощие. Не е нужно да сте носители на Нобелова награда, за да се досетите, че не върнем ли, и то час по-скоро, записите, ще загинат още хора. Трябва да действваме светкавично. От днес за вчера. — Той се вторачи в тавана. — Защо точно на мен, Господи? — Погледна Рос и Хари. — Не се ли справите, загазваме не на шега, веднага ще ни вземат на мушка — като се почне от журналистите и се стигне до големите шефове. Някои от записите са си съвсем законни. Но началството се притеснява за незаконните. Нека уточня, че преди да ги направим, сме извадили съдебно постановление. Спазили сме реда. Когато се е налагало, сме удължавали срока на разрешението. Къде сме сгазили лука ли? Ами записвали сме и неща, за които нямаме разрешение. Затова и шефовете са си глътнали езика. И тук се появявате вие.

Рос посегна да извади бележник, но после се сети за предупреждението на Фарньоли да не записва нищо на хартия.

— Когато ние в полицията подслушваме разговор на заподозрян и чуваме неща, които не са свързани с разследването, сме длъжни веднага да прекратим записа. Незаконно е да записваме и думица, ако тя не е свързана с разрешеното от съда разследване. Не ни е работа да слушаме неща, за които нямаме съдебно постановление. Незаконното подслушване и записване може да издъни цялото разследване. Освен това съдиите, журналистите и оная паплач, дето все си опява за човешките права, само това и чакат, веднага ще се нахвърлят на полицията.

Рос извади от чантата си дъвка. Работата наистина беше дебела.

— Както споменах, двама души вече са гушнале босилека — продължи Фарньоли. — И двамата бяха информатори. Някой е чул имената им на записите на подслушаните разговори и тутакси ги е посетил. Шушука се, че вече има случаи и на изнудване. Не ни влиза в работата дали някой е обратен, дали нечия жена кръшка, или градски съветник се е обзавел с банкова сметка на Бахамските острови. Не сме имали съдебно постановление да записваме разговорите. Затова и тази информация е безполезна. Но не и за човека, откраднал записите. Виж,

той е напилал златна жила. — Фарньоли прокара пръсти през прошарената си коса, подстригана на канадска ливада. — Или връщате пикливите записи, или зле ни се пише. И ми ги носите, преди политиците, съдиите и мно-ого либералните средства за масово осведомяване да са надушили, че изобщо ги има. — Той погледна Хари. — Трябва да кажа нещо на Рос.

Тя изпроводи с поглед Хари, докато той вървеше към кабинета на секретарката. От ехидната му усмивчица разбра, че знае какво ще последва. Пак я прониза остро главоболие.

Когато вратата се затвори след Хари, Фарньоли каза:

— Заподозрян за кражбата на записите на телефонните разговори е Кони Павлидес.

Рос долепи длани със склучени пръсти до устата си.

— Това някаква войнишка шегичка ли е?

— Де да беше! От дирекцията настояват да го разследваш ти. Дръж се с него както с другите, когато работиш под прикритие. Знаеш си урока. Странно е, че го казвам, но нямах друг избор. Трябва да си спечелиш доверието на Кони и после да направиш каквото се иска от теб.

„И какво се иска от мен? Иска се да предам Кони.“ Тя поклати глава.

— И дума да не става! Намери си друг. Няма да забия нож в гърба на Кони. Нямах право да ме поставяш в такова положение.

— Сама си се поставила в него още в деня, когато си станала ченге. Ще се направя, че не съм чул какво си казала току-що. Защото в противен случай ще бъда принуден да ти поискам полицейската значка. Това тук е полиция, в нея няма демокрация. Това е военна организация, тоест, низ от заповеди. Или изпълняваш каквото ти нареждат, или си търсиш друга работа. Няма средно положение. Тук не става въпрос дали си мъж или жена. Тук става въпрос, че си ченге и се подчиняваш на заповедите. А ти си добро ченге, точно от теб не очаквам изгъзици. Хората, спуснали задачата, са на същото мнение. — Той положи длани върху писалището. — Дала си клетва. Или я спазваш, или не я спазваш. Дали постъпваме правилно, като те караме да разследваш приятеля си зад гърба му? Не, не постъпваме правилно. Но не търси състрадание, понеже да ти призная, началството в Нюйоркската дирекция на полицията и един милиард китайци пет

пари не дават. С тия записи са загазили важни клечки. Шефовете си имат достатъчно главоболия, че да мислят и за теб. — Той продължи вече по-меко: — Можеше и да е по-зле. Например ти си връщаш полицейската значка, някой друг поема случая и тогава зле му се пише на Кони. Ти поне можеш да му помогнеш някак. Не знам как. Но все пак помисли.

„Така си е. Приемам, пък каквото сабя покаже“ — помисли Рос и се опита да си възвърне самообладанието.

— А защо са решили, че Кони е свързан с тия записи?

— Главният заподозрян е един компютърджия от охранителната фирма на Кони. Някой си Дени Ринко. Смятат, че може би Кони го е накарал да ги задигне.

Рос затвори очи. Хари е знаел, че Кони е натопен и тя ще бъде принудена да го разследва.

Сега въпросът беше дали всъщност именно Хари не го беше натопил.

НЯКОИ ПРЕМЪЛЧАНИ НЕЩА

Кони Павлидес отиде при Рос с черен найлонов плик за отпадъци — бяха в хола в жилището му в Бруклин Хайтс с изглед към Бруклинския мост.

— Значи не успя да се отървеш от Хари? — попита я той.

Изглеждаше разсеян. Притеснен.

— Какво има? — поинтересува се Рос.

Кони седна до нея на канапето и метна плика на пода.

— А, нищо, ще се оправя — увери я и я потупа по коляното. — Съжалявам, че нещата са се обърнали срещу теб. Знаем, би дала всичко, само и само да го разкараш този негодник.

— В управлението са луднали — изчезнали са записи на подслушани телефонни разговори. В момента никой не го интересува какво искам аз. Напират да сме намерели час по-скоро записите. Смятат, че двамата с Хари ще се справим. Поне засега няма спасение.

Бяха си поръчали китайска храна за вкъщи и две бутилки мерло. Но както беше тръгнало, и на двамата не им се слагаше и залък в уста. Рос само разбърка филизите соя и си взе малко от пържения ориз. Кони също почти не хапна.

В началото Рос подозираше: Кони се досеща, че тя го разследва. Но времето минаваше, той не отваряше дума за записите и тя разбра, че е притеснен за друго.

Наля си чаша вино. Бе разказала на Кони за тазсутрешната среща с Фарньоли. За откраднатите записи и за заканата на Хари да направи така, че Чеси да бъде съдена за убийство, ако Рос откаже да работи и занапред заедно с него.

Какво бе премълчала?

Не му беше споменала, че подозират него за кражбата. А също, че са й възложили да го разследва. Докога ли щеше да издържи да си мълчи и да не му казва? И тя не знаеше. Знаеше само, че не иска да го губи.

Той си взе от ребърцата по китайски.

— Виж ти, да ви възложат и този случай! Вече се занимавате с важно разследване. Така де, не е шега работа да се опитваш да спипаш на местопрестъплението главния съдия на Ню Йорк по делата за наркотици!

Рос вдигна с клечките няколко грахчета. Кони беше добро ченге. Прекалено добро, че да не забележи очевидното.

— Ние с Хари сме в отдел „Организирана престъпност“ — напомни му тя. — Колумбийци, руснаци, китайци, италианци. Хора, които разследваме или които имат тежки висящи присъди. И които издирват под дърво и камък информатори и свидетели, за да ги обезвредят, преди да са ги издали. Биха дали цяло състояние, за да чуят записите на подслушаните разговори.

— Който ги е откраднал, може да се смята за милионер — отбеляза Кони.

— Толкова много пари закуп винаги оставят подире си следа. Тръгнеш ли по нея, един дявол знае къде ще те отведе.

Той отхапа от ребърцето.

— Та как смяташ да се оправяш с Хари?

— Няма да допусна да навреди на Чеси, това е сигурно. Ако отново се върнат към случая, нищо чудно да я тикнат в затвора. А тя няма да излезе жива от там.

— Тоя кретен само плете интриги и се чуди на кого да извърти номер — рече Кони. — Няма да се изненадам, ако следващия път, когато останете двамата, pistolетът ти вземе, че гръмне.

— Чеси трябва да се лекува. Но я се опитай да убедиш в това съдебните заседатели!

— Нали знаеш какво казват за съдебната ни система. Съдбата ти е в ръцете на дванайсет души, които са толкова тъпи, че не знаят как да се измъкнат от задължението да висят по съдилищата.

— Така си е. — Тя остави клечките. — Твой ред е.

— За какво?

— Пликът за отпадъци. Какво има вътре?

Кони пусна ребърцето в мукавената чиния, избърса си ръцете във влажната хартиена кърпичка, после бръкна в плика, извади две видеокасети и ги остави върху скута на Рос.

— Ако смяташ да драйфаш, гледай да не е върху мен — предупреди я той.

Тя вдигна една от касетите.

— Мили Боже!

Кони пак бръкна в плика.

— Това е само началото.

Рос държеше порнофилм с деца. Кони продължаваше да вади от найлоновия плик още и още гнусотии от този род: видеокасети, списания, вестничета, списъци на организации и Уебсайтове за хомосексуалисти педофили. Имаше и снимки на възрастни, които се чукат с деца.

Тя вдигна ръце и извърна поглед.

— Наистина ще взема да повърна. Откъде докопа тия дивотии?

— Виж хубаво. Върху някои от нещицата се кипри моето име.

— За какво изобщо става въпрос?

— Някой е вкарал името ми в десетина компютърни бюлетина и списъци на абонати на издания за детско порно. И през ум не ми е минавало да се занимавам с такива гадости. Не бих ги докоснал и с триметров прът.

— Кой ти е погодил тоя номер?

— Сигурно Дени Ринко. Има ми зъб, освен това винаги може да проникне в компютъра ми. Нали помниш, съсипах му голямата любов.

Рос поклати глава.

— А в службата ти как го посрещнаха?

— Зададох ми някой и друг въпрос. Виж, Том, шефът, де, се държа страхотно. Знаем се от петнайсет години. Той поне е наясно, че не съм някакъв извратен тип. Лошото е, че са научили и някои от клиентите. И жените им. Изтеглиха няколко поръчки, отстраниха ме от една-две задачи. Уж временно, но нали знаеш какво става в такива случаи. Казах на Том, че предпочитам да изляза в неплатен отпуск, за да разчепкам сам тая гадна история. Той не се възпротиви. Щял да ме остави на пълна заплата, поне засега. Ако имало нещо, да съм идеал при него, щял да ми съдейства. — Кони се пресегна и взе чашата с вино. — В моята работа, опозориш ли се, по-добре си вдигай чукалата. Някои ще ме подкрепят. Други ще се кълнат как още от самото начало са знаели, че си падам по малките момченца. Трябва на всяка цена да

намеря Дени Ринко. Само да го пипна, ще изплаче и майчиното си мляко.

— Ами ако в дъното не е Дени?

— Знае ли човек? Едно е сигурно: погодили са ми номер, за да ме унищожат, а Дени не е чак толкова коварен и хитър. Но въпреки това ще го намеря. Ще го намеря на всяка цена. И той ще изпее всичко от игла до конец.

Рос поклати отчаяно глава.

— Който стои зад това, явно е болен.

— Поразпитах тук-там. От една фирма за видеокасети, от един вестник и от един Уебсайт ми казаха, че са получили името ми по компютърен път. И знаеш ли кое е най-интересното? Всички абонаменти са направени по едно и също време. Работата е добре обмислена.

— Каж ми, ако мога да помогна с нещо.

— Ходих да търся Дени в Ист Вилидж. От два дена не се е весвал къщи. Проверих по клубове, кръчми, Интернет кафенета, шахматни клубове. Няма го никакъв. И никой не го е виждал. Все пак установих нещо. Издирва го още някакъв тип. Албинос, едър като канара с възрзови очи.

— Албинос с възрзови очи ли? Този пък кой е?

— Нямам представа. — Кони щракна с пръсти. — Сигурно и ти ще поискаш да разпиташ Дени за изчезналите записи на подслушаните телефонни разговори. Работеше по няколко часа в седмицата в Дирекцията на полицията. За него е било фасулско да задигне нещичко от архива. Сега вече ми прищраква, че може би напираше толкова много да го пусна да работи на хонорар там именно защото се е домогвал до тия записи.

— Че какво ще прави той с тях? — учуди се Рос. — Който ги е взел, е знаел, че струват цяло състояние. Да ти призная, Дени не ми се вижда чак толкова досетлив. Пък и няма връзки в престъпния свят.

— Така е. Ако наистина ги е взел той, после ги е дал на друг.

— Въпросът е на кого.

— Дени не е изпечен бандит. Той си е най-обикновен негодник, който си пада по непълнолетните девойчета. — Кони прегърна Рос. — Извинявай, че те занимавам с проблемите си точно когато и ти си

имаш предостатъчно свои. Иска ми се да ти помогна с Хари, но както виждаш, в момента и аз съм затънал до гуша в неприятности. Дени...

Рос допря връхчетата на пръстите си до устните му.

— Ти намери Дени и не се безпокой за мен. Аз ще се оправя.

— На твое място нямаше да подценявам Хари. Има приятели в Дирекцията на полицията.

— Наясно съм.

— Знаеш ли? — рече ѝ Кони. — Свържи се с Джаки Синия. Кажи му, че искаш час по-скоро да се срещнеш със Санчес. Напомни ѝ, че може да я сполети участта на Грасиела. Защо не го питаш и за изчезналите записи на подслушаните телефонни разговори.

Рос кимна.

— На всяка цена.

— Джаки Синия ще си признае ли, ако ги е купил той?

— Джаки е мой. В ръцете ми е, няма къде да мърда. Притеснява ме Хари. Ако се срещна със Санчес, нищо чудно да ме проследи.

— Прати го за зелен хайвер — предложи ѝ Кони.

Тя кимна.

— Точно така, ще взема да му вържа тенекия. Но и той не пасе трева. Веднага ще включи, че съм му погодила номер.

— Не подценявай и себе си. Точно ти работиш с престъпниците, а Хари само те прикрива. Не си по-глупава от него. Според мен дори си по-умна. — Кони притегли Рос, целуна я по косата и ѝ прошепна: — Не може да те надхитри. Важното е ти да диктуваш правилата. Обмисли всичко до най-малките подробности и няма начин да не излезеш победителка. Не му се плаши на тоя копелдак.

Рос се притисна с все сила до него. Никога през живота си не се бе чувствала толкова скапана.

ДНЕС НЕ МОГА ДА ДОЙДА

В осем и половина сутринта Хари Ърлс слезе в мазето на къщата си в Куинс, отвори зазидания в пода сейф и извади нерегистриран шестмилиметров пистолет, който бе конфискувал на входа на метрото. Пъхна го в джоба на халата си. После звънна по клетъчния телефон на Хилтън Приго.

— Напредваме ли с Дени? — попита го.

— Май открих нещо.

— Я да чуем.

— Още е тук, в Ист Вилидж. Не е духнал.

Хари не беше изненадан. И да избягаш, пак рано или късно се връщаш в старата си бърлога при роднините и приятелите. Какво да се прави, човещина — иска ти се да си сред познати неща на познато място.

— Нещо друго? — попита Хари.

— Един от охраната в клуб на Ей Авеню твърди, че шитнал на Дени трева — от скъпата, и екстази. Ринко си тръгнал в три след полунощ заедно с бяло момиченце.

— Обзалагам се, че няма навършени и дванайсет години. Карай нататък.

— Освен това го е мернала и една бабка, която по цял ден седи в парка при площад „Томпкинс“. Вчера следобед е видяла Ринко и момичето. Били са в парка, яли са пица и са пили бира. Почерпили са и нея.

— Намери го тоя келеш, трябва на всяка цена да си прибера останалите записи. Той е в Ист Вилидж. Не сваляй гарда, дебни. Рано или късно ще оплете конците и ще ни падне в ръчичките. — Хари си погледна часовника. — Звъни през два часа. Знаеш ми номера на пейджъра. Върни се в Ист Вилидж и не мърдай оттам, докато не ти кажа.

— А ти къде ще бъдеш?

Хари сложи ръка върху пистолета.

— Имам да върша една работа. Ще се видим следобед. И тогава ще поумуваме как да спипаме новоизлюпения травестит. Смятам да посветя малко време и на детектив Магелан. Дано не се лъжа, но тя ще ускори издирването на Джен Санчес.

— Защо?

— За да ми го върне тъпкано, задето съм натопил гаджето ѝ и сега го разследват. Жени като нея не забравят лесно такива неща. Предполагам, че ще се опита да се свърже с Джаки Синия. Смятам да го държа под око и да оставя нещата да следват естествения си ход.

— Ах, този Джаки Синия! — възкликна Приго. — Само да ми падне, убивам го на място.

— Всичко с времето си. Първо трябва да ме отведе при Санчес. Ще бъда тук още час-час и нещо, докато дойде медицинската сестра. Звънни, ако откриеш нещо. Намериш ли Ринко, не го убивай. Дръж го, докато дойда. На всяка цена трябва да взема записите. Сигурно ги е прослушал и е чул нещо, от което смята, че може да изкара някой и друг долар.

Чул е нещо за Хари.

— Тоя насита няма! — каза Приго.

— Ти не бери грижа за него. Дните му са преброени.

Хари прибра клетъчния телефон. Беше подценил Дени и негодникът му с негодник се бе изплъзнал. Грешка, която смяташе да поправи, без да губи време.

Затвори вградения сейф. Беше изчислил, че ще прибере от записите на подслушаните телефонни разговори някъде към петдесет милиона долара. Засега сметките му се оправдаваха. Кандидат-купувачи — дал Бог! Прииждаха отблизо и отдалеч. Един предприемчив наркотрафикант нямаше друг избор, освен да ги купи. Не го ли стореше, конкуренцията нямаше да се мае дълго и щеше да го изпревари. Хари просто нямаше как да изгуби — парите му бяха в кърпа вързани.

Всъщност не, можеше да изгуби — ако бяха подслушвали и записвали и него. И ако онзи кретен Дени се беше докопал до записа.

Качи се в кухнята да си изпие сока и кафето. Хелън още спеше в хола. Гренада щеше да дойде най-много до час. Той смяташе да остави жена си дотогава, да си поспи.

Огледа кухнята. Нямахме как, налагаше се да я пообнови. Трябваше да смени рамката с мрежата върху вратата, линолеума, кофата за боклук. Дворът също плачеше за ремонт. Хари смяташе да пренареди плочите, да почисти скарата, да ремонтира покрива на гаража, който течеше. Възнамеряваше да се заеме с всичко това, щом му останеше време. Не обичаше вкъщи да му се мотаят чужди хора. Затова и сам си поправяше всичко — беше станал пръв майстор! Напоследък обаче Магелан му отнемаше много време и го лишаваше от възможността да си види къщата, камо ли пък да се погрижи за нея. Но той не съжеляваше. Искаше да бъде с Магелан — „извор на блаженство, на всички мои скърби“^[1].

Наля си още кафе. Желаше я неудържимо като жена: тя беше с черна коса, изкусителни очи, кръшна походка, каквито имат единствено латиноамериканките. Случваше се със самото си присъствие да му действа като наркотик.

Освен това можеше да му бъде и полезна. Щеше да го отведе при Санчес. Хари щракна с пръсти — беше се сетил, че трябва да се види и с Мариза Дурес, жената и досега тормозена от онзи калтак, албанеца, за когото бе имала неблагоприятното да се омъжи. Смяташе да я посети и да я убеди да си признае, че е сбъркала, като е казала на Магелан, че никога не се е срещала с Хари. Така де, жените нали уж се славеха с това, че вечно променят мнението си!

Хари вдигна чашата с кафето сякаш за наздравица. „За записите на подслушаните телефонни разговори, най-великото откритие след копчето «Изтрий» върху клавиатурите на компютрите.“ Искаш да попиташ някой престъпник? Какво по-лесно от това? Пошушваш му, че си го записал, и той начаса ще си каже и майчиното мляко. Записите ти развързваха ръцете, да не говорим пък, че в тях имаше ирония на съдбата: престъпникът се обесваше на собствените си думи.

Не беше нужно да напомнят точно на Хари колко важни са тези записи. Ченгетата вече трудно успяваха да внедрят свои хора в организациите на наркобароните. Безвъзвратно бяха отминали дните, когато Магелан можеше да си купи няколко грама боливийска дрога и после да разбие целия клан. Осемдесет на сто от наркобароните се бяха изнесли от Съединените щати. Дърпаха конците от своята родина: Колумбия, Мексико, Русия, Боливия и Бог знае откъде. А това безспорно ги изваждаше от обсега на повечето акции в Бюрото за

борба с организираната престъпност. Затова и полицията разчиташе на записи на подслушани телефонни разговори, били те законни или не.

Къде ти ще го разберат ония мухльовци, дето повтаряха като курдисани колко важни били гражданските свободи! Разчуеше ли се за незаконните записи, Дирекцията на полицията в Ню Йорк щеше да си има ядове. После върви, че се оправяй с либералите!

Извъня телефонът.

Обаждаше се Гренада, беше много разстроена.

— Ужасно съжалявам, господин Ърлс — каза тя, — но днес не мога да дойда на работа.

— Какво се е случило? Защо плачеш?

— Левъл пак загази. Прибрали са го в полицията. Опитвам се да го измъкна. Няма да издържи, господин Ърлс. Тикнат ли го пак в затвора, няма да излезе жив оттам.

— Чакай малко, Гренада. Какво е направил Левъл?

— Не знам. В полицията ми казаха нещо, но не съм сигурна, че е истина. Той е чернокож, лежал е в затвора и това за тях е предостатъчно. Ще ходя при адвокат да видим какво да правим.

— Ела тук, Гренада, аз ще имам грижата за Левъл. Не мога да оставя Хелън сама.

— Знаете, господин Ърлс, колко се притеснявам за Левъл. Не мога да дойда, докато той е в затвора. Трябва да го измъкна оттам.

[1] Цитат от „Обезлюденото село“ на Оливър Голдсмит. — Б.пр.

↑

СРЕЩА В ЧЕРКВАТА

Джаки Синия чакаше Рос Магелан на седалките в дъното на черква в Харлем, изглеждаше посърнал и притеснен.

— Имам неприятности — оповести той. — Ще ти бъда признателен, ако ми помогнеш.

— Извинявай, но сме дошли тук да обсъждаме моите, а не твоите неприятности.

Джаки Синия започна да си играе с диамантения пръстен на кутрето си.

— Трябва на всяка цена да отстраня един кретен — допълни той. — Убеди го, че няма работа в Ню Йорк. Наумил си, моля ти се, да ми отнеме бизнеса.

Рос седна до него на седалката.

— Обеща ми Санчес. Стига си ме разигравал, Джаки. Или тя се появява, или си тръгвам още сега.

Джаки Синия сам бе посочил мястото и часа. Дванайсет на обяд в Харлем. Безлюдна баптистка черква на Сто и шестнайсета улица в Уест Сайд, недалеч от джамията „Малкълм“, носеща името на убития Малкълм Икс.

На пейката зад Джаки се беше разположил Мак Канарата, който му пазеше гърба. Едвам се побираше на дървената пейка, затова и беше изпружил на пътеката между седалките мамутски крак.

Рос погледна през рамо. Двама негри пазеха входа отвътре. Отвън тя беше преброила още шестима пазванти. Инак не личеше в черквата да има някого освен тях двамата с Джаки Синия.

— Ако си ме повикал тук колкото да ме включиш в поредната война за преразпределение на територии, само губиш и своето, и моето време. Без мен.

— Само ме изслушай, де!

Рос се изправи.

— Чао, Джаки.

Мак Канарата също стана и ѝ препречи пътя. Тя дори не повиши тон — каза съвсем тихо на Джаки, вторачена в бодигарда му:

— Пуснали са те осем години предсрочно. Ако не ми се разкараш от пътя, ще направя така, че да се върнеш зад решетките. Достатъчно е само да позвъня, където трябва. И няма да има съд, адвокат, парични гаранции. Ще те върнат в пандиза още за вечеря и този път ще си излежиш присъдата до дупка. Освен това ще отправя обвинение, че си нападнал офицер от полицията, че носиш незаконно оръжие, че въртиш далавери с отявлени престъпници. Ще ти лепнат още десет години. Като теглим чертата, стават осемнайсет.

Джаки Синия скочи като ужилен от пейката.

— Ти да не си превъртял, бе, чернилко гадна? Хайде, чупката, какво си се изтъпанил такъв — извика той на бодигарда.

Мак Канарата веднага се дръпна. Джаки каза на Рос:

— Извинявай. Не искаше да те обиди. Но какво да го правя, тъп си е като галош. Няма управия. — Кимна към мястото за хора. — Я погледни натам!

Тя се извърна и видя зад парапета трима души: двама мъже и една жена. Мъжете бяха млади чернокожи бабаити с тъмни очила и бръснати глави. Жената беше тъничка латиноамериканка, която въпреки задушното време бе с топло яке, сякаш навън е сковал арктически студ. Рос стоеше доста далеч, беше безсмислено да се мъчи да я разпознава: жената можеше да е и Джен Санчес, и кралица Елизабет. Джаки Синия нямаше да е първият информатор, опитал се да я изпързала.

— Кажи ѝ да дойде насам — рече му тя.

Наркотрафикантът махна на тримата да се приближат и пак се извърна към Рос.

— Гледам, днес Херцога не е с нас. Поне *ти* твърдиш така.

— В момента е зает. Пък и не е от най-ревностните богомолци.

— Помня какво стана в кафенето. Появи ли се нашият приятел, хвърчат глави.

— Днес няма да се появи.

Той се ухили.

— Насмалко да ти повярвам, честен кръст. Всъщност не, вярвам ти, дявол го взел. — Пак се настани на седалката. — Имам нужда от

теб, трябва да ми помогнеш да разкарам тоя лайнар, дето се опитва да ми подлее вода.

— Слушам те. Това още не означава, че ще направя нещо.

— Добре, де. Преди две години купих от един доминиканец — казва се Хилтън Приго, кръстовище в Уошингтън Хайтс. Албинос е. Розови очи, бяла коса. Все едно е изскочил от „Том и Джери“.

— Албинос ли? — възкликна Рос.

— Да. Познаваш ли го?

— Лично не. Знам обаче, че е пласирал, както му викате, стока, и после е изчезнал сякаш вдън земя. Но ето че ти си вторият човек от двайсет и четири часа, който ми споменава за него.

— Та както ти обясних, купих от Приго кръстовището. Изръсих се с цяла камара мангизи.

Рос чу стъпки — някой слизаше по дъсчените стъпала пред мястото за хора. Запази самообладание — нямаше смисъл да се радва предварително. Искаше първо да види в лицето жената и да поговори с нея. Колкото до Джаки Синия, беше си обществена тайна с каква тлъста сума е олекнал, за да вземе от Приго въпросното кръстовище: с цял милион и двеста хиляди долара в брой. Всъщност цената не беше чак толкова солена, при положение че е получил, без да води война, едно от най-оживените места, където се търгуваше с дрога.

— Взе ми мангизите — допълни Джаки Синия. — После си вдигна партакешите и се изнесе в Санто Доминго да се тъпче с банани и да чука кльоцавите китайки — други жени не признава. Там обаче се разорил. Ураган му отнесъл къщата. Вложил пари и в захарна плантация в Куба, но и там не му потръгнало. За капак една от китайките му задигнала двеста хилядарки и духнала в Бразилия. Чукането му е излязло през носа, нали? — Той отпусна ръка върху облегалката на скамейката. — Миналата седмица наш Приго довтаса отново в Ню Йорк. Идва, гадината му с гадина, и ми разправя, че си искал кръстовището. Ей тъй, да съм му дадял нещо, което вече ми принадлежи. Голям нахалник, нали?

— Предложи ли ти някаква сума? — поинтересува се Рос.

— Да, да, грънци! Разправя да съм се разкарал, иначе щял да ми тегли куршума.

Тя чу стъпки по каменния под, но се сдържа и не се обърна.

— Проклетата му чернилка хич не си поплюва — допълни наркопласборът. — Иска да тури ръка върху всичко. Хем да задържа парите, които съм му броил, хем да си върне кръстовището. Тия хора срам нямат.

— А ти какво му каза?

— Казах му, че ще си помисля. Колкото да спечеля време — нямам намерение да му давам нищо. Исках да видя кой стои зад него. Кой го крепи, та е толкова нагъл. Ако тръгнем да се бием, все някой ще си изпати. Не ни трябват престрелки — появят ли се трупове, никой няма да идва да пазарува от теб, чаткаш, нали? Но не върви и да му преотстъпя кръстовището — какво ще си помислят моите хора, после как ще ме уважават? Ако оставя Приго да си разиграва коня, с мен е свършено. Няма да смея да си подам и носа на улицата.

— И какво искаш от мен?

Джаки Синия си пое дълбоко дъх.

— Искам да го обезвредиш още преди да се е развихрил. Извади го веднъж завинаги от търговията с дрога. Но без крайности. Например го обвини в някакво тежко престъпление — да търка двайсет години нарове. — Погледна сводестия таван. — Да речем, му устройваме капан — да купи нещо. После — хоп! — капанът щраква.

— Устройство му ли?

— Ами да. Аз и ти.

Рос скръсти ръце.

— И какво печеля аз? Ти пак добре — запазваш си територията, докато аз си оставам с празни ръце. Не ми е достатъчна жената, за която твърдиш, че се казва Санчес. Искам още нещо.

— Виж я ти нея, не й било достатъчно. Искала още. Хайде, от мен да мине. Помислил съм и за това. Ти как смяташ, защо Хилтън ми е продал кръстовището? И защо се изнесе от Ню Йорк? Защото беше загазил здравата. Оттегли се, понеже му беше мил животът. Видял е с очите си как твоего приятелче Херцога очиства ченге под прикритие. Присъствал е, когато онзи никаквец е изгорил жената жива.

Рос закри с длан устата си, за да поприкрие вълнението си.

Свидетел, който можеше да потвърди, че Хари е убил внедрен полицай!

— Приго бил в някакъв публичен дом — продължи Джаки Синия. — Забавлявал се с една пачавра китайка. Подработвала за дрога. Та видял как Херцога се промъква вътре — носел жената. Завързал я за радиатора и я подпалил още докато била жива. Приго може и да е грозотия, но трева не пасе. Знае, че е видял прекалено много. Затова решил да се изнесе на място, където хората не се горят живи. Ако се питаш откъде знам тази прелюбопитна историйка, твоят човек, Херцога, де, я е разказал на Санчес, тя пък ми я разказа на мен.

— А какво, е станало с жената, с която е бил Приго?

— И тя свърши като повечето проститутки наркоманки. Умря от СПИН. Някои разправяха, че било от туберкулоза, но само защото и те бяха пипнали вируса.

„Нещо не се връзва — помисли Рос. — Ако си видял с очите си как Хари Ърлс убива ченге, наистина се изнасяш от града, но никога вече не стъпваш в него. Докато си жив.“

— А защо Приго се е върнал в Ню Йорк? — попита тя.

— Повикал го е Херцога.

— Моля?

— Пратил е да го доведат. Предложил му е работа и албиносът е приел.

— Я чакай — прекъсна го тя. — Твърдиш, че Хари е убил ченге, при това пред свидетел. И после предлага на този свидетел работа, която той приема. Май си прекалил с тревата.

Джаки се усмихна.

— Няма такова нещо. Първото правило в нашия бранш гласи никога да не докосваш стоката. Продаваш я, но иначе не припарваш до нея. Слушай сега. Приго е приел, понеже онзи му е платил добре. И го е оставил жив. Някои ще кажат, че сделката е изгодна.

— Каква работа?

— Наскоро Херцога се докопал до записи на телефонни разговори, задигнати от Дирекцията на полицията.

Рос дори не трепна.

— Продължавай!

— Както личи, на записите има някои прелюбопитни нещица. От тях можеш да научиш кой те е издънил. Дали някой информатор ти яде парите колкото после да те натопи, по какви обвинения ще те съдят, когато се изтъпаниш пред съдебните заседатели и се закълнеш с ръка

върху Библията, че не си извършил нищо. Херцога обаче си трае. Вместо да разгласява какво има на записите, просто ги спазарява за баснословни суми.

Рос погледна олтара. Хари бе задигнал с помощта на Дени Ринко незаконните записи на подслушаните телефонни разговори. Бе възложил на Хилтън Приго да ги продава. И беше стоварил цялата вина върху Кони. Божичко, какъв мръсник!

Тя затвори очи и сведе глава, сякаш току-що я бе осенило свише как да реши труден проблем. Имаше неоспорими улики срещу Хари — беше го спипала! Сега от нея се искаше да премисли добре всяка своя стъпка и щеше да го притисне така, че той да не може да мръдне. Хари беше натресъл на Рос тя да издири записите и да задържи Кони, защото ги е откраднал. Е, криви му бяха сметките, това нямаше да се случи. Рос щеше да докаже, че именно Хари е откраднал записите. Този път ченгетата и най-вече шефовете щяха да я подкрепят. Прословутата полицейска солидарност нямаше да го предпази. Песента му беше изпята. Той беше поставил на карта кариерата на прекалено много полицаи.

Но Рос имаше нужда от подкрепа. Трябваше да накара Дени Ринко или Хилтън Приго да свидетелстват срещу Хари.

Кого от двамата бе за предпочитане да попритисне? Дума да няма, Приго.

Той бе видял с очите си как Хари изгаря жива Силия Куевас. Ако проговореше, Хари щеше да бъде обвинен в убийство. Приго щеше да пропее тутакси, ако Рос го обвинеше в съучастничество. Ами да! Той не беше направил нищо, за да осуети убийството. Освен това не бе отишъл в полицията и така бе укрил улики за извършено престъпление. И то не за какво да е, а за убийството на полицаи. Сега се беше забъркал и в кражбата и продажбата на записите, които принадлежаха на полицията. За всичко това можеха да му лепнат такава присъда, че да гние по затворите, докато се превърне в белобрад старец.

Албиносът обаче имаше и друг избор: да постъпи като разумен човек и да издаде Хари. Да признае, че тъкмо той е убил Силия Куевас. И че пак Хари, а не Кони, е откраднал записите с подслушаните телефонни разговори.

Рос чу, че Джаки Синия ѝ говори нещо, но си мислеше за друго. От случаите, които Хари беше разследвал, изобщо не личеше той да е бил свързан по един или друг начин със Силия Куевас или с други полицайки, работили под прикритие, включително със Санчес. Човек да си помисли, че откакто е в полицията, нито веднъж не е подсигурявал гърба на жена, внедрена в престъпния свят.

Рос се вкопчи с все сила в облегалката на пейката отпред. Хари си имаше покровител.

И той беше облечен в такава власт, че бе в състояние да изтегли и унищожи архивите по цели разследвания.

Джаки Синия я подкани:

— Погледни, де. Жената на пътеката до теб е детектив Санчес.

ОЛТАРИТЕ

Джен Санчес беше снажна латиноамериканка с дълго лице, тъжни кафяви очи и тъмна коса, прихваната на опашка. Беше облечена в бежови панталони, подплатено яке и зелени обувки на платформи със сребърни токи. Личеше ѝ, че е наркоманка: лицето ѝ беше бледо и подпухнало, под очите ѝ имаше торбички. Беше си ударила някъде челото, в ъгълчето на устата ѝ имаше рана. Въпреки задушното време жената трепереше като листо в дебелия яке. Непрекъснато се чешеше по ръцете — сърбежът се дължеше на хинина, с който обработваха героина.

Санчес се прозина и седна на скамейката пред Рос.

— Детектив Санчес, аз съм детектив Магелан — представи се тя. — Отдавна се опитвам да се видя с вас...

— Вече не съм детектив — провлачи Санчес, явно беше друсана. — И аз не знам какво съм. Но със сигурност не съм ченге — допълни и от тона ѝ си пролича, че съжالياва. Взря се в Рос, мълча известно време и рече: — Завчера насмалко да умреш заради Грасиела. По-точно заради Хари, защото той ти бе устроил капан. Та после уж да ти се притече на помощ. За да си му благодарна. Да се осланяш единствено на него и на никой друг. — Тя посочи чернокожите бабаити, довели я от балкончето за хора. — Измъкнаха ме от жилището ми, настояха да съм ги придружала. Щели да ме водят на черква. Рекох си, че сигурно ме взимат на подбив.

Рос погледна Джаки Синия.

— Ти остани. И без друго вече си го чувал. — Сетне посочи към Мак Канарата и другите. — А те да чакат при изхода.

Джаки вдигна ръка. След миг вече беше сам с Рос и Санчес.

— Откъде се познавате с Лу Анджелио? — попита тя другата жена.

— И двамата купувахме дрога от Емилио Албърт. Лу е голям симпатяга. Заприказвахме се веднъж в ресторанта, където работеше

Емилио, и той взе, че ме хареса. Но връзката ни е чисто платоническа. Ако познаваш Лу, знаеш, че си пада по мургавелките. Обича и да помага на жени, изпаднали в затруднение. Ако закъсам за пари или няма къде да се скрия, той винаги е насреща. Ще го тикнеш в затвора, нали?

— Не мога да говоря за това.

— В момента той е единственото хубаво нещо в живота ми — допълни Санчес. — Толкова ли не можеш да направиш нещо, за да отърве затвора?

— Не мога да обсъждам разследване, което не е приключило. Наясно си с това.

— Значи си карате постарому. Въртим, сучем, за да им се пъхнем под кожата и да спечелим доверието им, а после им почерняме живота. Това е единственото в полицията, за което не ми е мъчно. Доста калташко си е да си вадиш така хляба, ако случайно не си забелязала. А защо реши, че няма да предупредя Лу, че му кроиш шапка?

— Ще направиш голяма грешка — отвърна Рос. — И да го предупреждаваш, и да не го предупреждаваш, пак ще го арестувам. Ти обаче ще се озовеш в черния списък на Нюйоркската дирекция на полицията и на ФБР. А също и в моя. А както ще ти каже и Джаки Синия, не завиждам на онези, попаднали в него.

— Да, бе — потвърди наркопласьорът.

— Сама помисли — допълни Рос. — Хари те търси под дърво и камък, за да те очисти. Имаш нужда от повечко приятели. Ще имаш още по-голяма нужда от тях, щом тикнем Лу Анджело на топло. Дръж си езика зад зъбите, инак ще има да сърбаш и друга попара — ще кажа на Анджело, че си ми помогнала да го пипна. Затова стой настрани и не си търси белята.

Санчес кимна.

— Бива си те. Наистина. Пет пари не даваш за никого, не се спиращ пред нищо. Но си права — не искам да попадам в черния ти списък.

Рос извади от дамската си чанта плик, който даде на Санчес.

Бившата полицайка надзърна вътре и видя парите.

— Хиляда долара — отбеляза Рос и се извърна към Джаки Синия. — Имай грижата да не й ги вземат. От теб ще търся отговорност.

Той рече:

— Мак Канарата ще я изпрати до вкъщи, да не би тя да си изгуби нещо по пътя.

Санчес преброи парите, без да ги вади от плика.

— За какво са?

— За каквото решиш. Лично аз щях да ги похарча за храна, но и двете знаем, че това няма да стане.

Санчес се усмихна горчиво.

— Сега какво следва, лекция за вредата от дрогата ли? Мястото си е подходящо. — Усмихна се, при което се видя, че зъбите ѝ са изпопадали. — Баща ми казваше, че хората искат съвет едва когато знаят отговора, а им се иска да не са го узнавали.

— Бил е прав.

Санчес вдигна плика.

— Благодаря. Ще ми свършат работа. Та искаш, значи, да поговорим за Хари.

— Да. В общи линии картинката ми е ясна, но има и неща, които ми се губят.

— Съмнявам се да ти е ясна, но я да чуем какво знаеш.

— Убил е най-малко две полицайки, работили под прикритие. Опитал е да убие и теб. И трите се вметват в един и същ модел като професионалистки и жени. Млади латиноамериканки, които са работили под прикритие и които Хари е трябвало да пази.

— Има и четвърта полицайка под прикритие, която също се вметва в модела.

— Ако ме питаш дали знам, че е взел на мушка и мен, отговорът е — да, знам — отвърна Рос. — Ти беше от първите, които ми го казаха, не помниш ли?

Очите на Санчес блестяха в сумрака.

— Той, моето момиче, знае всичко за теб. Какво си правила, казвала, мислила. Пак извади късмет! Провери си жилището и кабинета в службата. Липсват ти някои неща.

— Какви неща?

— Дрехи, украшения, обувка, компактдискове. Лични вещи. Задигнал ги е Хари. Той обаче е много хитър. Никога не взима големи вещи, никога не се увлича. Така ти и не забелязваш, че нещата ги няма.

— И какво прави с тях?

— Нещо като светилище, като олтар. — Санчес подсмръкна и си изтри носа с опакото на ръката. — Държи ги в стаята си, а тя почти през цялото време е заключена. Лексиконът ти от гимназията, свидетелството ти за раждане и брачното свидетелство, ако си омъжена. Всичко е там. А също видеозаписи как сте посрещали Коледа. Странни нещица. Хари ровичка из обществените регистри, за да ти състави родословното дърво. Записва си дори кога са родени роднините ти, кога са се оженили и къде живеят. Вкарва ги в компютъра или ги записва в дневника.

Рос кимна.

— Както гледам, си била в къщата му.

— Хари все се мусеше, че се друсам. Пада си кон с капаци. Мрази до смърт дрогата. Но аз се боцках още преди да започнем да работим заедно и нямах намерение да спирам заради него. Когато провеждаш акции под прикритие, непрекъснато си сред наркотици. Сред наркотици, мангизи и хора, които си правят каквото им хрумне. И аз съм си авантюристка. Беше ми все по-трудно да се сдържам в тази среда. Нали разбираш?

— Да.

— В началото се друсах колкото да не бия на очи. После ми хареса. Сетне се докарах дотам, че не можех да работя, ако не съм дрогирана. Не можех и да заспя. Нощем ми беше най-тежко. Мятах се като риба на сухо, не можех да мигна чак до сутринта. Все си мислех, че ако се издъня, ония ще ми теглят куршума или ще ме изнасят. Че някои превъртели мексиканци ще ме отведат в провинцията и жива ще ме одерат. Ако не вземех дрога, се мъчех като грешен дявол.

— А Хари...

— Не може да му се отрече. Направи всичко възможно да ме вкара в правия път. Но аз вършех каквото вършат всички наркомани. Лъжех като дърта циганка. Все повтарях, че ще откажа дрогата. Ала не намирах сили. Боцках се между пръстите на краката и в слабините, та следите от иглата да не личат. Една вечер бяхме в колата и ми прилоша. Раздрайфах се. Къщата на Хари беше наблизко и отидохме у тях. Жена му е саката, той отиде да я види какво прави и тогава аз започнах да разглеждам.

Рос я докосна по ръката.

— И тогава ли видя светилището, което ти е спретнал?

— Да. После изхвърчах като тапа от къщата. Изтичах навън, метнах се на едно такси и оставих Хари да стърчи наред улицата по халат и пантофи.

— Разкажи ми за наркопласъора, когото двамата с него сте арестували и после сте го отвели при хора, които са го убили.

Санчес се усмихна.

— Истинска професионалистка си, не може да ти се отрече. Направила си си домашното. Да, изтъргувахме я оная гнида. Трябвах ми пари за дрога, затова съм вършила заедно с Хари неща, от които не се гордея. Човекът, когото изтъргувахме, се казваше Виктор Рамиз. Пласираше заедно с още неколцина албанци дрога в Бронкс. Бяха разбрали отнякъде, че той е пропял пред ФБР, и побързаха да вземат мерки.

— Разказвал съм ти за тоя нещастник — намеси се и Джаки Синия. — Същият човек, когото изгориха жив с ония реотани за разбиване на каси. Жив го опекоха клетника.

Санчес взе една от книгите с песнопения.

— Понеже стана дума за грешки, и аз допуснах в този случай една, която насмалко да ми струва живота. Реших да изкарам малко пари. Не постъпих особено умно, виж докъде се докарах.

— Опитала си се да изнудваш някого — уточни Рос.

— Не току-така се славиш като добро ченге — погледна я Санчес. — Откъде разбра?

— Не е чак такава философия. Разбрах покрай парите, с които разполагаш. И убийството на Рамиз. Явно си се опитала да попритиснеш някого, забъркан в удара срещу него. Но от мен да го знаеш, трябва да си много загубен, та да си въобразяваш, че можеш да изнудваш Хари.

— Измъкнах се на косъм — отвърна другата жена и показа с палец и показалец.

— От какво?

— Хари искаше да умра. По лични причини. Приятелчето му също ме искаше мъртва, но вече от други съображения.

— Приятелче ли?

— Накрая се озовах в колата със забодена в ръката ми игла. Купето беше пълно с въглероден окис. Хари ми беше бил смъртоносна инжекция — хероин, примесен с отрова за мишки. Трябваше да

изглежда като самоубийство. Специалитетът на Хари. Не му беше за пръв път да го прилага, повярвай ми. Но сигурно още не ми е било писано да умра. Открай време подозирах, че ще се опита да ме очисти. Не можеше да ми прости, задето съм отказала да отида заедно с него в Италия...

— Заедно с него и с жена му — поправи я Рос.

— Наясно си. Едно бе да работя с него. Съвсем друго бяха личните ни отношения. Предпочитах да си тегля куршума, отколкото да му позволя да ме докосне и с пръст. А той не можа да го преглътне. Веднага разбрах, че ще се опита да ме пречука. Оставаше само да видя кога. После взех, че му дадох още един повод да иска да ме очисти.

— Опитала си се да изнудваш приятеля му.

Санчес бе разбрала кой е покровителят на Хари!

— И аз трябва да се храня от нещо — отвърна жената.

— Името — подкани Рос. — Кажи ми името!

Очите на Санчес се бяха превърнали в цепки. Тя климаше и се унасяше. Отвърна някак напевно и размаха показалец:

— Знае какво правиш. Знае всичко.

— Хари ли?

Санчес се изкиска.

— Не, Дядо Коледа. Двамата са се сдушили отдавна. Разбрах го едва след убийството на Рамиз...

Жената се свлече на пейката. Джаки Синия се надвеси над нея.

— Изстива.

— Не, още не — възрази Санчес.

Рос погледна Джаки.

— Знаеш ли за кого говори?

Наркопласъорът поклати глава.

— За пръв път чувам за този тип, който и да е той.

— Магелан, мисли му, Хари ще скрои шапка и на теб — предупреди я Санчес.

— Знам.

— Уби Силия Куевас и Реймунда Монтано. Аз едвам прескочих трапа. Сигурна ли си, че не те е проследил и тук?

— Да, сигурна съм.

— Сече ти пипето, моето момиче. Не може да ти се отрече. И какво сега, ученичката се опълчва срещу учителя.

— Не изгарям от нетърпение да се впускам в такава схватка. Оня негодник знае всичките ми номера. Трябва да измисля нещо, за което той няма да се сети, иначе с мен е свършено.

— Недей така, моето момиче — каза Санчес. — Не си играй с огъня. С тази пасмина няма да се пребориш.

— Защо?

Санчес се опита да седне, но пак се свлече на пейката.

— Спи ми се. Искаш ли да се отървеш от Хари? Тогава направи ето какво.

— Какво?

Санчес отвърна, че ще отърве кожата единствено ако убие и Хари, и покровителя му. И двамата. Била ли готова да го направи?

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕТО

Хари Ърлс влезе в Сентръл Парк точно когато черковните камбани отброиха дванайсет на обяд. Без да обръща внимание на дъжда, той подмина празните пейки и безлюдните футболни игрища и отиде при алпинария с неговите поточета, лъкатушни пътечки и магнолии.

Свърна надясно, тръгна по криволичетца алея и излезе на поляна, където под едно от дърветата го чакаше Франк Бийб — беше с широкопола шапка и пристегнат в кръста кафяв дъждобран.

Агентът от ФБР погледна оловносивото небе.

— Кога най-после ще спре този проклет дъжд? Всичко е подгизнало, градът е заприличал на тресавище. Изнервя ме. Иде ми да вия.

Хари вдигна чадъра, за да види по-добре лицето на Бийб. И с дъжд, и без дъжд той не харесваше Ню Йорк, град, който описваше като грамада от бетон и асфалт, само загрозяващи пейзажа.

— Какво толкова! — отвърна. — Когато вали, природата плаче от радост.

— И на мен ми се плаче, само че не от радост. А тая твоя природа тук наистина си е за оплакване. Я, затънали сме до гуша в кал! Та как се казваше това проклето място?

— Алпинарият. Най-красивата част от Сентръл Парк. Обикновено не е толкова безлюдно. Денем хората се стичат, за да се порадват на птиците. Вечер пък тук е едно от свърталищата на педалите.

Бийб посочи използваните презервативи, хвърлени при дървото.

— Само как ги мразя тия гуми. Все едно да лижеш сладолед през стъкло. — Погледна Хари. — Виждаш ми се уморен. Сигурно се скъсваш от бач.

— Трябва да благодаря на Магелан — отвърна той. — Вчера заради нея си пропилях целия ден.

— Да бе, каза ми. Подложила ти динена кора — накарала да арестуват мъжа на медицинската ти сестра.

— За да е сигурна, че няма да я проследя. Вероятно се е срещала със Санчес.

— Това момиче не иска ум на заем — отбеляза Бийб.

— Понякога наистина ми се прави на интересна. Изложи на опасност здравето на жена ми. Видях се принуден цял ден да вися като паяк въщи, и аз не знам как телефонната слушалка не ми залепна за ухото.

— С кого толкова си говорил?

— Търсех жена, която да замести медицинската сестра, предпочела да вади мъжа си от затвора, вместо да се грижи за съпругата ми.

Агентът се ухили:

— Недей, че ще се разплача. Мен ако питаш, Магелан е надушила, че я следиш. А ти уж искаше да я изненадаш — дръжки!

— Неприятно ми е, че ме разиграва като маймуна. Ще ѝ го върна тъпкано.

— Не се и съмнявам. Но не може да ѝ се отрече, че е много оправна. А си е и хубавка. Ако ме осъдят на смърт, предсмъртното ми желание ще е да я чукам. — Бийб извади от вътрешния си джоб табакера за пури. Извърна се за миг към небето и поклати глава. — В тоя град човек не може да си изпуши като хората и пурата — затюхка се той и прибра табакерата. — И как Магелан е уредила да приберат съпруга в ареста?

— Той е таксиметров шофьор. Накарала колегите от една патрулна кола да го спрат — уж подозирала, че прекарвал дрога. Писнаха ми ушите от тоя телефон — цял ден съм въртял като ненормален. Не можех да зарежа жена си сама — то оставаше Магелан да ѝ направи нещо.

— Все пак си човек с достойнство. Нашата Магелан ти е бръкнала в здравето. Явно си я подценил.

Хари стисна дръжката на чадъра.

— Пише се много хитра. Дума да няма, умна и досетлива е. Може да проследи и теб, без изобщо да се усетиш.

Бийб поклати глава.

— Това е невъзможно, още не се е родила жена, която да надхитри точно мен. Уверих се, че и днес не ме следи никой. Я се огледай — сами сме наред тонове мокри листа. Дори така наречените бездомници са проявили здрав разум и са си останали вкъщи на сухо. Та твърдиш, Магелан смятала, че сме се сдушили и работим заедно зад гърба ѝ. И защо е решила така?

— Или ние сме пипали през пръсти, или на нея ѝ е провървяло. При всички положения се е оплакала на Фарньоли. Според него само ѝ се привиждало. И през ум не му минава, че някой от подчинените му може да се сработи зад гърба му с човек от ФБР.

— Остави го да тъне в неведение.

— И това не е всичко. Магелан е пратила хора да ме следят.

— Я не се занасяй — прихна Бийб. — Току-що ми каза как шефът ѝ я мисли едва ли не за превъртяла. Как ще те следи без негова помощ?

— Ами ето така — пратила е Кони Павлидес. Не може да ме следи официално, затова го прави неофициално.

— Какво да се прави, любов! — отбеляза агентът. — Каква подобра подбуда! Нека все пак ти напомня, че всички разследваме един и същ случай. Чудо голямо, че двамата с теб се срещаме на четири очи, за да обсъдим някои страни на случая. Не виждам с какво това ще навреди на Магелан.

Хари се почеса по носа.

— Както отбелязах и на последната ни среща, разследването не се ограничава само с онова, което знаем. Магелан крие някои неща. И затова ни следи.

— Да, възможно е. Но ми се струва, че сега сме сами. Ами ако някой мине случайно оттук и ни види? Дали ще ни помисли за обратни? Я да те питам, ти как смяташ, кое е за предпочитане, да се родиш негър или педал?

— Не съм се замислял.

Бийб прихна.

— За предпочитане е да си негър. Поне не ти се налага да го съобщаваш на родителите си.

Хари придърпа козирката на бейзболната си шапка.

— Щом казваш.

— Спомена, че си искал да поговорим за още нещо. Освен за Магелан, де. Трябвало да го обсъдим насаме.

— Така е. Няма да допусна да залага на карта здравето на жена ми. Затова реших да я предупредя. Чрез сестра й.

— Оная, дето Магелан е пратила в кукувичарника на Лонг Айланд ли?

— Същата. И чрез теб.

— Чрез мен ли? — долепи Бийб ръка до гърдите си. — Че какво толкова мога да й кажа аз?

— Бре, бре, бре — изсумтя Хари. — Имаме си компания. Там, при дървото. До счупената пейка.

Агентът на ФБР се извърна, а Хари извади шестмилиметровия пистолет и го застреля в тила.

41

ВДЪН ЗЕМЯ

Същия следобед Рос Магелан влезе в кабинета на лейтенант Фарньоли с три хиляди долара, сложени в найлонов плик с цип в горния край. Сложи плика върху писалището, после седна на стола при прозореца, за да усети милувката на слънцето, подало се от облаците за пръв път от доста дни насам.

Фарньоли седеше зад бюрото и прелистваше „Спринг 3100“, официалното издание на Нюйоркската дирекция на полицията. Изглеждаше уморен, явно прекаляваше с работата. Това обаче важеше за всички полицаи в отдела му. По-големият брой имигранти бе увеличил и организираната престъпност в града. Отделът непрекъснато се занимаваше с банди, които надали щяха да се оправят в метрото, затова пък изобщо не се затрудняваха да обират банки, застрахователни дружества и здравното осигуряване.

Навремето Рос бе възприемала през розови очила хората, дошли да си търсят късмета тук. Вече не беше така: знаеше, че повечето имигранти са най-голямата измет на човечеството, домъкнала се в Америка далеч не от благородни подбуди.

Шефът ѝ посочи найлоновия плик.

— Нося ти нещо като сувенир — обясни Рос. — Сутринта ходих на пазар заедно с Мърси Хауард. С парите в пликчето тя си купи нова рокля. Всички банкноти са белязани.

— Това ли са парите, които даде преди два дена на Лу Анджелио? — поинтересува се той.

— Да, същите. Втората вноска за така наречения ми развод.

— Значи се оказа права. Той наистина е нещо като куриер на Райнър. И го обира.

— Взима си своя пай още преди съдията да е видял и цент. Между другото, избрахме на Мърси хубаво тоалетче.

Фарньоли свали крака от писалището.

— А случайно да знаеш къде е Кони?

Рос вдигна вежди. Дали не ѝ се беше счуло?

— Извинявай, но току-що ти връчих неоспорими доказателства срещу човека, който ще ни отведе при Райнър — тросна се тя. — Мислех, че е важно. А ти ме питаш за Кони. Какво общо има той с Анджело?

— Доколкото знам, нищо. Затова пък явно има нещо общо с Франк Бийб. Агентът е намерен застрелян в Сентръл Парк. От ФБР подозират Кони. Търсят го, за да си поприказват с него. Но той явно е изчезнал вдън земя.

Рос стана от стола, отиде до прозореца и се вторачи в слънцето. Мина доста време, докато заговори:

— Кони не се крие от никого. Кога е бил убит Бийб?

— Вчера между дванайсет и два на обяд. Имаш ли представа къде е бил Кони по това време?

Търсел е Дени Ринко, който е задигнал от Дирекцията на полицията нелегалните записи на подслушаните телефонни разговори. Същият калтак, който по нареждане на Хари се опитва да натопи Кони за детска порнография.

Рос се извърна към Фарньоли. Трепереше цялата, напомни си с примряло сърце, че трябва да внимава много какво говори. Кони рано или късно щеше да пипне Дени Ринко. А заедно с него и Хари.

Хари не работеше сам. Имаше съучастник, който бе толкова влиятелен, че можеше да унищожи цели дела. Дали този съучастник не беше Фарньоли? Санчес знаеше кой е приятелят на Хари, но беше припаднала в черквата и името така и си бе останало тайна, скътана нейде в размекнатия ѝ от дрогата мозък. Джаки Синия твърдеше, че за пръв път чувал за покровителя на Хари. Но обеща, че щял да се поразрови и ако научел нещо, Рос щяла да бъде първата, на която щял да каже.

Фарньоли познаваше на пръсти всички случаи, които бе разследвала. Беше я принудил да продължи да работи и занапред против волята си заедно с Хари. Дали беше потулил убийството на двете внедрени полицайки и опита за убийство на трета?

„Внимавай много какво говориш!“

— И защо подозират Кони? — попита тя.

— Намерили са в портфейла на Бийб визитната му картичка.

— Ти на подбив ли ме взимаш? Бийб е могъл да я вземе откъде ли не. Дори от мен.

— А ти давала ли си му я?

Рос не отговори.

— Така си и знаех — допълни шефът ѝ. — За твое сведение някой е позвънил на феберейците и е съобщил, че Кони се е опитвал да се спазари с Бийб за някакви липсващи данни.

— И който се е обадил, не се е представил, нали?

— Че кой в такива случаи се представя?

— Предполагам, че „липсващите данни“ са задигнатите записи, които Кони уж се е опитал да продаде на Бийб.

Фарньоли сви рамене.

— Феберейците не споменаха нищо за записите. Според мен изобщо не знаят за тях. Те у Кони ли са?

— Не, не са у Кони.

— А ти щеше ли да им кажеш, ако бяха у него?

Рос скръсти ръце.

— Нали ми плащат за това? Да натопя Кони.

Лейтенантът поклати глава.

— Слушай, ако искаш да му помогнеш, кажи му да дойде незабавно. Ония от ФБР го търсят под дърво и камък, а те не си поплюват. Никак не им е приятно, че техният приятел Бийб е отнесъл куршум зад ухото. Ще помогна на Кони с каквото мога.

— Както му помагаш сега ли? Принуди ме да го шпионирам. А сега искаш от мен да го предам на ФБР.

— С триста мъки успях да те опазя от феберейците. Лабриола искаше да те попритиснем, за да си кажела къде се укрива Кони. Разбери най-после: тези хора не се примиряват току-така, ако е убит техен колега. Обясних на Лабриола, че подгони ли теб, значи се опълчва срещу целия отдел. И рискува всички радио и телевизионни станции в града да гръмнат с новината за разследването на Райнър. Казах му, че срещу теб не са повдигнати никакви обвинения и той няма право да те подлага на разпит. Напомних му, че Кони е невинен до доказване на противното.

— Сигурно би трябвало да съм ти признателна.

— Би трябвало да ме послушаш — натърти Фарньоли. — Феберейците са взели на мушка Кони. На твое място щях да го

тълкувам буквално.

— И какво според теб трябва да прави Кони? — сопна се Рос. — Каквото и да стори, зле му се пише. Ако продължи да се укрива и го открият, ще го застрелят на място. Ако се предаде в полицията, ония от ФБР пак ще се докопат до него и ще кажат, че разследването е в техните правомощия, понеже Бийб е бил федерален агент. Ще разпънат Кони на кръст, а после ще тръгнат да се извиняват. Разполагат с колкото си пари поискат, само да щракнат с пръсти, и Министерството на финансите развързва кесията, владеят целия свят. Питай ги и ще ти го кажат.

Фарньоли се почеса по носа.

— Може ли да поговорим за записите?

— Както искаш, лейтенанте.

— Не ми усложнявай излишно живота. И без това не ми е никак леко.

— Така значи, лейтенантът иска да сменим темата. Добре тогава, да поговорим за записите. Доколкото разбрах, братя Монталво твърдят, че са разбрали от тях кой е натопил баща им.

Фарньоли кимна.

— Оказа се, че го е направил вече покойният Хавиер Трухильо, известен още като Хави Дребосъка. Бивш счетоводител на клана Монталво, всичките до един наркобарони. Вчера полицията в Кънектикът е намерила трупа му в гората край Ню Хейвън. Всъщност са го събирали дълго: тук крак, там ръка. Минали са няколко часа, докато го съберат в найлоновия чувал. Не ти трябва картинна мозайка — „Хави Дребосъка — подредете го късче по късче, занимавка за цялото семейство!“.

— Тримата от клана Монталво — пророни Рос. — Татенцето търка наровете, но синовете не са мирясали, пак въртят търговийка по улиците.

— Да, татко Рафаел е на топло в Луисбърг.

— Помня. Когато съдията му лепна доживотна присъда, братята му се изпокриха в миша дупка, само и само и тях да не ги изправят пред съд. При доживотна във федерален затвор няма такива глезотии като предсрочно освобождаване и пускане под гаранция. Затова и братята се зарекли да правят, да струват, но да отмъстят на Хави Дребосъка.

— Веднага след процеса Хави и жена му се вдигнали и отпрашили към Аруба — допълни Фарньоли. — След половин година на него му домъчняло за Ню Йорк, за купона, клубовете, мацките, хокея. Върнал се тихомълком. Сменил си името. Намерил си друга жена. Хванал се на друга работа. Този път върти и подправя сметките на някакъв лекар индиец с незаконна практика в Бронкс. Така и се озовал в незаконните записи. Имаш ли да ми казваш друго?

„Покриваш ли Хари и престъпленията, които е извършил?“

— Дали съм измъкнала нещо от Кони за записите ли? — попита Рос. — Всъщност, да.

„Нанеси първия удар. Хари те изпревари и успя.“

Фарньоли сложи ръце върху писалището и зачака.

— Научих едно име — допълни тя. — Дени Ринко. Компютърджия в охранителната фирма на Кони. Работил е на непълен работен ден и в Дирекцията на полицията. И е решил, че сега му е паднало.

— Да, в дирекцията знаят за него и също го търсят, за да го поразпитат — потвърди Фарньоли. — Дори и да го е направил той, не виждам от какви подбуди. Каква е връзката между господин Ринко и такива изпечени мошеници като братя Монталво?

— Връзката е човекът, който е дал нарежданията на Ринко. „Например Хари или ти“, помисли Рос. Сетне продължи: — С когото и да се е сдушил Дени, той знае за записите. В течение е как и защо са правени. А също къде са ги държали в полицията и колко струват на черно. Всичко това ме навежда на мисълта, че въпросният човек е ченге.

— Това добре — кимна лейтенантът. — В смисъл, че можем да помогнем на Кони. Не само заради самия него, но и заради теб.

Пейджърът на Рос иззвъня.

Търсеха я от номер, който тя виждаше за пръв път. Можеше да бъде всеки. Не бе изключено да я търси Джаки Синия, за да ѝ каже, че Санчес иска да се видят. Или пък се обаждаше някой друг информатор, добрал се до сведения, с които се надяваше да отърве затвора. Можеше да е и Чеси, отскочила до града с приятелката си, за да хапнат пица, която ѝ звънеше от Лонг Айланд колкото да си побъбрят.

Рос набра номера върху клетъчния телефон. Обади се Кони.

Тя обърна гръб на Фарньоли, отиде в дъното на помещението и седна на канапето.

— Тук съм — каза. — В кабинета на лейтенант Фарньоли. Ти къде си?

— В една дупка на Си Авеню, която минава за нещо като магазин. Спипах Дени.

— Страхотно!

„Само без имена — помисли си Рос. — И гледай разговорът да не се проточва. Или още по-добре го прекъсни.“

— Сега не мога да говоря — каза. — Ще ти позвъня по-късно.

— Какво има?

— При лейтенанта съм. Ще ти се обадя след малко.

— Чакай първо да ти кажа нещо. Знам какво е намислил Дени. По-надолу има магазин за софтуер втора употреба. Той го използва за нещо като пощенска кутия и в замяна поправя компютъра на собственика.

— Прекрасно. Ще го обсъдим после.

— Чакай де! Трябва да ти кажа още нещо. Дени твърди, че наистина е откраднал записите, но че го е накарал Хари. Според Дени в един от тях има страхотна бомба. От записа личало, че Хари е свързан с убийството на оня албанец, наркопласъора. Очистил го е, за да предпази някаква важна клечка.

Рос погледна към другия край на кабинета. Фарньоли пак се бе заел да прелиства списанието. Най-малкото изглеждаше така.

— И още нещо — продължи Кони. — Дени твърди, че Хари и Хилтън Приго се опитват да го убият, за да не се разприказва. Било му писнало да бяга и да се крие. Ако му гарантираш закрила, ще... — Най-неочаквано той млъкна. После: — Да му се не види! Сега вече стана напечено.

Тишина.

Сетне Кони подвикна:

— Майко мила. Залягай, Дени. По-бързо. Залягай, де!

— Какво става, Кони? — простена Рос.

Чу „тра-та-та-та“.

Стрелба.

После линията прекъсна.

СБЪРКАЛИ СТЕ АДРЕСА

Облечен в лекарска престилка, Хари Ърлс влезе в просторното фойе на института „Оукс“ на Лонг Айланд. Върху ламинираната значка с името пишеше „Дженисис“^[1] — майка му щеше да се обърне в гроба.

Повечето пациенти се бяха прибрали по стаите. Неколцина още се мотаеха във фойето — гледаха късните вечерни новини, надзиравани от отегчените медицински сестри. Под стенописа с платноходки, кръстосващи из залива на Лонг Айланд, се бе разположила дребна като джудже беловласа лелка. Тя се усмихна на Хари и той ѝ махна, без да спира.

За пръв път в живота си виждаше дъртата вещица. Но защо да не ѝ махне? Не му пречеше да прояви любезност, стига да не се налагаше да спира.

Тръгна по витото мраморно стълбище към втория етаж. Стълбището, покритата с бръшлян фасада, белите колони от двете страни на входа сякаш бяха излезли от „Отнесени от вихъра“, любимия филм на Хелън. Той си помисли, че липсват само белите господари, разположили се на верандата, докато онеправданите чернокожи им прислужват.

Институтът „Оукс“ всъщност си беше лудница за богаташи, които разполагаха с достатъчно пари, за да се измъкнат от затвора, където всъщност е трябвало да лежат. Магелан бе избрала идеалното място, където да скрие сестричката си, убила баща им, който все ѝ налитал, за да не търпи повече животинската му похот. Според Магелан сестра ѝ не бе направила нищо осъдително и понеже каката разполагаше с пари, всички се бяха съгласили с нейното мнение.

Хари бръкна в джоба на бялата престилка и напипа кокалената дръжка на бръснача. Щом приключеше, малката сестричка щеше да се превърне в такава грозотия, че нямаше да смее и да припари до огледалото. Така ѝ се падаше на Магелан — нека ѝ бъде обица на

ухото. И тя да разбере, че щом се е хванала на хорото, трябва да го играе докрай. Беше използвала медицинската сестра на Хелън, за да го надхитри, нещо, което той нямаше намерение да ѝ прости току-така.

Магелан изобщо не можеше да се мери с него по изобретателност и ум — просто си беше обречена на провал. Той беше учителят, а тя — иска или не, негова ученичка.

Ако го приемеше и се примиреше, щеше да има само полза от неговия опит. Ако ли не, щеше да си плати.

Хари изкачи стълбището и пъкна в устата си сурово кашу. Съдбата — тази сила, която предопределяше събитията, явно бе на негова страна. Ето, да вземем участта на Хилтън Приго. През деня албиносът най-после бе намерил Дени Ринко, но веднага след това се бе натъкнал и на Кони Павлидес, който бе открил стрелба по него. Макар и тежко ранен, Павлидес бе успял да убие Приго и така бе спестил на Хари главоболието да го отстранява. Хари бе на мнение, че човек трябва да мисли за бъдещето, а в името на бъдещето той не можеше да допусне Приго да живее още дълго — знаеше прекалено много за него.

Но смъртта на албиноса си имаше и минуси. От една страна, Хари нямаше да бъде принуден и занапред да му плаща или да се притеснява, че той ще вземе да го натопи. От друга страна обаче, в престрелката бе пострадал и Павлидес. Ами ако издъхнеше от раните си и лишеше Хари от удоволствието да види как той е изобличен като педофил. В случай че гъркът умреше, вече нямаше да има заподозрян и за убийството на Франк Бийб.

Той се позамисли и накрая реши, че всяко зло за добро: съдбата всъщност му даваше малка преднина. Сега Магелан щеше да се хвърли да се грижи за Павлидес и през това време Хари можеше да я нападне там, където тя бе най-уязвима — да се погаври с малката ѝ сестричка.

Стисна бележника, който носеше под мишница. Викаше му стария моряшки номер. Беше го усвоил още в подготвителния лагер, преди да постъпи във военноморските сили. Тръгнеш ли с бележник под мишница, можеш да минеш преспокойно и по плаца, без никой да те докосне и с пръст и без да привличаш вниманието на сержантите, които само си търсят някой „доброволец“ заек, когото да пратят да чисти клозетните чинии с четка за зъби. С тефтера човек създаваше впечатление, че е тръгнал по работа.

Спря на площадката на втория етаж и извади от джоба си химикалка, после махна предпазителя. Написа в горния край на бележника името си с четлив ситен почерк с една-едничка цел: да създаде впечатлението, че е много зает. Същевременно огледа коридора отпред.

Никой.

Стаята на Чеси беше в дъното, срещу аварийния изход. Момичето имаше нужда от много сън — след десет вечерта рядко беше будно. А тази вечер беше и само. Девоичето, което живееше в същата стая, беше отишло при баща си, един от най-богатите собственици на автосалони в Лонг Айланд. Щеше да остане вкъщи до другата седмица.

Хари погледна през рамо. Още беше сам в коридора. Усмихна се. Предвкушаваше онова, което му предстоеше.

Лекарската униформа: престилката, панталоните и фланелката, бяха само част от дегизировката му. Беше обут в най-обикновени черни обувки, носеше кафяви лещи на очите и кестенява перука. Перуката му пречеше, но все пак променяше външността му: правеше лицето му по-дълго, а носа му — по-камбест.

Престилката и панталоните бяха шити от същата фирма, която обличаше целия персонал на института „Оукс“. Те бяха от колекцията на Хари с най-различни униформи: на пощальон, на разносвач на пица, на куриер, снабдени със съвсем истински значки и отличителни знаци на фирмите, потвърждаващи, че той е служител при тях. Притежаваше и дрипи, каквито носят просяците и бездомниците, включително и армейско одеяло от Втората световна война, което смърдеше и което държеше в найлонов плик долу в мазето. Всичко това, както и очуканите таксиметрови автомобили му позволяваха да променя, когато пожелае, външността си.

Хари Ърлс. Наистина си беше неуловим.

Спря пред стаята на Чеси. Привидно беше спокоен и овладян. Отвътре обаче му вреше и кипеше. Целият пламтеше, очите му блестяха, сякаш отразяваха светлина. И както винаги, когато му предстоеше да упражни насилие над жена, го обземаше полова възбуда. Накрая той надяна гумените ръкавици, които изпукаха — това му послужи за нещо като стартов сигнал.

Последен поглед към коридора. Беше сам.

Отвори вратата, вмъкна се бързо в стаята и затвори тихо вратата след себе си.

Осветлението беше включено. Вътре беше тихо, не се чуваше и звук, сякаш в стаята отдавна не живееше никой.

Хари начаса застана нащрек. Веднага долови, че има нещо гнило.

В стаята имаше две легла. Но в тях не спеше никой. И двете бяха старателно оправени.

В помещението нямаше никого. Явно съвсем преднамерено.

Хари не беше сбъркал стаята. На едно от нощните шкафчета се мъдреше снимка в рамка на Магелан и Чеси, яхнали кон. По всичко личеше, че тук живеят тийнейджърки. По стените бяха накачени постери с рок звезди, нашумели телевизионни водещи, пътни знаци от Лондон, вимпели на хокейния отбор „Айландърс“, както и огромен цветен плакат с образа на президента Клинтън. Екранът на малкия компютър върху бюрото бе включен на сейвър. Климатичната инсталация бе пусната на най-слабо, в стаята ухаеше на парфюм с дъх на лимон.

Хари веднага премина към действие — само така можеше да надвие гнева.

Надзърна в банята. В дрешниците. Погледна под креватите.

Нямаше и следа от Чеси.

Той прекоси стаята, отиде при вратата и се облегна на нея. Просто бе невъзможно момичето да го няма.

Помисли си дали да не го почака да се върне. Нямаше смисъл. Можеше да си чака цяла вечност и Чеси пак да не се появи.

Тъкмо натисна дръжката на вратата, когато погледът му падна върху по-близкото легло. Застина като попарен.

Върна се в стаята и се вторачи в предмета. Мина доста време, докато намери сили да се наведе и да го вземе.

Държеше компактдиск на „Тоска“. Същият, който бе оставил само преди няколко дена в жилището на Магелан.

[1] Букв. Битие (англ.). — Б.пр. ↑

43

КОЙ КОГО

23,35 ЧАСА

Манхатън

Дени Ринко чакаше Рос Магелан във входа на блока ѝ в Уест Сайд. Държеше найлонов пазарски плик и изглеждаше ужасен.

— Не се познаваме. Аз съм...

— Знам кой сте. Дени Ринко. Кони се размина на косъм със смъртта колкото да спаси тъпия ви задник. Арестуван сте за това, че сте откраднали от Дирекцията на полицията записи с телефонни разговори. Ръцете на тила!

Мъжът вдигна ръце.

— Ама чакайте! Нека ви кажа. Наистина подлях вода на Кони. Знам го и горчиво се разкайвам. Затова съм и тук. Искам да му се отплатя. Човекът ми спаси живота. Задължен съм му.

Рос плъзна ръка в дамската си чанта.

— Освен това вече нямате къде да се криете. Казах, горе ръцете!

— По-спокойно, де! — Дени и подаде найлоновия плик. — Нося нещо. Хари вече два пъти се опита да ме убие. Би дал всичко на света, само и само да се докопа до това тук. А то наистина си струва.

Тя махна ръка от чантата — не държеше нищо.

— Слушам ви — подкани го.

— Знаете за записите на подслушаните телефонни разговори...

— Да, знам и за детското порно.

— Хари ме накара. Онова, което не знаете обаче, е, че не съм му дал всички записи. При мен са онези, на които е записан той. Мисля, че ще ви бъде интересно да ги чуете. Хари ще убие на място всекиго, за да ги получи, хич и няма да се колебае.

— Да, насмалко да убие Кони. Вярно, спусъкът бе натиснат от Приго, но той работеше за Хари.

Дени Ринко махна бейзболната шапка и прокара притеснено длан по бръснатата си глава.

— Как е Кони?

— Последните шест часа бях при него в болницата. Ще прескочи трапа. Ще се оправи.

Дени въздъхна от облекчение.

— Чудесно! Наистина се радвам!

— Заради вас е прострелян на три места.

— Кой където ме срещне, ме прецаква в тоя живот. Вярно, разбирам от компютри, но иначе никак не ми върви. Каквото и да направя, забърквам някого в неприятности. Млади момичета, дрога, тъпотии като тази, заради която Кони насмалко да плати с живота си. Хвърлям луди пари за един филм, който сигурно няма да става за нищо. Днес обаче станах свидетел на нещо. Днес видях как Кони се изправя срещу Приго. За да ме защити, макар че изобщо не беше длъжен. Особено пък след всички главоболия, които му навлякох... — разрида се Дени.

Рос взе от него найлоновия плик.

— Никога вече няма да топите неоснователно ченге, нали?

Не й беше мъчно за Дени. В момента в нейния свят нямаше място за състрадание. Състраданието към този подлец щеше да го превърне в жертва, нещо, което Рос не възнамеряваше да прави.

— В записа става дума за мъртви полицайки и за Хари. Някаква важна клечка го прикрива... — поясни младежът.

Тя го погледна.

— Чули ли сте целия запис?

— О, да. Опитах се да изкарам още малко мангизи от Хари. Видях, че записите наистина струват луди пари. Но накрая не получих и пукнат цент.

Жената посочи към асансьора.

— Качвайте се горе. Ще ми ги пуснете.

Тъкмо влязоха в апартамента, когато телефонът иззвъня.

Обаждаше се Фарньоли. Рос бе много уморена и не й се говореше с никого. Беше капнала, едва се държеше на крака след всичко, което бе сполетяло Кони. Пък и не бе изключено тъкмо Фарньоли да покрива Хари и да го покровителства. Точно сега не му беше времето да води дълги разговори с шефа си.

Освен това имаше да обмисля нещо. Тази вечер бе настъпил краят на отношенията ѝ с Хари. До броени часове един от двамата щеше да бъде мъртъв.

— Включи телевизора — рече Фарньоли. — По новините съобщават за твоето приятелче съдията Райнър.

— Какво за него?

— Мъртъв е. Пръснал си е черепа, негодникът му с негодник.

Куинс

Хари Ърлс беше в мазето в къщата си в Куинс — тъкмо бе пхнал в сейфа в пода осемстотин хиляди долара в брой. Сейфът беше претъпкан, той не можеше да сложи вътре и банкнота повече.

А това му създаваше проблем. В стаята му на втория етаж в куфари под леглото бяха скрити още шест милиона. Записите на подслушаните телефонни разговори се разграбваха като топъл хляб. Дори повече — щяха да се избият, само и само да се докопат до тях.

Затвори сейфа и сложи отгоре старите стикове за голф. Замисли се дали да не пренесе и шестте милиона в мазето. Да ги сложи в резервоара за нефта и отгоре да метне парцали. Резервоарът беше празен, щяха да го заредят чак през есента.

Мъжът поклати глава. Нямаше смисъл. Резервоарът не бе достатъчно сигурен. Биеше на очи, пък и бе поръчал за другата седмица да дойдат да го почистят. Засега бе за предпочитане да държи парите горе в стаята. Ако не друго, тя поне беше заключена.

„Каква ирония на съдбата!“ — помисли си. Блъскаш като ненормален, докато понатрупаш пари. После пък седиш и умуваш къде да ги скриеш. Дали щеше да доживее мига, когато ще се порадва на воля на парите, които бе натрупал с лъжа и измама? Според него животът си бе едно чудовищно противоречие.

Заклучи мазето. Беше по халат и пантофи, канеше се да приключва за днес. Ядосваше се, че е ударил на камък с Чеси. Още не проумяваше какво точно е станало. Дали Магелан просто бе извадила късмет, или човекът, когото бе подкупил в института „Оукс“, бе изприпкал при врага?

При всички положения това си беше своеобразно предупреждение: Магелан му обявяваше война.

Така да бъде!

Той нямаше намерение да се церемони — щеше да стовари върху нея всичко, с което разполагаше. Времето, отпуснато ѝ между раждането и смъртта, вече изтичаше.

На Хари му трябваша само два дена, за да си разчисти сметките с нея. Един, за да обмисли как да я убие, а втория — за да го направи. До четирийсет и осем часа Магелан щеше да бъде труп.

Точка по въпроса.

Хари смяташе да я убие така, че да прилича на злополука или самоубийство. Затова и се нуждаеше от време, за да обмисли нещата до най-малките подробности. Точно с такъв подход бе успявал досега да се отърве от всички, които му създаваха главоболия. Тази вечер Магелан може и да бе спасила живота на сестра си, но щеше да му плати за това със собствения си живот.

Хари влезе в хола — жена му гледаше последните новини и клатеше глава.

— Майко мила, майко мила! — току повтаряше тя. — Какъв срам. — Погледна мъжа си. — По новините съобщиха, че съдията Райнър е починал. Застрелял се, моля ти се. Срамота!

Той погледна телевизионния екран и видя снимка на съдията Адам Райнър, който се ръкува ухилен с губернатора на последния конгрес на партията преди президентските избори. Беше малко над петдесетте, нисък и набит. Побелялата му коса бе разделена на път по средата. Носеше напомадени мустаци, с които много се гордееше.

Хелън каза:

— Дали е разбрал, че си го разследвал? Изненадана съм, че е посегнал на живота си.

Както стоеше с ръце в джобовете на халата, Хари се люшна на токове. Той пък не беше изненадан. Ама никак.

0,15 след полунощ

Манхатън

Облечена в дънки и яке с качулка, Рос Магелан излезе от входа на блока си в Уест Сайд и забърза към лимузината, спряла при тротоара.

Изчака Мак Канарата да слезе и да отвори вратата от другата страна.

Пръв се появи Джаки Синия. След него се показа и Лу Анджелио.

И Джаки, и телохранителят му не й казаха нищо. Отново се качиха, без да продумват, на лимузината и отпрашиха, оставяйки Рос и Лу Анджелио сами на тъмната улица.

Адвокатът се обърна към нея — беше объркан и ядосан.

— Божичко, какви са тия дивотии? Седя си аз с Мърси в новото жилище. После — хоп! — и се озовавам с теб тук, на сред улицата. Без портфейл, без документи за самоличност, без да знам какво точно става.

— Трябва да поговорим.

— Да си чувала някога, че съществуват телефони? Напоследък ги има по всички къщи. Джаки ми се изтърсва, без изобщо да се е обадил. Разправя, че било спешно, сграбчва ме с оная своя горила, натиква ме в лимузината и ме кара тук. Мътните да го вземат, казвай какво става! Искаш да си поговориш с Лио? Така кажи, бе, сладур. Вдигаш телефона, набираш номера и разговаряме. Ако искаш, се срещаме. Но не и така! Бива ли такова безобразие!

Рос бръкна в дамската си чанта, извади гердан от черни и червени мъниста и го сложи на врата си. На него бе закачена полицейската значка. Вече не я носеше на верижка, понеже тя лъщеше и престъпниците я виждаха от цял километър. Точно както Лу Анджелио сега.

Изведнъж в светлината на уличните лампи й се видя по-стар. Той поклати глава.

— Ти си ченге! Не мога да повярвам.

Рос усети как върху лицето й пада капка дъжд. Погледна към небето.

— Пак завая — рече. Извърна се към адвоката. — Колата ми е в един гараж зад ъгъла. Да вървим.

Той сякаш се бе смалил пред очите й. Аха — и да се заплаче.

— Вярвахме ти — подхвана Лу. — И аз, и Мърси ти се доверихме. По дяволите, не мога да отида в затвора. Стар съм. Няма да издържа и месец. По-добре ми тегли куршума и да се свършва.

— Днес един кретен простреля Кони. Два куршума в гърдите, един в рамото. Искам да поговорим за това.

Адвокатът се свъси.

— Божичко, защo всичко ми се стоварва наведнџж! Защо не ми позвъни веднага? Щях да ти пратя за операцията най-добрия хирург в града. Кони добре ли е? — попита Лу — наистина беше угрижен.

— Да — отвърна Рос. — Изгуби доста кръв, но ще се оправи. Благодаря ти за предложението, сега обаче не ми се говори за лекари.

— Кони е вторият ми познат, отнесъл днес куршума — допълни Анджели. — Един мой приятел — Адам Райнър, се е самоубил. Застрелял се е. Това е съдията, с когото бях уредил да придвижи развода ти. Адам е последният човек, за когото съм предполагал, че ще вземе да се гръмне. Той... — Адвокатът погледна Рос и забелязал изражението ѝ, я зяпна невярващо. — Ох, да му се не види! — изпъшка тежко той. — Още от самото начало си разследвала Адам. „Разводът“ е бил колкото за прах в очите. Използвала си ме, за да се добереш до него. А той е разбрал и се е застрелял, за да не ходи в затвора.

Рос го хвана за ръката.

— Точно така, няма никакъв развод. И наистина разследвахме Райнър. Съвместно с ФБР. Тоест, случаят попада под ударите на федералното законодателство, така че внимавай много. И още нещо: Райнър не се е самоубил. Убили са го.

— Не е вярно. Кой ще дръзне да посегне на най-високопоставения съдия по дела за наркотици в щата?

— Би могъл да му посегне всеки. Но в нашия случай го е направил неговият съучастник.

— Ама нали аз... — започна да се оправдава адвокатът, ала млъкна наред изречението.

— Искаше да кажеш, че ти си неговият съучастник. Не е точно така. Ти му беше куриер, пренасяше му само парите, но никога не си му бил съучастник. Той не ти е казвал всичко. Хора с неговата власт никога не го правят. Това е единственият начин да се задържат на власт. Райнър е мъртъв и всичко се стоварва върху теб. Рушвети. Продажба на поверителна информация. Сплашване и подкупване на свидетели. ФБР смяташе да обсъди всичко това с Райнър. Понеже него вече го няма, оставаш ти. И тъй като стана дума за приятели и съучастници, интересно защо албанци и италианци са си толкова гъсти. Просто бие на очи в организираната престъпност. Мнозина албанци живеят в Италия. Вероятно една трета от всички албанци в

света. И съвсем естествено се сдушват с престъпния свят там, а също и тук. Дрога, измами с кредитни карти, фалшификации, незаконна търговия с оръжие и с крадени коли. Албанци и италианци. Където копнеш, ги намираш заедно. И ти, Лу, знаеш албански, нали?

— Научих го от дядо си. Албанският е втори език едва ли не на всеки италианец. Точно както Италия е втора родина за албанците. Всички си мислят, че „Албанезе“ е италианско име. А на италиански това всъщност означава „албанец“. Та какво, значи, след смъртта на Адам не е изключено да лепнат всичко на мен.

— Събирал си му подкупите, но съдията не се е докосвал и до цент, преди той да бъде изпран. Затова си превъртал парите през телевизионни консултантски фирми, теле маркета и приятелите. Те пък уж са дарявали сумите за предизборната кампания на съдията. Освен това знаем, че преди да пуснеш рушветите през „пералните“, си си взимал своя пай. Не е изключено да те подгонят за укриване на огромни данъци. Да не говорим пък за убийството на Виктор Рамиз. Албанецът, очистен от приятелчетата си, за да не ги натопи пред ФБР.

Анджело поклати глава.

— Нямам нищо общо с това убийство.

— Сигурен ли си?

— Добре де, знаех предварително, че го подготвят. Адам подметна нещо, но се направих, че не съм го чул. Изхвърлих си го от ума, и толкоз.

— Значи си съучастник — отсече Рос. — Добави към това прането на пари, подкупите и укриването на данъци и ще се получи страхотен джакпот. И понеже Райнър вече е мъртъв, хората, помагали ти да перете парите, ще побързат да си умият ръцете и да натопят теб. Просто не виждам как ще отървеш кожата. Аз обаче мога да ти помогна. И то за всичко, включително за убийството на Рамиз. Единственото, което трябва да направиш, е да звъннеш по телефона на едни хора.

— Да звънна по телефона ли?

— Правиш го и забравяме, че изобщо сме водили този разговор. Всъщност забравяме и че си звънял по телефона. Въпрос: Джен Санчес споменавала ли ти е кой точно е полицаят, опитващ се да я убие?

Адвокатът поклати глава.

— Не. Каза, че било прекалено опасно да знам името му.

— Била е права. Това обаче няма да ти помогне. Той ще реши, че Санчес ти е казала кой е, и ще се опита да те очисти. Още една причина да се обадиш по телефона на въпросните хора.

Анджело за кой ли път поклати глава.

— Коя си? Така и не го изяснихме.

— Детектив Магелан. Детектив Рос Магелан. От Бюрото за борба с организираната престъпност.

— Детектив Магелан, сигурно искам прекалено много, но дали ще ми разрешиш да съобщя на Мърси? Клетото дете, толкова е чувствително, че ако научи за ареста ми, нищо чудно пак да се върне на дъното. — Той ѝ се усмихна. — Бива си те. Виждал съм как работят и други ченгета, но повярвай, никой не може да се мери с теб. Забаламоса ме още от самото начало. Не ти се сърдя. Просто си си вършела работата.

— Не е задължително да ходиш в затвора — рече му Рос.

— Това сега пък какво е?

— Звънни на тези хора.

— Ей, да не увърташ, пак. Вече не знам кога да ти вярвам и кога — не.

— Както виждаш, стоим само двамата под дъжда. Никакви части за бързо реагиране, никаква полиция, никакви прокурори, които дават среднощни пресконференции направо на тротоара. Само ти и аз. Това не ти ли говори нещо?

Лу Анджело избърса капките дъжд от ръцете си.

— Говори ми, че тук става нещо необичайно. Не според реда. Извън протоколите. Май действаш на своя глава, а?

— Направи си една услуга, Лу. Не ми задавай повече въпроси.

Адвокатът не бе виждал никога досега жена, която да се усмихва толкова ледено.

— И искаш да ти вярвам — подметна той. — След всичко, което ми причини. Що ли не ида на лекар! И знаеш ли кое е най-неприятното?

— Кое?

— Че още си ми симпатична. Ето това.

Куинс

Хари Ърлс влезе в кухнята, както отпиваше от билковия чай. В другия край на помещението стоеше широкоплещест мъж, който гледаше през вратата дъждовната нощ.

После извърна очи към краката си.

— Минах през задния двор, както ми каза. Прощавай за калта. Дъждът ме изненада. Цял ден беше слънчево. Рекох си, че вече се е наваляло. — Кимна към подгизналия от дъжда двор. — Виж, навън си е тресавище. — После надигна кутийка с бира. — Донесох си да пийна малко. Нали нямаш нищо против?

Беше с остра брадичка и безупречно пригладена къса коса.

Хари посочи кашона, оставен върху кухненската маса.

— Всичко ли донесе?

— Да, всичко, каквото имаше за носене. Оставям на теб да го провериш.

— Парите?

— Накарах го да отвори сейфа в хола. Намерих още мангизи в гаража. Но не си играх да ги броя. Нахвърлях всичко в кашона. Е, да си взимам половината и да бягам.

Хари погледна в кашона.

— Предполагам, че всички пари са тук.

Другият мъж се ухили.

— Ти за какъв ме мислиш, бе, човек, за някакъв кокошкар ли? Виждал съм те как пипаш. Който се е опитал да те мами, го очистиш по-бързо, отколкото Елвис омиташе сандвич с фъстъчено масло и банан. Спря се на мен, понеже знаеш, че съм точен. Пък нали ти си му плащал на онзи кретен, все си знаел колко мангизи държи вкъщи. А съм свил нещо, а си ме притиснал до стената. И после — жална ми майка. Мерси, без мен, предпочитам всичко да е мирно и кротко. Половината пари в кашона са мои. Така де, какво повече да искам! Освен това сигурно и занапред ще работим заедно. Защо да си развалям далаверата и зорлем да си подлива вода?

Хари кимна одобрително.

— На теб ти се падат към четиристотин хиляди долара. Не е зле за една вечер.

Мъжът вдигна палец и показалец, все едно стреля с пистолет, после допря показалеца до челото си.

— Съдията се оттегли в заслужена почивка — рече.

Хари кимна одобрително.

— И друг път съм го казвал. Смъртта не е само безпочвен слух. Малцина умират точно когато трябва. Сред тях е съдията Райнър, лека му пръст. — Той отпи от билковия чай и добави: — Ще замениш Приго. Ще пласираш записите и ще ми носиш парите. Аз определям цените. И без пазарлъци. А сега за Дени.

— У Магелан е. В жилището ѝ в Уест Сайд.

Хари кимна.

— Утре по някое време все ще излезе оттам. Взимаш записите и го пращаш при Дядо Боже. Магелан не пипай. Имам си планове за нея.

— Дадено, мой човек — съгласи се другият. — А сега да приключваме. Дай ми дяла от мангизите. Жените трябва да са щастливи, нали. А без мангизи няма цуни-гуни.

1,30 след полунощ

Куинс

Рос Магелан бе спряла с колата под моста Куинсбъро и пушеше първата си цигара от три години насам. Деветмилиметровият пистолет бе на седалката до нея.

Тя смъкна стъклото на прозореца, за да влиза чист въздух. Поройният дъжд беше спрял, сега само ръмеше. В светлината на фаровете дъждовните капки наподобяваха лъскави иглици.

Чакането ѝ връзваше ръцете. Затова и беше пропушила отново. Но само за тази вечер.

Утре пак щеше да откаже цигарите. Ако, разбира се, още беше жива.

Не си беше давала сметка колко много ѝ липсва тютюнът — вдъхваше ѝ спокойствие.

Отпред, точно след моста се падаше кръстовището, хлъзгаво от дъжда. В другия му край изникна очукан автомобил, от ауспуха му излизаха кълбета сив пушек. При първата пряка трошката зави надясно и пое по тиха уличка с двуетажни тухлени къщи. Един от задните мигачи беше счупен.

Вече беше късно и повечето къщи тънеха в мрак — само тук-там се забелязваше по някой светец прозорец. Сред тях бе и огромният прозорец със зелени пердета и коледна украса — таратайката се насочи

точно към него. Щом го наближи, намали скоростта, после обаче продължи нататък и стигна при ъгъла. Зави надясно и се скри.

Рос дръпна от цигарата и зачака сърцето ѝ, което биеше лудо, да се поуспокои.

Не сваляше очи от къщата с огромния прозорец и светещите коледни гирлянди. Чакаше нещо да се случи. Ако не се случеше нищо, тя щеше да изгуби най-големия облог в живота си.

Кварталът беше много потискащ. Въпреки дъжда и мрака бе успяла да го поразгледа достатъчно, за да знае, че скоро няма да дойде да живее тук. Евтините къщи бяха заобиколени с железопътни депа, заводи и общински блокове. Да не говорим пък за изровените улици: дупка до дупка. Рос току-що бе отпъдила един бездомник, като му бе показала полицейската си значка. После провери дали вратите са заключени и сложи пистолета така, че да ѝ е подръка.

Започна да си играе със запалката. Дъждът действаше на някои от тукашните жители точно както пълнолунието. Една жена откряна вратата, изрита кучето си да си свърши работата и после му затръшна вратата под носа. После пък се показва мъж по къси панталони и наколенки, погледна небето, изруга и побърза да се прибере, явно видял, че времето не е особено подходящо за спортуване.

Рос докосна с пръсти полицейската значка, окачена на врата ѝ. *Хари все ѝ повтаряше да е търпелива. Твърдеше, че хората най-често се издънват именно защото са нетърпеливи. Учеше я да се ослушва и да чака. Да надава ухо и да действа сама.*

Сега тя трябваше да се опита да приложи същата тактика и спрямо човека, който я бе научил на нея.

Забарабани по волана в такт с „И влезе Сами“ у песента на Михел Камило. Михел свиреше на пиано, Сами Фигероа — на конга — бяха наистина неотразими. Това бе едно от любимите ѝ парчета — нито много бързо, нито прекалено бавно. Беше в касетофона, но Рос не го беше пуснала. Освен всичко останало бе научила от Хари, че нощем звуците се разнасят надалеч.

Тананикаше си песента наум, без да сваля очи от къщата с огромния прозорец, пътеката с разкривени плочи и коледната украса. Къщата на Хари.

Спря да си тактува и запали поредната цигара. Лу Анджелио се бе обадил по телефона, както го беше помолила. Бе казал каквото му бе

наредила. Верният приятел италианец, закрилник и адвокат на албанците и престъпните им кланове.

От страх гласът му звучеше доста напрегнато. Говореше малко несвързано, но иначе бе убедителен. Най-важното в случая бе, че се беше подчинил на заповедта. Беше отървал кожата.

Сега оставаше да се види дали ония са се хванали.

Рос тъкмо се пресягаше към запалката, когато очуканият автомобил изникна отново. Пак зави и потегли по притихналата, мокра от дъжда улица. Рос метна цигарата през прозореца и се пресегна да вземе пистолета. Беше уплашена и развълнувана. „Почва се!“

Ала и този път колата подмина къщата на Хари и хлътна в мрака. Рос се отпусна на седалката, разочарована и притеснена. Дали не беше сбъркала автомобила? Или беше надценила Лу Анджелио и способността му да е убедителен, когато е притиснат до стената?

Не.

Ужасена и превъзбудена, Рос отново изправи гръб. Беше се оказала права.

От таратайката изскочиха неколцина мъже, които хукнаха в тъмнината и се насочиха към къщата на Хари. Бяха четирима, облечени в тъмни дрехи, на главите си бяха надянали скиорски шапки. А доколкото Рос успя да види, носеха автомати. Щом излязоха при къщата, се разделиха.

Двамата минаха отзад. Другите останаха при входната врата.

С разтуптяно сърце Рос стисна пистолета толкова силно, че чак я заболя ръката.

Отвори вратата на колата и изпружи крака навън. Но не слезе, остана да седи в автомобила.

„Надавай ухо и чакай!“

Единият от нападателите при входната врата на Хари си погледна часовника. После вдигна ръка. Рос си помисли: „Правили са го и друг път.“ В друга страна и в друго време. И винаги с точността на военни. После мъжът свали ръка.

Даваше знак.

Приклезна, насочи оръжието и стреля по входната врата. Тя зейна.

Нападателят продължи да стреля и нахълта в къщата.

Рос зачака.

Отвътре изпищя жена. Автоматичният откос натроши огромния прозорец — по моравата се разхвърчаха парчета стъкло и коледна украса. Алармите на спрените наблизко автомобили се разпищяха.

Тя продължи да чака.

Чу как някой стреля и с пистолет. На вратата тутакси изникна мъж в черно, който прилекна до рамката. Престрелката вътре не секваше. Прозорците в къщите наоколо светнаха.

Рос продължаваше да чака.

Стрелбата утихна. Някой извика на чужд език откъм къщата. Два изстрела с пистолет и той млъкна.

Готово!

Рос слезе от автомобила. Трябваше да стигне къщата, преди да е дошла полиция. Беше длъжна да се увери с очите си.

Хукна натам, като джапаше през локвите по кръстовището и стискаше под якето пистолета, за да не се намокри от дъжда. Един от съседите на Хари — плешив мъж по бермудки и еспадрили, излезе на верандата и се вторачи в дупката, зейнала на мястото на огромния прозорец на Хари.

Рос му обясни, че е от полицията, показа му значката и му нареди да се прибира вътре.

Не насочи пистолета. Просто направи така, че мъжът да го види.

Той отстъпи назад, скри се зад вратата и я затръшна.

При входната врата на Хари се бе свлякъл един от нападателите в черно — Рос допря ръка до врата му. Беше мъртъв. Скиорската шапка се бе вдигнала чак до челото и се виждаха златна обичка и тъничко лице с мустаци. Изпод коляното на мъжа се подаваше автомат — Рос не виждаше марката, но бе сигурна, че е последна дума на техниката.

Влезе в тясното антре, свърна надясно и отиде в хола, превърнат в спалня: вътре имаше легло, инвалидна количка, подлоги и тоалетка. Върху нощното шкафче бяха наредени шишенца с лекарства, от уредбата под масата звучеше меса на Бах. По стените и мебелите се чернееха дупки от куршуми. Окичената със светещи гирлянди коледна елха в ъгъла бе побеляла от разлетялата се мазилка. Леглото, сложено точно под счупения прозорец, вече бе мокро от дъжда. До него лежеше мъртъв един от нападателите, килимът отдолу се чернееше от кръвта, рукнала от врата му. Кой знае как, върху гърба му бе паднала хартиена жабка, и тя наквасена с кръв.

Рос чу зад себе си звук. Ужасена, се извърна, стиснала с изопнати ръце пистолета.

Видя Хари. Седеше на пода до вратата, беше се облегнал на стената. Бе влязла, без да го забележи. *Грешка!*

От гърдите и краката му на мощна струя бликаше кръв. Лицето му отляво също беше окървавено. „Всички са мъртви, а ти още си жив!“ — каза си тя.

Хари беше по син халат и кафяви пантофи. Беше притворил очи. Държеше пистолет марка „Глок“ в лявата си ръка, отпусната върху бедрото.

Извърна бавно глава към Рос.

— Мисля, че ги избихме до крак — рече й. — Знам, че има един в кухнята и още един в двора. С тези двамата тук стават четирима. Струва ми се, че няма други. Жена ми. Не я виждам. Погледни как е и ми кажи.

Рос отиде при леглото и се взря в госпожа Ърлс. Лежеше на една страна. Беше грозновата, с навита на ролки коса и бенка на слепоочието. Беше уцелена на две места. Куршумът бе отнесъл челюстта й, на гърба й зееше дупка колкото портокал. Пулсът й почти не се напипваше.

Рос се извърна към Хари и застина. Пистолетът беше насочен към главата й.

— Остави оръжието на леглото — подкани я той. — И без резки движения.

Рос се подчини.

— Минаваше случайно оттук, нали? — подвикна й. — И също тъй случайно ми устрои капан.

— Трябва да ви прегледа лекар, и теб, и жена ти — отвърна тя. — Нека повикам линейка.

— Между другото, как е жена ми?

„Умира. Или вече е мъртва. Както скоро и ти.“

Рос си пое дълбоко въздух.

— Вижда ми се добре, но не съм лекарка. Знам обаче, че е в безсъзнание и е ранена в крака. Предполагам, че е в шок.

Хари се ухили.

— Боже, каква ирония на съдбата! Хелън е ранена в единственото място, където не я боли. Странни неща стават, когато си

парализиран от кръста надолу.

— Хари, нека се обадя на „Бърза помощ“.

Трябваше да печели време.

— Скрой ми номер. Пуснала си фитила на тия келеша, албанците. Кой знае какво си им казала, та са се вдигнали в тоя дъжд. Момчетата на Райнър. Сбирщина неандерталци, които му вършеха мръсната работа. Как успя да ги изиграеш тия кретени? Сигурен съм, че точно ти стоиш зад тази малка случка, не подценявай умствените ми способности.

Затвори очи от силната болка, после отново ги отвори. Продължаваше да държи пистолета.

На Рос ѝ се пушеше. Ужасно. Но всяко рязко движение можеше да е и последно.

— Нека повикам линейка поне за жена ти — продължи да убеждава тя Хари. — Полицаите ще дойдат всеки момент, но с тях няма да има линейка.

— Докато пристигнат, вече ще си труп. И двамата ще сме мъртви. Ние с теб сме орисани да бъдем заедно. Ако не в този свят, то в отвъдния. А сега ми говори. Бива те да говориш.

— Албанците боготворяха Райнър — рече Рос. — Знаеш го. Разбраха, че си го убил ти, и това им беше достатъчно. Но нека повикам линейка. Дължиш ѝ поне това.

— Хелън! Хелън! — извика той.

Отблъсна се от пода и се опита да стане. Но нямаше сили да се помръдне. Затвори очи.

— Боли. Нямаш представа колко боли. Гърдите, краката. Имам чувството, че цяла седмица съм ял натрошено стъкло.

— Хелън е в безсъзнание, загубила е много кръв — предупреди го Рос. — Трябва да я прегледа лекар.

Хари я погледна.

— Обичах те. И ти го знаеше.

— Искаше да се разпореждаш с живота ми. Но това е немислимо и ти си наясно. Рано или късно щеше да ме убиеш. Хари, ще повикам линейка за жена ти. Ще бръкна в дамската си чанта, за да извадя телефона.

— Винаги носиш само едно оръжие. Познавам те много добре. Поне си въобразявах, че те познавам. Добре, обади се.

Беше си спечелила още малко време.

Доближи клетъчния телефон до ухото си. Чу в далечината полицейските сирени. Погледна Хари. Изпаднаше в шок. Целият беше в кръв. Чуеше ли сирените, щеше да й тегли куршума и да издъхне щастлив.

Рос повиши глас, за да отклони вниманието на Хари от звуците навън.

— „Бърза помощ“ ли е? Обажда се детектив Магелан. — Продиктува номера на полицейската си значка. — Тук има ранен офицер от полицията. Да, един. Детектив Хари Ърлс. Работи в Бюрото за борба с организираната престъпност. Има и една ранена жена. Неговата съпруга. Да. Проникнали са с взлом с къщата и са стреляли. Точно така. — Каза адреса на Хари. — Побързайте — помоли тя. — Жената е парализирана, трябва да бъде прегледана незабавно. Благодаря ви.

Затвори телефона и го пусна в дамската си чанта. Хари се ухили.

— Малката ми работлива пчеличка! Всичко за една нощ. Спаси сестра си, после почака час-два и пусна няколко куршума на Хари!

— Два дена. Толкова ти трябват, за да обмислиш всичко. Знаех си, че ще се опиташ да ми отмъстиш чрез Чеси. Не понасяш, когато някой те изиграе. Бях сигурна, че ще ми го върнеш тъпкано, ако не те изпреваря.

— Затова ме нападна точно когато аз мислех да те нападна. Браво на теб, прояви инициатива. Между другото, как е Чеси?

— Хората от фирмата, на Кони я пазят. Нямахме как да поискам помощ от полицията, затова измислих друго. Свързах се с доктор Декарло. Бях откровена с него. Обясних му, че си подкупил човек от персонала, който ти дава информация за сестра ми. Отбелязах, че тази дребна случка може да опетни доброто име на болницата. А доктор Декарло е много чувствителен на тази тема. То оставаше и да не е! Нали болницата му ще иде на кино! Съдейства ми изцяло. Казах му да не те закача. Да те остави да проникнеш в болницата и да си отидеш по живо, по здраво, стига, разбира се, междувременно да не посегнеш на нечий живот.

Хари погледна корема си.

— Целият съм плувнал в кръв. Приличам на заклана свиня!

Рос затаи дъх. „Трябва да печеля време. Още малко време!“

— Ще отида да донеса от кухнята влажна кърпа...

— Никъде няма да ходиш — прекъсна я той. — Ще стоиш тук. Да те виждам. Но се притеснявам за Хелън. Обичах те. Толкова ли не го разбираш?

— От какво да го разбере? От това, че ме следиш, влизаш ми в жилището, топиш Кони и го обвиняваш в убийство? Райнър ли ти нареди да го направиш?

Хари си пое на два пъти дълбоко въздух.

— Райнър ми нареди да те следя и...

Но не се доизказа — отново млъкна, за да си поеме дъх.

— Никой не ти е нареждал да ме следиш, правеше го, защото искаше. Виж, след като е научил, че го разследваме, Райнър наистина те е насърчил да ме дебнеш и да му докладваш какво правя. Разследването бе обречено още от самото начало. Ти открай време си съучастник на съдията. Вършел си му мръсната работа, която той не е поверявал на Лу Анджело. За да ти се отплати, Райнър те е покровителствал. Заличил е файловете по някои случаи от базата данни на отдела. Унищожил е улики и вещественни доказателства, с които преспокойно са могли да те изправят пред съда за убийство. Добре се бяхте сработили, дума да няма. И защо го уби?

Хари кимна досущ учител, който се гордее с успехите на своята ученичка.

— Гледам, вече си разговаряла с Дени. Те двамата с Райнър си приличаха по едно — бяха много алчни. Дени се опита да ме изнудва. Райнър пък реши да прибере всички пари от продажбата на незаконните записи на подслушаните телефонни разговори. Дени ми каза за тях, а аз казах на Райнър. Реших да му направя добрина, все пак ме бе измъквал от доста батаци. Мислех, че знае за записите от своите приятелчета, албанците. Но както е казал народът, никое добро дело не остава ненаказано. Негодникът му с негодник се полакоми и реши да грабне всички пари до последния цент. — Хари се закашля. — Явно си въобрази, че може да ме пожертва и да ми бие дузпата. Беше заклет комарджия. От ония, дето не се спират пред нищо. Но ти го знаеш.

Сирените се чуваха все по-близо.

— Но и ти не го спря. Райнър продължи да играе покер.

— Заради теб. За да не се усъмниш. Къде е тая проклета линейка?

— Идва, идва. Стори ми се, че я чух. Ако искаш, ще излива да проверя.

— Стой тук, за да те виждам. А Дени е голям мухльо. Трябваше да му видя сметката, когато ми беше подръка.

Рос кимна.

— Прослушах записите, които не ти е дал. Същите, в които се споменава, че има нещо гнило в смъртта на полицайките под прикритие, с които си работил. Дени ми каза също, че благодарение на теб Райнър е знаел още от първия ден, че го разследваме. Донасял си му всичко, всеки наш ход. Така си му се отплащал, задето през всичките тези години те е покровителствал.

— Възпитанието изисква човек да не забравя добрините, които са му правили.

— А ти си си възпитан. Но съдията явно е решил, че незаконните записи ще навредят и на двама ви. Затова те е накарал да ги вземеш. Речено-сторено! А в полицията са записвали Райнър, когато са се опитали да докажат, че той е искал рушвети от албанците. Но вместо това са ви записали как двамата си говорите за мъртвите полицайки. Въпреки това не е последвало нищо. Файловете по случаите са били изтрити, никой не е поискал разследване. Както личи, Райнър е имал огромно влияние и власт. А ти? Ти замиташе всички следи след себе си.

Хари погледна леглото.

— Жена ми...

— Ще отида да видя какво прави.

Тя се върна при леглото и хвана китката на Хелън. Жената беше мъртва. Рос се върна при Хари.

— Още е в безсъзнание, но диша. И какво? Значи, Райнър се е полакомил? Това ли стана?

— Пратих при него един приятел.

— Приятел ли?

Той махна към другия край на помещението. Рос погледна през рамо и видя на канапето мъртъв чернокож мъж, който стискаше деветмилиметров пистолет. Беше Кливланд Нобълс, заменил Фреди Паласио като шофьор на Райнър.

— Още в деня, когато те видях да влизаш в библиотеката, разбрах, че ме проверяваш — поясни Хари. — Какво те накара?

— Търсех някакви сведения не за теб, а за Санчес. За да разбере от кого бяга. А ти откога ме следиш?

Той махна с ръка.

— Все тая. Тази вечер албанците се изтърсиха тук не за да си побъбрим. Един дори си направи труда да ме нарече информатор. Защо ли?

— Някой им е пуснал мухата, че утре ще отидеш във ФБР, за да ги натопиш и срещу това да се спазариш да не те изправят пред съд за убийството на Райнър. И да отървеш кожата. Да откупиш свободата си с информация, пари и незаконните записи, изобличаващи албанците. Те обичаха Райнър. Представяш си как са се почувствали, когато са разбрали, че го е убил човекът, който за капак смята и да ги накисне.

— Кой се е свързал с тях? Не си ти. Дори и да им си се обадила, е нямало да ти повярват.

— Лу Анджело. Той им е адвокат, не помниш ли? И знае албански.

Хари кимна.

— Мнозина италианци го говорят като майчин. А ти знаеш ли, че албанците имат трийсет и седем азбуки? Не азбука с трийсет и седем букви, а трийсет и седем различни азбуки. Така значи, използвала си Анджело. Свалям ти шапка.

— Адвокатът съобщи на албанците, че ще намерят тук цяла купчина пари.

— Кой ти каза за парите? Всъщност защо ли изобщо питам — Дени, разбира се.

Рос пристъпи към него.

— Да, той ми каза. И понеже стана дума за подбуди, подхвърлих на Лу Анджело, че рано или късно ще му теглиш куршума.

— Райнър искаше да го премахнем. Анджело знаеше прекалено много. Не знаеше само, че съм свързан със съдията.

Рос видя как пистолетът се изплъзва от ръката му и пада на пода. Без да сваля очи от жената, Хари го вдигна и го насочи към нея.

— Обичах те — каза ѝ той.

— Ти убиваш хората, които обичаш. Все някога щеше да дойде и моят ред.

— Виж, жена си не искам да убивам. Искам... искам да съм сигурен, че тя е добре. Линеяката. Къде е?...

— Разговарях с Джен Санчес — добави Рос. — Тя потвърди, че двамата с Райнър сте организирали убийството на Виктор Рамиз.

Хари пак махна с ръка.

— Не съм убивал Рамиз. Заведох го при Райнър. Той го уби...

— А Райнър смяташе ли да осуети разследването и да се измъкне сух от водата, като ни предложи незаконните записи на телефонните разговори?

Хари почти бе склопил очи.

— Дени ли ти го каза? Дени ли...

— Райнър си е правел сметката да ни спре със записите. Да излъже, че сме ги правили предишната седмица. Тогава отделът и ФБР щяха да се видят принудени да се оправдават и защитават и...

Хари въздъхна тежко. Ръцете му се плъзнаха от бедрата и тупнаха на пода. Той затвори очи. Рос продължи все така тихо и спокойно:

— Райнър наистина щеше да се измъкне, ако успееше да пробута лъжата, че сме го разследвали с незаконни записи. Разследването щеше да бъде преустановено.

Хари отвори очи и видя, че тя се е надвесила над него и държи пистолета му. Прошепна й:

— Албанците твърдят, че човек не може да се пристрасти към дишането, но ако спре да диша, умира. Жена ми...

Рос, която изобщо не се бе обаждала в „Бърза помощ“, отвърна:

— Още е жива. Линейката вече е тук.

„Дължа му поне това. Още една лъжа.“

Каза, че ще отиде да види как е жената на Хари, мъжът й се усмихна и се опита да вдигне ръка в знак на признателност.

Но ръката му се свлече на пода и той издъхна.

ДОБРИЯТ КРАЙ ОПРАВЯ ВСИЧКО

Седяха в болничната стая на Кони. Мълчаха дълго, хванати за ръце. Накрая Рос каза:

— Обичам залеза. — Посочи река Ист. — Сякаш подпалва водата. Виж я как сияе.

Кони ѝ стисна ръката.

— Ти пък ме подпалваш само като кръстосаш крака с тази къса пола.

— А, без тия! Само това оставаше заради мен състоянието ти отново да се влоши. Ако не ме лъже паметта, съвсем наскоро отнесе няколко куршума.

— Казаха ми, че се оправям. Лично аз съм на мнение, че го дължа на късата ти пола. Дали, ако и аз започна да нося къси поли, няма да оздравея по-бързо?

— Какви къси поли! — засмя се Рос. — Избий си го от главата! Как ще си обръснеш космите на краката?

— Понеже стана дума за косми, се сецам, че и ти се измъкна на косъм — отвърна ѝ той. — Между другото, как обясни на Фарньоли присъствието си в къщата на Хари?

— Казах му, че той ми е позвънил да отида незабавно при него, без да ми дава никакви обяснения. Всички знаят, че не обичаше да говори по телефон. Работехме в един екип, затова и съм решила, че разполага с важна информация, която трябва да ми съобщи незабавно. Отишла съм с колата в Куинс, но явно съм закъсняла. Заварила съм Хари мъртъв — застрелян от албанци, които навремето е разследвал. Ченгетата намериха в къщата му над девет милиона долара в брой. А това вече обяснява защо са нахлули у тях, нали?

Кони се приближи с инвалидната количка до нощното шкафче, взе безалкохолната напитка и всмукна със сламката. После рече:

— Фарньоли не пасе трева. Сигурно ще се усъмни и ще почне да те подпитва.

— Няма, не се притеснявай. Шефовете няма да допуснат скандал. Ще излезе, че са големи глупаци, ако се разчуе, че Хари е убил няколко полицаи под прикритие и му се е разминало, понеже никой не се е усетил. Вярно, и моята версия издиша, но никой няма да тръгне да се заяжда. Особено пък след като намериха в къщата дневника му и всички неща, които е задигнал от мен и е подредил в нещо като олтар.

— Значи, дори и да се усъмнят, че имаш пръст в убийството му, няма да ти кажат и копче?

— Точно така. Включи най-последно!

Кони отиде с количката при стола, на който седеше Рос.

— Ами нещата на Райнър? Папките и записите, които Нобълс е взел от дома му, след като го е очистил?

Рос поклати глава.

— Какви папки? Какви записи? Всичко е изчезнало. Хари е издъхнал, след като домът му е бил нападнат от албанци, дошли да си отмъстят. Райнър се е самоубил, а колкото до Кливланд Нобълс, той просто се е озовал в неподходящо време на неподходящо място.

— Ами Лу Анджелио?

Рос извади цигара, погледна я, после я запокити заедно с целия пакет в кошчето за отпадъци. Дотук с изгъзиците!

— Колкото до Лу, той трябва да се споразумее с Лабриола — отвърна тя. — Тоест, да предаде своите приятелчета, албанците. Убедих Лабриола, ако Лу каже каквото трябва, да го включи в програмата за защита на свидетелите и да не го праща зад решетките.

— И Мърси ще го топли в студените зимни нощи. Но ако свидетелства, Лу няма как да не спомене и името на Райнър.

Рос кимна.

— Така е. Лабриола ще се радва да изобличи съдията и мъртъв. Но надали ще го направи — федералните съдии са на мнение, че така, само ще разлае кучетата. След смъртта си Райнър е представян едва ли не за светец и от семейството си, и от еврейските организации, и от Асоциацията на юристите, от кого ли не. Както е тръгнало, Лабриола май ще трябва да се задоволи само с обвинителен акт срещу албанците.

— А Фреди Паласио?

— Ще си излежи едната година в Еглин и ако си знае интереса, ще си държи езика зад зъбите. Лу Анджели също ще си мълчи, че съм го накарала да се обади. В противен случай току-виж му се наложило да иде зад решетките като съучастник в убийството на Рамиз.

Кони се пипна по бинтованото рамо.

— Дано не осакатей. А срещу Хари повдигнати ли са някакви обвинения?

На лицето на Рос се изписа погнуса.

— Ще бъде погребан с всички почести, както се полага на инспектор от полицията. Поне за пред света е издъхнал като герой.

„А на мен няма да ми търсят сметка, че съм му пратила ония главорези. Какво да се прави, наложи се да се пазарим и да отстъпя.“

— И всички наистина са на мнение, че се е държал като герой — допълни тя. — Отново полицейската солидарност.

Кони кимна.

— Да, де. Но този път тя пази и теб. Както сама каза, версията ти издиша. При престрелката у Хари са загинали седем души, двама от които ченгета. Ти пак удари в десетката, че не ти задават излишни въпроси. Мен ако питаш, колкото по-малко коментираш погребението на Хари, толкова по-добре.

Рос бръкна в дамската си чанта и извади дъвка. Кони беше прав. Още една тайна, която трябваше да погребее.

И понеже стана дума за тайни, не му бе казала, че са й възложили да го разследва. Фарньоли й бе предложил да си мълчи и да не го споменава. Беше прав, естествено. Като всички ченгета, и Кони щеше да си има едно наум за колега, тръгнал да го разследва. Научеше ли, че на Рос й е било наредено да го шпионира, той никога вече нямаше да й има доверие.

И накрая Санчес. Беше се обадила на Рос, за да й благодари, че е помогнала на Лу да се споразумее с прокурора и с ония от ФБР. Щяла да се радва, ако Рос й се обадела някой път. Можела да й помогне, та и тя да не свършела като нея.

Сега, докато седеше в болничната стая и държеше ръката на Кони, Рос реши да покани някой път Санчес на обяд. После обаче се уплаши какво ли още ще чуе и не я потърси повече.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.